

Gả Muội

Contents

Gả Muội	1
1. Chương 1: Chương 1.1	2
2. Chương 2: Chương 1.2	4
3. Chương 3: Chương 1.3	8
4. Chương 4: Chương 2.1	10
5. Chương 5: Chương 2.2	12
6. Chương 6: Chương 3.1	16
7. Chương 7: Chương 3.2	18
8. Chương 8: Chương 3.3	21
9. Chương 9: Chương 4.1	24
10. Chương 10: Chương 4.2	27
11. Chương 11: Chương 5.1	30
12. Chương 12: Chương 5.2	33
13. Chương 13: Chương 5.3	35
14. Chương 14: Chương 6.1	38
15. Chương 15: Chương 6.2	40
16. Chương 16: Chương 6.3	43
17. Chương 17: Chương 7.1	45
18. Chương 18: Chương 7.2	48
19. Chương 19: Chương 7.3	50
20. Chương 20: Chương 8.1	53
21. Chương 21: Chương 8.2	55
22. Chương 22: Chương 8.3	57
23. Chương 23: Chương 9.1	60
24. Chương 24: Chương 9.2	62
25. Chương 25: Chương 9.3	64
26. Chương 26: Chương 10.1	67
27. Chương 27: Chương 10.2	69
28. Chương 28: Chương 10.3	71

Gả Muội

Giới thiệu

Vừa mới lên mười tám thôi mà nàng đã phải nhận tin này sao ? Nàng trẻ như thế mà lại bị chỉ hôn c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-muoi>

1. Chương 1: Chương 1.1

Kinh thành Hạo Nguyệt quốc gần đây rất là náo nhiệt.

Đầu tiên là cùng Thu Kế quốc ký hiệp ước hòa bình, không xâm phạm lẫn nhau, lại gả Nguyệt Hồ công chúa cho hoàng thái tử của Thu Kế quốc, cuối tháng này là ngày tiến cống chúa đi Thu kế quốc thành thân. Vì thế các thương nhân ở các nước láng giềng xung quanh đều đi vào kinh thành Hạo Nguyệt, muốn mượn cơ hội này giới thiệu hàng hóa buôn bán, một là tạo thanh danh cho gia đình mình, hai là hoàng gia xưa nay đều hào phóng, hàng hóa lại nhiều, nếu đạt thành giao dịch có thể thu lợi hơn những ba phần so với bán ở nhân gian.

Thứ hai là, đại hội bảo vật ở kinh thành Hạo Nguyệt mỗi năm một lần sắp bắt đầu.

Đây là do ngân hàng tư nhân Thiên hạ tổ chức, vì các bảo vật hiếm thấy mà người ta tranh nhau tham dự không biết mệt.

Trong đại hội, tập hợp các kì trân dị bảo khắp thiên hạ, bút tích thật của danh gia thi họa, thậm chí còn có rất nhiều bảo bối ở hoàng cung cấm viện cũng được đem ra.

Cho nên không chỉ các khách đếm trong kinh thành Hạo Nguyệt, ngay cả ở ngoài mấy thành trấn, thôn trấn đều có khách nhân ở đây.

Khó được chính là, nhiều người tiến vào kinh thành như vậy, nhưng lại rất tuân theo quy củ, chưa từng có xích mích náo loạn, hoặc phát sinh trường hợp tăng giá hàng hóa. Đương nhiên điều này không phải do người dân ở đây chất phát mà ra, suy cho cùng, là bởi vì trong kinh thành tồn tại hai nhân vật.

Một trong hai người, là Tịnh Biên tướng quân Nguyên Phi Ngạo, Hạo Nguyệt quốc nếu như có năm mươi vạn binh mã, thì hắn đã thống lĩnh ba mươi vạn, trấn thủ kinh thành cùng mười sáu thành xung quanh, quân luật nghiêm minh, chấp pháp nghiêm cẩn (nghiêm túc + cẩn thận), được toàn bộ quân lính và người dân kính yêu và kính sợ. Địa phương nơi hắn đóng quân, không ai dám vi phạm pháp luật, nghe nói gần đây hắn nhận được thánh chỉ quay về kinh thành báo cáo công tác.

Người còn lại chính là Thiếu Đông, ngân hàng tư nhân Thiên Hạ, xưng là “Cổ Đại Thiếu” – Cổ Liên Thành. Ngân hàng tư nhân Thiên Hạ là đại thương hộ lớn nhất Hạo Nguyệt quốc, tài sản hùng hậu, phú khả địch quốc, tuy trên danh nghĩa là ngân hàng tư nhân, kì thật là buôn bán kinh doanh tất cả các ngành nghề, thậm chí lần này Nguyệt Hồ công chúa qua đó, của hồi môn, đều là do ngân hàng tư nhân Cổ Đại Thiếu tự mình lựa chọn, sau đó mới đưa lên kinh thành trình lên hoàng thượng xem qua.

Ngày thường nếu thương gia có tranh chấp gì, chỉ cần là Cổ Đại Thiếu ra mặt giải quyết, thì sẽ không có chuyện bất bình xảy ra. Nhờ có hắn, thương gia bên trong và bên ngoài kinh thành mới có thể hòa hợp êm ả.

Nhưng giờ khắc này, trong nhà Cổ Đại thiếu cũng không có an tĩnh như bên ngoài...

Canh bốn, trời còn chưa sáng, đại viện Cổ gia liền vang lên tiếng đàn boong boong, tiếng đàn này thật làm cho người khác không dám khen tặng, một khúc nhạc từ đầu đến cuối không có một âm đúng, đàn hồi lâu, nhưng không ai có thể đoán ra đây là khúc nhạc gì. Chết người chính là, tiếng đàn này đem mọi người trong viện đều đánh thức.

Nhưng kì quái chính là, không ai dám đi ngăn cản người đang đánh đàn kia, cả đám người liền che chắn làm bộ như mình chẳng hề nghe thấy. Liền ngay cả con gà, con chó trông cửa, gà trống buổi sáng đều giống như nhận mệnh trốn ở trong góc của mình, cổ họng cũng không dám phát ra một tiếng.

Suốt trong ngày, tiếng đàn chợt thùng thùng biến thành tiếng trống lúc to lúc nhỏ, lúc chậm lúc nhanh, trực tiếp đánh cho đất ở Cổ gia như muốn nhảy lên.

Lúc này một chiếc xe ngựa từ ngã tư đường từ từ tiến lại, dừng ở trước cửa Cổ gia đại viện.

Vốn gia đình gác cửa đang bịt lỗ tai ngủ gà ngủ gật thì cái môn bị đâm đâm một chút, đột nhiên nhảy dựng lên, từ cái bàn trên bốn bậc thang nhảy xuống đường, cầm lấy ghế nhỏ, mở cửa xe, trên mặt tươi cười nói “Đại Thiếu, ngài đã trở lại.”

Một người chậm chậm đi ra từ trong xe, quần áo màu xanh nhạt, mái tóc đen như mun, mày rậm, một đôi mắt hơi hẹp dài, đôi môi mỏng như đang mím chặt.

Lúc này hắn mới xuống xe, tùy ý nhướn mi hỏi “tiểu thư lại đang nổi điên phải không?”

Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm cho người khác không tự chủ được cúi đầu trước hắn.

“Hình như đêm qua tiểu thư cùng lão gia cãi nhau một trận...” – gia đình nhỏ giọng trả lời.

Cổ Liên Thành nhẹ nhàng nâng khóe môi lên, tựa tiểu phi tiểu, không nói gì nữa tiêu sái đi vào cửa.

Trừ tiếng trống ầm ỉ ra, trong viện thật yên tĩnh, đã có người hầu quét dọn đình viện, nhưng vẫn nhìn ra được mắt mỗi người đều sưng phù, rõ ràng là do ngủ không đủ giấc.

Nhìn thấy Cổ Liên Thành, mọi người vui vẻ như được đại xá, vội vàng cúi đầu thỉnh an “Đại thiếu, ngài đã trở lại.” Đêm nay bọn họ đã có thể ngủ ngon giấc rồi.

Hắn thần nhiên gật đầu, sau đó hướng Nhật Mộ các đi tới, đó là nơi ở của phụ thân hắn Cổ Kế Hải, đi được vài bước hắn bỗng nhiên dừng lại xoay người hướng nam viện đi tới.

Nam viện Hương Ly các là nơi ở của muội muội hắn Cổ Vô Song.

Người chưa bước vào cửa viện đã cảm giác có một trận gió hướng hắn đánh tới, theo bản năng hắn nghiêng người “Phanh!” chỉ thấy sau lưng hắn, xác một chiếc đàn cổ, chia năm bảy mảnh.

Ánh mắt trầm xuống, Cổ Liên Thành thần nhiên nói “Vô Song, ngay cả đàn ca đưa cho muội mà muội cũng dám quăng đi sao?”

Trong viện giống như có vài tiếng kêu của tiểu quái thú, tiếp theo chỉ thấy một bóng đen lao ra trước người hắn, một phen ôm lấy cổ hắn, nhảy lên người hắn quẩn như bạch tuộc tiếp tục gào khóc.

Cổ Liên Thành không hề giận đẩy muội muội ra, đem hai người cách nhau khoảng chừng nửa thước, mới nói “Rốt cuộc là chuyện gì, như thế nào lại thành như vậy? Ca mới một ngày không ở nhà, muội liền muốn tạo phản.”

Cô gái mặt bộ trang phục màu tím lấy tay áo lau nước mắt, khóc thút thít lên án “Là cha nổi điên, tự nhiên đem muội hứa gả cho một lão già sát nhân. Ca, ca không ở nhà, cũng không thể để người khác tùy ý khi dễ muội như vậy! Ô, ô...”

“Cái gì lão già sát nhân?” Cổ Liên Thành nhíu mày suy tư “Lúc trước, cha có nhắc với ca cửa hôn sự với Nguyên Phi Ngạo, nhưng muội không gật đầu, ở đâu ra lão già sát nhân?”

Cổ Vô Song liếc mình gật đầu “Chính là tên Nguyên Phi Ngạo kia! Hắn ở biên quan, giết người vô số, tuổi lại một bó to, dựa vào cái gì muốn muội gả cho hắn? rõ ràng là trâu già còn muốn gặm cỏ non.”

Cổ Liên Thành nghe vậy liền cười khanh khách “Hắn bắt quá chỉ ba mươi bốn tuổi, làm sao là lão già được.”

“Muội mới mười tám tuổi a, tuổi của hắn đã sắp gấp đôi của muội rồi.” nàng giơ chân kêu lên.

“Mười tám tuổi, lúc ấy nương đã muốn sinh ca rồi.” Cổ Liên Thành quay đầu lại phía sau phân phó người hầu “Nơi này của tiểu thư loạn như vậy, sao không dọn dẹp đi.” Nói xong muốn chạy lấy người.

Cổ Vô Song vội vàng dính lấy hắn, một phen nước mắt nước mũi nói “Ca, muội không phải công chúa, nhà chúng ta cũng không phải muốn dựa vào quan hệ thông gia để mở rộng thanh danh, vì sao muốn muội lấy hắn? Ca sẽ không trơ mắt nhìn muội muội của mình nhảy vào hố lửa đi?”

“Kia cũng không phải là đến mức đó.” Cổ Liên Thành thật vất vả gỡ một bàn tay của nàng ra, sờ sờ cảm “Dù sao Nguyên Phi Ngạo cũng không phải là hố lửa, muội cũng không phải là con dê đội làm thịt. Hiên tại không phải là muội có đồng ý gả hay không, mà là người ta có đồng ý cưới muội hay không.” Hắn hơi liếc mắt nhìn nàng khinh thường “Nhìn muội gầy như vậy, ngay cả nhét kẻ răng của hắn còn ngại không đủ.”

Cổ Vô Song nín khóc mỉm cười, liên tục gạt đầu “Đúng vậy, đúng vậy, nếu đã như vậy, muội đây sẽ không cần gả cho hắn, vẫn là để cho hắn cưới một nữ nhân cao to vạm vỡ tốt hơn.” Bọn họ thật sự không thích hợp.

“Chuyện này ca không làm chủ được.” hắn cúi thắt lưng, dán vào lỗ tai muội muội mình nói nhỏ “Đêm qua chính miệng Hoàng thượng nói với ta, sẽ tử hôn cho hai người. ca ca phải chúc mừng muội, ca nên chuẩn bị quà mừng cho muội mới đúng.”

Cổ Vô Song nhất thời thất thần, buông lỏng hai tay đang ôm hắn, cắn chặt hàm răng, thốt ra một câu “Ca làm sao biết được muội sẽ đồng ý chứ?”

Cổ Liên Thành ánh mắt sâu thẳm “Không lấy chồng? ca đây đem muội trói đưa tới trước mặt Nguyên Phi Ngạo, ca không sợ đắc tội với muội, chỉ là không thể kháng chỉ.”

Cổ Vô Song nghe vậy cúi đầu trầm mặt, như là tự hỏi cái gì, một lát sau nàng ngẩng đầu lên, đối với ca ca tràn ra một nụ cười cổ quái “Nếu là Nguyên Phi Ngạo kháng chỉ không cưới muội, hoàng thượng cũng sẽ không thể nói gì đi?”

Dứt lời, nàng thay đổi bộ dáng vừa khóc vừa nháo vừa rồi, phản ứng như bệnh tâm thần, bỏ lại ca ca, lấy tay quần quần đầu tóc rối, xách lần váy lên, đi vào phòng.

“Đại thiếu,... tiểu thư sẽ không nghĩ lẫn quần trong lòng đi?” bọn người hầu bắt an nhỏ giọng hỏi.

Cổ Liên Thành cười lạnh nói “Không có khả năng! Chỉ sợ có người sắp đau đầu rồi.”

2. Chương 2: Chương 1.2

Cửa lớn hoàng cung Hạo Nguyệt quốc có hơn mười đội nhân mã đang đứng, đi đầu là một nam tử thân hình cao lớn cường tráng, một thân trang phục đen tuyền. Hắn ngũ quan góc cạnh rõ ràng, cả người phát ra khí phách nồng đậm, tuy rằng mùa đông còn chưa bắt đầu, nhưng chỉ cần nhìn hắn, có thể nhìn thấy sát khí lạnh băng trong mắt hắn, làm cho người ta không khỏi rung sợ.

Người này đúng là Tịnh Biên tướng quân Nguyên Phi Ngạo. Tuy hắn thân mang chức vị quan trọng, tùy tiện dậm chân một cái cũng khiến Hạo Nguyệt quốc lay động, nhưng hắn từ biên quan về tới kinh thành, chưa từng kinh động một viên quan hay một người dân.

Xuống ngựa, hắn không chớp mắt tiến vào cửa lớn hoàng cung, có một tiểu thái giám tiến lên khom người “Tướng quân, nơi này là hoàng cung cấm địa, xin để kiểm lại.”

Nguyên Phi Ngạo còn chưa có mở miệng nói chuyện, đã có một thái giám lớn tuổi hơn vợ vả chạy tới, tát lên mặt tiểu thái giám kia một cái, nổi giận nói “Tên cầu nô tài không có mắt, Nguyên tướng quân từ trước

đến nay có thể mang theo kiếm, không cần xuống ngựa, không cần thông báo, có thể trực tiếp diện thánh. Người là ai, dám bảo Nguyên tướng quân tháo kiếm xuống.”

Mi nhếch lên một chút, Nguyên Phi Ngạo nói “Được rồi, người không biết không có tội.” dùng chữ ngắn gọn có lực, tiếng nói cực kì trầm thấp, lại chấn động người nghe làm lòng người khác phát run.

Lão thái giám vội vàng im miệng, khom người nói “Tướng quân đừng trách tội, tiểu tử này là người mới, không hiểu quy củ, không biết ngài.”

Nguyên Phi Ngạo lười nghe hần nện hót, đi thẳng về phía trước.

“Tướng quân nếu muốn gặp hoàng thượng, thỉnh đến ngự hoa viên.” – lão thái giám đi theo “hoàng thượng hiện tại đang ở ngự hoa viên thả câu.”

Dứt khoát, Nguyên Phi Ngạo xoay người hướng đến ngự hoa viên.

Dọc theo đường đi, không hề ít cung nữ và thái giám chỉ dám đứng xa xa nhìn hần, không ai dám đứng trước hần nói chuyện.

Thời điểm hần đi tới ngự hoa viên, có một bóng đen bỗng nhiên nhảy ra, đối mặt với hần kêu to “Đây là hoàng cung cấm địa, tên lớn mật cuồng đồ này ở đâu tới, dám đem kiếm xông vào, mau đưa tay chịu trời...”

Còn chưa nói xong, Nguyên Phi Ngạo liền đưa tay ra, chuẩn xác nắm lấy cổ áo người nọ, nhấc hần lên không trung, chỉ thấy thân hình nhỏ nhắn kia đập loạn xạ trong không trung, vẫn là không thể thoát ra được cái nắm của hần.

“Sư phụ tha mạng, đệ tử biết sai rồi.” – đó là đứa nhỏ trên dưới mười tuổi, liên tục cầu xin tha thứ.

Lão thái giám già nhìn thấy, mặt trắng nhợt, vội vàng cầu xin “Tướng quân, mau thả điện hạ xuống.”

Nguyên Phi Ngạo liếc mắt nhìn vẻ mặt nam hài không làm gì được ở giữa không trung, lạnh lùng nói “Điện hạ cái tốt không học, lại học cái không nên học làm sơn tặc? Lời nói và việc làm không nghiêm túc, sau này sao có thể làm một minh quân?”

Nói xong buông năm ngón tay ra, may mắn thân thủ thái tử linh hoạt, lập tức vững vàng đứng trên mặt đất không có té ngã tới móng nở hoa.

Hần ôm quyền cung kính hành lễ với Nguyên Phi Ngạo “Sư phụ, đồ đệ đợi người một năm, mới đợi được ngài cung, nguyên muốn làm cho ngài kinh hỉ, không nghĩ tới...Đồ đệ lại xấu mặt.”

Tuy rằng giọng điệu của Nguyên Phi Ngạo lạnh như băng, nhưng nhìn nam hài mặt vui cười trước mắt này, không khỏi thở dài “Vi thần gánh không nổi tiếng sư phụ này của điện hạ, cũng khuyên điện hạ ít đùa với cái loại kinh hỉ này, nếu lâm trận gặp địch, chớ không kịp người nói mấy lời vô nghĩa này, đã bị kẻ địch một tiến xuyên tim.”

“Vâng, đồ đệ nhớ kĩ.” – cho dù Nguyên Phi Ngạo vẫn không thừa nhận mối quan hệ thầy trò này của hai người, nhưng thái tử vẫn kiên quyết làm đồ đệ của hần.

“Sư phụ, đồ đệ cầm kiếm cho ngài đi.” – thái tử đi theo bên người Nguyên Phi Ngạo, tràn đầy sùng bái nhìn hần.

“Điện hạ chỉ cần nắm vững bút trong tay mình, còn lại để vi thần.” Nguyên Phi Ngạo đối với tiểu người hầu bên người này tràn ngập bất đắc dĩ, không phải vì đối phương là thế tử, ngại quân thần khác biệt, mà bởi vì đối phương là đứa nhỏ.

Hần từ trước đến nay không muốn cùng hai loại tiếp xúc: một là nữ nhân, hai là đứa nhỏ.

Đi vào cửa lớn ngự hoa viên không xa thì tới ao cá, Hạo Nguyệt quốc đã yên bình nay hoàng đế Chu Ung đang nhân nhâ ngồi trên núi giả thả câu, còn có một mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành cuộn tròn ngồi trên cỏ bên chân hần, cả hai đều vui vẻ nhìn cần câu, nhưng không ai quan tâm là cá có mắc câu hay không.

Nguyên Phi Ngạo ở bên kia hồ xốc vạt áo lên quỳ một gối xuống “Thần Nguyên Phi Ngạo phụng chỉ hồi kinh, đặc biệt tới kiến giá.”

“Tử Kiếm đã trở lại.” – Tử Kiếm là tên tự của Nguyên Phi Ngạo. Chu Ung cười nhìn xung quanh hướng hắc quỷ tay “Đến bên này đi, một thân sát khí của khanh đã đem cá của trẫm dọa chạy hết rồi.”

“Bệ hạ để ý làm gì, cá trong toàn quốc này đều là của bệ hạ.” – Nguyên Phi Ngạo đi vài bước đã đến bên người Chu Ung, cũng khom người hành lễ với mỹ nhân bên chân hoàng thượng “Tham kiến Trang phi nương nương.”

“Tướng quân có chuyện cần nói với hoàng thượng, bần cung đi trước.” – Trang phi mỉm cười đứng lên, gọi thái tử “Quý Đô, đừng quần quýt lấy tướng quân nữa, theo mẫu phi hồi cung.”

Quý Đô lưu luyến không rời đi theo sau mẫu phi, quay đầu liên tục nhìn Nguyên Phi Ngạo, như hy vọng hắc có giữ mình lại hay không, đáng tiếc Nguyên Phi Ngạo ngay cả nhìn cũng chưa nhìn hắc cái nào.

Chu Ung lại nhìn ra tâm tư của con mình, cười nói “Đứa nhỏ Quý Đô này trước nay không sợ trời không sợ đất, chỉ phục khanh. Ta xem vài năm nữa, cho hắc ở bên cạnh khanh học hỏi.”

Nguyên Phi Ngạo xụ mặt nghiêm túc nói “Bệ hạ nói đùa phải không? Điện hạ nếu ở bên cạnh thần, là muốn thần bảo vệ điện hạ hay bảo vệ quốc thổ?” nói đến chính sự hắc luôn luôn nghiêm chỉnh.

Chu Ung cười buông cần câu trong tay ra, đứng dậy sóng vai với hắc “Tử Kiếm bồi trẫm một chút, câu một ngày, một con cá cũng không mắc câu, không biết có phải hôm nay vận khí của trẫm không tốt hay không?”

“Bệ hạ có tâm sự?” – hắc đi bên cạnh Chu Ung cũng không giống như thần tử khác, đi theo phía sau hay là bảo trì khoảng cách.

“Bị khanh nhìn ra rồi.” – Chu Ung cười “Thật ra trẫm cũng là mới từ bên ngoài trở về. Mấy ngày trước trẫm bí mật ra hoàng thành, đi vòng vòng các thành trấn quanh đây.”

“Bệ hạ cải trang vi hành, là muốn xem xét dân tình?”

“Mấy năm gần đây Hạo Nguyệt quốc cũng coi như yên ổn, kỳ thật trẫm cũng không có gì lo lắng, chỉ là nghe nói gần đây dân chúng không còn làm nông nữa, càng ngày càng nhiều người bỏ nông theo thương, bởi vậy rất nhiều ruộng đất bị bỏ hoang phế, cho nên trẫm nghĩ muốn tự mình nhìn một chút.”

“Kết quả thì sao?”

Chu Ung lộ ra vẻ mặt u sầu “Quả nhiên như các viên quan báo lại, trẫm tận mắt thấy những mảnh ruộng lớn không người canh tác để hoang vu, cỏ hoang mọc trên đất còn nhiều hơn cây lúa.”

Nguyên Phi Ngạo cong cong khóe môi, “Bệ hạ không phải vẫn trọng thương kinh nông sao? Bây giờ đã biết hậu quả đi.”

Chu Ung liếc nhìn hắc cười khổ “Chỉ có khanh mới dám ở trước mặt trẫm quở trách trẫm không đúng. Được rồi, trẫm thừa nhận mình sai rồi, chỉ hy vọng bây giờ cứu nguy còn kịp. hôm qua trẫm vội tìm nhóm cự đại thần ở Hộ bộ bàn đối sách, bàn đến bàn đi, bọn họ cho rằng lợi nhuận từ buôn bán luôn nhiều hơn từ trồng trọt, hơn nữa thuế của nông nghiệp lại cao hơn thương nghiệp, cho nên mới có cục diện hôm nay. Bọn họ cho rằng trẫm nên tăng thuế thương nghiệp, hay là giảm thuế cho nông dân, nhưng việc này nói thì đơn giản, nhưng nếu trẫm làm như vậy chẳng phải làm mất lòng các thương gia?”

Nguyên Phi Ngạo hoài nghi nhìn hoàng thượng. Từ trước đến nay hắc chỉ quản về quân sự sao hôm nay vừa thấy hắc hoàng thượng liên lẩn nhẩn việc nông canh?

Chu Ung vừa đi vừa nói một hồi, bỗng nhiên dừng lại, vòng vo hỏi “Tử Kiếm, bây giờ chiến sự cùng Thu Kế quốc đã ổn định, khanh có tính toán gì không?”

Nguyên Phi Ngạo trầm ngâm nói “Chiến sự mặt dù ổn định, sợ chỉ là giả tạo. Sau khi Nguyệt Hồ công chúa qua đó, nếu đối phương không tấn công quốc thổ nước ta nữa thì tốt, nếu không, thần chỉ có thể dẫn binh mã ra biên quan chờ bọn họ.”

Chu Ung cười nói “Trẫm là hỏi khanh có tính toán gì không? Khanh năm nay đã có ba mươi tư tuổi đi, trẫm nghe nói trong quân khanh có một hồng nhan tri kỷ, chẳng lẽ khanh không nghĩ đến chuyện thành gia lập thất?”

“Hồng nhan tri kỉ?” Nguyên Phi Ngạo nhú mày “Cô nương nhà quan kia chính là được vi thần cứu trong lúc phá ổ kỹ viện. nàng đã tan cửa nát nhà, không còn chỗ để đi, thần tạm thời để nàng ấy ở trong quân đội, không phải là hồng nhan tri kỉ gì cả.”

“Nói cách khác, khanh chưa có người trong lòng?” – Chu Ung lại hỏi

Nguyên Phi Ngạo lạnh lùng nhìn hắn “Bệ hạ làm gì lại quan tâm chuyện này của vi thần? Chẳng lẽ vi thần không biến ra một nữ nhân thì không thể?”

“Nếu khanh biến không được, trẫm giúp khanh biến.” – Chu Ung hướng hắn nháy mắt cười giảo hoạt.

Nguyên Phi Ngạo đang đứng bỗng cảm thấy sau lưng có gió lạnh thổi qua, cho dù là đối mặt với quân địch trên chiến trường hắn cũng chưa từng có cảm giác này “Bệ hạ... muốn làm gì?”

“Cổ Liên Thành này, khanh có biết không?”

“Đương nhiên.” Ngân hàng tư nhân đứng đầu Hạo Nguyệt quốc – ngân hàng tư nhân Thiên Hạ - Cổ Đại Thiếu.

“Cổ Liên Thành có một muội muội, năm nay mười tám, còn chưa gã...”

Nguyên Phi Ngạo khoát tay, ngăn câu nói tiếp theo. Hắn đã hiểu ý tứ của hoàng thượng, trên mặt hiện lên vẻ bất mãn “Bệ hạ, vi thần còn chưa muốn đón dâu.”

“Nghe trẫm nói hết.” Chu Ung vỗ vỗ vai hắn “Trẫm muốn khanh cưới nàng không chỉ bởi vì khanh chưa lấy vợ, còn bởi vì chính sách nông thương của trẫm, lần này chắc chắn sẽ phải dựa vào tài lực của ngân hàng tư nhân Thiên Hạ. Mấy ngày hôm nay trẫm ở cùng một chỗ với Cổ Liên Thành, người kia tâm kế đa nghi, giảo hoạt, biến hóa kì lạ, ngoan ngoãn cùng trẫm ba ngày, chính là không muốn bỏ tiền ra, cho đến khi hắn nhắc tới hôn sự này với khanh. Khanh xem, nếu như thần tử của trẫm cùng muội muội của hắn thành thân, hắn sẽ không thể từ chối không giúp trẫm lần này.”

Nguyên Phi Ngạo nghe xong sắc mặt càng thêm khó coi “Hoàng thượng, thần không phải là công chúa dùng để hòa thân.”

“Trẫm biết.” hoàng thượng vội vàng trấn an, cười nói “Trẫm không phải đem khanh làm vật giao dịch, chỉ là muốn khanh giúp trẫm một việc khó. Khanh bắt quả chỉ cưới một nữ nhân, mà trẫm có thể có được tài lực của ngân hàng tư nhân Thiên Hạ, quan trọng là, hiện tại trẫm nhìn ngân hàng tư nhân kia thật lo lắng, khanh có biết “Phú khả địch quốc” bốn chữ này có nghĩa gì không? Ý nghĩa ở chỗ trong giang sơn của trẫm còn có một quốc gia khác tồn tại. Nếu khanh là trẫm, khanh sẽ làm sao?”

Mày của Nguyên Phi Ngạo vẫn cau chặt “Vi thần không phải người có thủ đoạn đùa giỡn, cũng không thông minh, việc hầu hạ đại tiểu thư, thần làm không được.”

“Không cần hầu hạ nàng, khanh thú nàng, nàng chính là người nhà khanh, lấy chồng theo chồng, sau này còn dám làm gì?”

Thấy Nguyên Phi Ngạo thần sắc bất động, lại không nói gì, Chu Ung nhân cơ hội lại nói “Tử Kiếm, hiện tại khanh là thần tử duy nhất trẫm có thể dựa vào, tìm hết trong nước, trẫm còn có thể tin tưởng ai chứ? Phải biết rằng mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Bên ngoài thiên binh vạn mã khanh còn không sợ, chẳng lẽ lại sợ một nữ oa chưa dứt sữa hay sao?”

Nguyên Phi Ngạo nhướng cao mi, khê cong khóe miệng “Hoàng thượng đây là khích tướng sao?”

Chu Ung mỉm cười “Xem như vậy đi. Nhưng quyền quyết định vẫn ở trên tay khanh, trẫm không muốn làm một bà mối miễn cưỡng người khác. Nếu khanh không chịu, trẫm cũng không có biện pháp, cũng thông cảm khanh không muốn vì một nữ oa mà dấn tội với ngân hàng tư nhân Thiên Hạ...”

Lại khích tướng nữa, Nguyên Phi Ngạo cười lạnh một cái “Bệ hạ, vi thần đồng ý.”

Hoàng thượng đã mở miệng, thân là thần tử hắn còn có thể nói như thế nào chứ? Hơn nữa chỉ là một nữ nhân, sao có thể khiến cho long trời lở đất.

P/s: ta thấy đã có hai con dê chờ bị đem bán.

3. Chương 3: Chương 1.3

Nguyên Phi Ngạo ra khỏi hoàng cung, vừa mới lên ngựa, liền nhìn thấy một tiểu đồng áo xanh hướng hần hành lễ.

“Là Nguyên tướng quân phải không? Đây là bái thiếp của Thiếu Đông nhà nô tài.”

“Bái thiếp?” hần nghi ngờ tiếp nhận bái thiếp này. Hần vừa về tới kinh thành, sao người khác lại biết được? Huống chi nơi này cũng không phải phủ đệ nhà hần, đưa cái gì bái thiếp chứ?

Hần còn chưa mở bái thiếp ra xem, tiểu đồng áo xanh cười nói “Thiếu Đông nhà nô tài nói, đã ở bên hồ Xuân Ba chuẩn bị tốt tiệc rượu, mong được vinh hạnh tiếp đón tướng quân.”

Nguyên Phi Ngạo mở bái thiếp ra, vừa nhìn thấy, mi nhíu một cái. Thật khéo léo, dĩ nhiên là thư của Cổ Liên Thành, trên đó viết vài lời nói khách sáo, chủ yếu là mời hần uống rượu.

Từ trước đến nay hần yêu rượu như mạng, mà Cổ Liên Thành này dĩ nhiên biết được, ở trong thư có ý ghi rõ – bản thân có chuẩn bị rượu ngon Hải Đường xuân, mong cùng tướng quân không say không về.

Như vậy hần xem xong câu này làm sao mà không động tâm cơ chứ?

Huống chi, hôm nay hoàng thượng nói người này khó chơi đối phương lại muốn đem muối tử giao cho hần, rốt cục có âm mưu gì, hần phải đi qua đó để điều tra một chút. dđlqd

Vì thế hần đem thư xếp lại, thản nhiên hỏi “Xuân Ba hồ ở đâu?”

Tiểu đồng áo xanh cười meo meo nói “Thỉnh tướng quân đi theo nô tài.”

Nguyên Phi Ngạo nghĩ hần nên đi ngựa hay ngồi xe, không nghĩ tới đối phương lại đi bộ theo sau ngựa hần. Hần mặc dù không có quát ngựa chạy nhanh, nhưng tiểu đồng vẫn thông thả đi theo sát hần.

Hần giật mình một chút, quan sát một lúc hần hỏi “Người là người luyện võ?”

Tiểu đồng áo xanh ngẩn đầu cười cười, tuy rằng dung mạo bình thường, nhưng ánh mắt vui vẻ như trăng rằm lại rất đẹp. “Trong nhà Thiếu Đông tiền rất nhiều, người mơ ước cũng rất nhiều, nhiều hạ nhân phải học qua thuật phòng thân đề phòng lúc có tình huống xấu. Nô tài rất ngu dốt, chỉ học được chút công phu chạy trốn.”

“Khách khí.” Nguyên Phi Ngạo hừ lạnh, biết rõ đối phương đang nói đến khinh công. Nhìn hần bước đi, giống như tư thế tấn bộ, nhẹ nhàng thoải mái, ít nhất cũng phải luyện bảy, tám năm mới có thể đạt được như vậy. nếu ngay cả một tiểu tử truyền tin bình thường ở ngân hàng tư nhân Thiên hạ mà lại có bản lĩnh tốt như vậy, khó trách Cổ gia ở Hạo Nguyệt quốc có thể giơ tay làm mưa nhanh chóng như vậy, làm cho ngay cả Hoàng thượng cũng kiên kị thế lực của bọn họ.

Xem ra Cổ Liên Thành,...là một người lợi hại, không thể không phòng bị.

Đi hơn nửa canh giờ, rốt cục bọn họ cũng vào Xuân Ba hồ.

Xuân Ba hồ là một hồ nước lớn nhất trong kinh thành Hạo Nguyệt quốc, ngày thường người du ngoạn, thưởng thức ở đây rất nhiều, nhưng sao hôm nay nơi này không thấy một bóng người nào cả. Chỉ có một chiếc thuyền hoa lặng lẽ đậu trên hồ.

Nguyên Phi Ngạo khó hiểu hỏi “Sao lại không thấy ai cả?”

Tiểu đồng áo xanh đi về phía chiếc thuyền quay đầu lại cười “Thiếu Đông của nô tài hôm nay mời tướng quân uống rượu, đương nhiên không thể người khác tới quấy rầy.” hần dùng một ngón tay chỉ “Ngài xem bên kia.”

Hần nhìn theo hướng của ngón tay, lúc này Nguyên Phi Ngạo mới chú ý thấy bốn hướng bên hồ đều treo một cái đèn lồng màu đỏ, trên đèn lồng viết hai chữ “Thiên hạ” chói mắt.

“Đây là có ý gì?” rõ ràng là ban ngày, ai lại đi đốt đèn?

Tiểu đồng áo xanh lại mỉm cười, nói “Đây là kí hiệu của Cổ gia chúng ta. Ý là, trong phạm vi ba dặm nơi Cổ gia bao hạ, những người không phận sự không được lại gần.” nói xong người đã lên thuyền.

Nguyên Phi Ngạo quay đầu ra lệnh với đám thủ hạ phía sau “Ở đây chờ ta.” Nói xong cũng lên thuyền.

Thuyền hoa này rất lớn, ước chừng có hai tầng lầu cao, tầng dưới có mười tên cầm lái đứng ở hai bên sườn thuyền, Nguyên Phi Ngạo vừa bước lên thuyền, mười tên cầm lái liền hoạt động mái chèo, đưa thuyền ra giữa hồ.

Nguyên Phi Ngạo đi theo tiểu đồng áo xanh lên tầng hai, hắn không khỏi ngỡ ngàng, một tầng này trống rỗng, trừ bỏ một cái bàn và tám cái ghế, chẳng còn ai cả. Bốn phía bờ hồ để thưởng thức phong cảnh đều bị màn vải màu tím nhạt che phủ, cảnh sắc bên ngoài đều khó có thể nhìn rõ.

“Cổ Liên Thành đâu?” Nguyên Phi Ngạo thanh âm trầm xuống “Làm trò?”

Lúc hắn từng bước đi lên tiểu đồng áo xanh vẫn đi bên cạnh hắn, lúc nghe hắn hỏi như vậy, lặng lẽ rút đoản kiếm trong tay áo ra, thừa dịp hắn không chuẩn bị, đâm tới...

Nguyên Phi Ngạo thân kinh bách chiến, đặc biệt miễn cảm với sát khí nguy hiểm, nhưng mà lần này tiểu đồng hóa trang rất tốt, làm cho hắn không phòng bị, nhưng khi kiếm khí cắt qua quần áo của hắn, hắn theo bản năng lắc mình né, tránh được một kiếm này, hắn giận bưng bưng hỏi “Vì sao muốn ám sát ta?”

Tiểu đồng áo xanh một kiếm không trúng hắn, lộ ra kinh ngạc, nhưng vẫn cười nói “Ngượng ngùng, tướng quân đại nhân, đây là ý tứ của Thiếu Đông nhà ta, về phần vì sao hắn làm vậy ta cũng không biết.” ngoài miệng thì nói như bốn cột như vậy, nhưng kiếm trên tay vẫn chưa dừng lại công kích, lúc nói một câu đó đã muốn đâm tới bảy kiếm, mỗi một chiêu kiếm đều muốn lấy mạng đối phương.

Mi tâm Nguyên Phi Ngạo cứng lại, khiển trách “Tuổi còn nhỏ như vậy, làm sao xuống tay độc ác như vậy?” hắn phát cổ tay áo một cái, một sức mạnh cường đại kéo tiểu đồng áo xanh lại, làm cho thân thể tiểu đồng áo xanh không kiểm soát được nghiêng về phía trước, hắn dùng tay chém một cái, đối phương đau đến không thể không buông kiếm ra.

“Thật là Cổ Liên Thành kêu người giết ta?”

Nguyên Phi Ngạo vừa muốn hỏi, tiểu đồng áo xanh đột nhiên liền xoay người, muốn từ trên lan can nhảy xuống, Nguyên Phi Ngạo mất lạnh tay nhanh, duỗi hai tay đem tiểu đồng giữ lại bên ngoài lan can.

“Muốn chạy? không dễ như vậy!” Nguyên Phi Ngạo lạnh lùng nói, hai tay nhắc lên, đem tiểu đồng kia bỏ vào trong thuyền.

Tiểu đồng áo xanh vẫn chưa bỏ ý định, vừa rơi xuống liền dùng hai đấm hướng đến mặt hắn, mặt hắn không đổi sắc đưa tay bắt lấy quặc lại, chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, cánh tay của tiểu đồng áo xanh đã bị hắn làm gãy, đau đến ngắt đi.

“Thật buồn cười!” Nguyên Phi Ngạo nhìn đứa nhỏ té ngã trước mặt mình, hoàn toàn không hiểu gì cả.

Đầu tiên vừa vào hoàng cung đã bị hoàng thượng cứng rắn nhét một mối hôn sự cho hắn, sau đó mặc danh kì diệu bị cậu cả tương lai cho mời, sau đó lại mặc danh kì diệu bị người ta ám sát.

Hiện tại làm gì bây giờ? Trực tiếp đến ngân hàng tư nhân Thiên hạ chất vấn Cổ Liên Thành vì sao an bài như vậy, rốt cục Nguyên Phi Ngạo hắn đắc tội gì với hắn, làm cho đối phương muốn giết hắn như vậy ?

Ngẫm lại, chuyện này có chút kì quái. Nếu Cổ Liên Thành muốn giết hắn, không nên trước mặt hoàng thượng yêu cầu chuyện mọi người hắn. Chẳng lẽ đứa nhỏ này là do đối thủ của Cổ Liên Thành phái tới? Giả danh Cổ Liên Thành muốn tìm hắn, giết hắn giá họa cho Cổ Liên Thành, một hòn đá trúng hai con chim?

Mặc kệ như thế nào? Trước hết tìm Cổ Liên Thành hỏi rõ ràng, ở nơi đó chắc sẽ có manh mối.

Nghĩ đến đây hắn đối với những người chèo thuyền hô to “Trở lại nơi xuất phát”

Một tiếng hô này tựa như sấm sét, thậm chí dọa cho một lái thuyền làm rớt mái chèo.

Một lát sau, thuyền hoa sắp cập bến lần nữa, thuộc hạ đứng bên bờ chờ hần vội vã chạy tới, nhìn hần nói “Tướng quân, vừa mới nhận được tin cấp báo, Diêm thành phụ cận cách nơi này ba trăm dặm, phát hiện nhân mã khả nghi, hoài nghi là binh mã của Thu Kế quốc. Đặng Lan tướng quân trong coi Diêm thành xin chỉ thị nên làm gì?”

“Diêm thành?” Thu Kế quốc mới cùng Hạo Nguyệt quốc kí hiệp ước hòa bình không xâm phạm lẫn nhau, như thế nào sẽ có binh mã khả nghi xuất hiện? “Truyền tin cho Đặng tướng quân nói, chậm nhất là ngày mai ta sẽ tới.”

Hần quả quyết hạ lệnh xuống, sau đó lên ngựa.

Thuộc hạ nhắc nhở “Tướng quân, vậy chuyện bên phía bộ hạ...” hôm nay vào cung diện thánh, chính là báo cáo công tác, nhưng còn chưa hoàn thành.

Nguyên Phi Ngạo khoát tay ngăn lại “Vô phương, báo với bộ hạ, nói biên quan có việc, bộ hạ sẽ thông cảm.” Sau đó hần lại nhớ tới một chuyện “Trên thuyền có tên tiểu tử bị ta đánh gãy tay, mang hần theo, ta còn có chuyện muốn thăm vấn hần.”

Phân phó xong tất cả mọi việc, hần thúc ngựa chạy ra khỏi Xuân Ba hồ.

Hiện tại mặt hồ gió lạnh rền vang, dù cho thân hần làm bằng sắt cũng cảm thấy khí lạnh bức người, tốt hơn hết vẫn nên rời khỏi sớm.

Tạm thời không kịp đi hỏi Cổ Liên Thành, bất quá mang theo tiểu đồng này cũng không sợ không tìm ra được manh mối.

4. Chương 4: Chương 2.1

“Đau quá...”

Nghe được tiếng rên rỉ của tiểu đồng, Nguyên Phi Ngạo đang ăn cơm chiều liếc mắt hướng về phía tiểu tử đang cuộn tròn trong góc kia. Đứa nhỏ này nhìn thì âm hiểm ác độc, nhưng xương cốt thân mình lại thật mảnh mai, vịn gãy cánh tay hần lại làm cho hần hôn mê một ngày, một buổi tối sắp xếp ổn thỏa cho cả một đại đội ở tại huyện nha Túc huyện, hần cũng không có tỉnh lại.

Thuộc hạ cũng sớm nghĩ tới giới nước lạnh bắt hần tỉnh lại, nhưng Nguyên Phi Ngạo không đồng ý. Hần hoài nghi đứa nhỏ này là giả bộ hôn mê, hần muốn xem đối phương giả bộ đến khi nào.

Hiện tại, đứa nhỏ này rốt cục không nhịn được rồi sao?

Loáng thoáng, hần nghe tiếng tiểu đồng rên rỉ, tiếng dứt quãng truyền vào lỗ tai hần...

“Nương, cánh tay con đau quá, đừng đánh con nữa...”

Đứa nhỏ này mơ thấy cái gì? Chẳng lẽ trước kia nương của hần thường đánh hần?

Nhìn không được tò mò, Nguyên Phi Ngạo buông bát đĩa trong tay, đứng dậy đi đến bên người tiểu đồng, ngồi xổm xuống đụng vào cánh tay tiểu đồng, tiểu đồng đau đến co rúm khóe miệng.

Hần gặp qua không ít vết thương, biết loại vết mặt thống khổ này cũng không thể giả bộ được. cách quần áo, hần cảm thấy đứa nhỏ này đang phát sốt? hần dùng tay sờ thử làn da bên ngoài quần áo, quả nhiên là như vậy.

Hần trở lại kêu phó tướng tùy thân “Tiêu Diễn, gọi đại phu lại đây!”

Tiêu Diễn tò mò hỏi “Tướng quân, còn muốn xem bệnh cho hần? Không phải hần muốn giết ngài sao?”

“Một mã trả lại một mã, hấn muốn giết ta, chờ khi hấn tỉnh lại, ta sẽ hỏi rõ ràng, nên phạt sẽ phạt tuyệt không buông tha, nhưng hiện tại không thể để hấn chết trong này.” Nguyên Phi Ngạo mặt bình tĩnh “Nhanh đi.”

Trong huyện nha có một đại phu, rất nhanh đại phu tiến vào khám và trị bệnh.

Sau khi bắt mạch, tiểu đồng quả nhiên bị sốt. Khi thầy thuốc nhìn đến cánh tay, không khỏi hoảng sợ “Cánh tay đứa nhỏ này giống như bị chặt đứt, nhanh nối xương lại, nếu không nửa đời sau sẽ tàn phế.”

Tiêu Điển bữu môi “Không cần nói, miễn cho hấn lại đi ám sát tướng quân.”

Nguyên Phi Ngạo mắt lạnh nhìn thấy, trầm ngâm một lát nói “Đem hấn cứu tỉnh, ta có chuyện muốn hỏi hấn.”

“Thần trí hấn hiện tại mê man, cho dù có thức tỉnh, chỉ sợ nói cái gì cũng không rõ ràng.” Tuy rằng thân phận thầy thuốc của hấn nhỏ nhoi so với Nguyên Phi Ngạo, nhưng thân là kẻ hành y, tấm lòng tư bi làm cho hấn không thể không khuyên can.

Tiểu đồng như cảm ứng được có người bên cạnh mình, dựa vào cánh tay chưa bị thương, nắm chặt góc áo người bên cạnh, giọng run run nói “Đau quá, nương, tay con thật sự rất đau!”

Mọi người nhất thời im lặng, bởi góc áo hấn nắm lại là áo của Nguyên Phi Ngạo.

Nguyên Phi Ngạo ngăn người, cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ đang nắm chặt góc áo của hấn. lúc trước không nhìn kĩ, lúc này hấn mới chú ý, cái tay này thật sự rất nhỏ, thực nhìn không ra lúc trước lại muốn đưa mình vào chỗ chết.

Hấn ngồi xổm xuống bên cạnh tiểu đồng, nhìn tỉ mỉ, sau đó kéo áo của mình ra ngoài, dường như tiểu đồng kia càng quyết tâm, chẳng những nắm càng chặt mà còn khóc cầu xin “Nương, con nhất định sẽ ngoan, sẽ không bao giờ... chạy loạn nữa, con không bao giờ... so đo với ca ca nữa.”

Tâm tư Nguyên Phi Ngạo như bị điều này nặng nề đè một cái, hấn không có thẳng tay kéo vạt áo trở về, ngược lại vỗ vỗ tay tiểu đồng, dùng giọng điệu mềm mại nói “Được, sẽ không đánh người, buông tay đi.”

Nghe được cam đoan của hấn, khoe miệng tiểu đồng lộ ra một lúm đồng tiền trẻ con, nắm ngón tay đang nắm chặt cũng từ từ buông ra.

Nguyên Phi Ngạo quay đầu nói với đại phu “Nối xương cho hấn.”

Phó tướng Tiêu Điển ở một bên nhìn thấy mà choáng váng, theo hiểu biết về tướng quân của hấn từ trước đến giờ, chưa từng thấy tướng quân dùng khẩu khí ôn nhu như vậy nói chuyện với ai, huống chi là nói với một tên thích khách.

Lúc này Nguyên Phi Ngạo trầm mặt nhìn tiểu đồng, nói “Ta không muốn hấn chết, hiểu chưa?”

Đại phu cười khổ nói “Tướng quân nghĩ muốn hấn sống, có thể cho phép tiểu nhân đưa hấn đến phòng ở khác sạch sẽ hơn được không, nối xương không thể qua loa được, trên mặt đất không tốt lắm.”

“Làm ngay tại nơi này.” Nguyên Phi Ngạo nhin không được phân phó “Thời điểm chúng ta ở trên chiến trường, chính là trong núi xương biển máu tùy tiện tìm một chỗ là có thể băng bó, nối xương cần đến chỗ nào chứ? Nếu người làm không được, ta làm!”

Hấn đột nhiên nâng tay vỗ vỗ hai má của tiểu đồng “Này, tỉnh lại, đừng giả chết!”

Tiểu đồng mơ mơ màng màng đem hai mắt mở ra, nhìn hấn thật lâu, làm như không thể xác định, chần chờ hỏi “Người,...là ai?”

“Giả ngu hay thật sự sốt đến hồ đồ?” Nguyên Phi Ngạo mắt lạnh nhìn hấn, lưỡi nói lời vô nghĩa “Hiện tại ta nối xương lại cho người, người phải nhin đau, chút nữa không được kêu cha gọi mẹ.”

Tiểu đồng quật cường nhìn hấn “Làm sao người biết ta sẽ sợ?”

Nguyên Phi Ngạo bắt lấy xương cổ tay của hấn, lúc này mới phát hiện hấn không chỉ có bàn tay nhỏ nhắn, ngay cả cánh tay cũng giống như một thanh gươm.

Nguyên Phi Ngạo nhìn chung quanh, phát hiện đôi đũa trên bàn lúc này hẳn đang dùng bữa, hẳn lấy nhét vào miệng tiểu đồng, nói một câu “Cẩn!”

Tiểu đồng đưa ánh mắt mở to vô tội hoang mang nhìn hắn, nhưng vẫn làm theo.

Nguyên Phi Ngạo không nói nhiều lời nữa, đưa tay nâng cánh tay gầy của tiểu đồng, một tay chạm tới chỗ gầy, vừa bẻ lại, tiểu đồng kêu lên một tiếng, liền hôn mê bất tỉnh.

“Bóc cho hắn một phương thuốc giảm đau.” Nguyên Phi Ngạo một bên phân phó đại phu, một bên nghi hoặc nhìn khoe miệng tiểu đồng, nơi đó chảy ra một ít máu, hiển nhiên vừa rồi tiểu đồng cắn chiếc đũa cắn sai lại cắn vào môi mình.

Vốn tưởng rằng lúc nói xương đũa nhỏ này sẽ vừa khóc lại hét, không nghĩ tới hắn như vậy mà có thể chịu được.

Nguyên Phi Ngạo phi thường tôn trọng những người có thể chịu được đau khổ, lại kiên kị những người như vậy. người như vậy nếu là bằng hữu thì tốt, nếu là kẻ thù thì thật phiền toái.

Hắn bắt quá chỉ là một đũa nhỏ, có thể có năng lực lợi hại vậy sao?

Nguyên Phi Ngạo hai tay duỗi ra, ôm lấy tiểu đồng, lúc này mới phát hiện hắn thật nhẹ, ôm vào trong ngực lại không bằng xách một túi khoai tây.

“Tướng quân, kêu hạ quan công hắn là được.” Tiêu Diễn vội vàng gọi người “Không phải nói bên kia còn phòng sao? Dem phòng thu dọn một chút, đem tên tiểu tử này ném vào.”

“Không cần.” Nguyên Phi Ngạo mặt không đổi sắc mà đem tiểu đồng thả nhẹ lên giường của hắn, sau đó nói “Đem nay hắn ngủ ở đây.”

“Nhưng mà... tướng quân...” Tiêu Diễn rất giật mình.

“Lúc hắn tỉnh lại, ta vừa lúc thăm vấn hắn.” Nguyên Phi Ngạo dùng sức kéo chiếc đũa còn đang bị tiểu đồng cắn trong miệng ra, trở lại bàn ăn, đem chiếc đũa chùi chùi vào áo vài cái, tiếp tục ăn cơm.

5. Chương 5: Chương 2.2

Đêm khuya, Nguyên Phi Ngạo cầm lấy bản đồ phòng vệ biên phòng, sau khi cẩn thận tỉ mỉ so sánh đối chiếu, nói với Tiêu Diễn “Năm quận ở Đông Nam cứ bố trí như vậy, Tây Bắc thì cần sửa lại một chút.”

“Tài lực ở Tây Bắc từ trước đến nay đều không đủ, Tổng Đốc Tây Bắc thường oán giận là không đủ bạc, quân lương cũng không đưa đến đúng hạn, nếu tăng mạnh phòng thủ, e rằng không có khả năng.” Tiêu Diễn thành thật báo cáo.

Nguyên Phi Ngạo nhíu mày “Bọn họ khó xử ta biết, ta cũng đã vài lần viết thư nhắc nhở với bộ hạ chuyện này, nhưng bộ hạ nói địa phương cần dùng bạc có rất nhiều, nhất thời không thể phân bố đến, kêu ta thông cảm.”

“Nói đến cùng, vẫn là sâu một trong triều đình quá nhiều, hừ, tiền vẫn là nằm trên tay của đám tham quan.” Tiêu Diễn nặng nề đánh lên bàn một cái.

Nguyên Phi Ngạo bỗng nhiên ngừng lại, nghiêng tai lắng nghe, sau đó đứng dậy đi vào buồng trong.

Chỉ thấy tiểu đồng trên giường ôm cánh tay mình, khó khăn xoay người.

“Tỉnh?” Nguyên Phi Ngạo từ trên cao nhìn xuống “Người tên gì?” Tiểu đồng hơi giương mi mắt, nhìn thấy hắn, bỗng nhiên cười khổ “Ngài ra tay cũng quá nặng.”

Nghe hắn nói như vậy, Nguyên Phi Ngạo xác nhận là người đã tỉnh táo. Hắn cúi người xuống, ép sát tiểu đồng, lạnh lùng hỏi “Rốt cục là ai phái người tới ám sát ta?”

“Ta không phải đã nói, là Thiếu Đông nhà chúng ta...” tiểu đồng vừa mở miệng, liền cảm giác đau đến hút một ngụm khí lạnh, thì ra là bàn tay to của Nguyên Phi Ngạo sờ qua tay đang bị thương của mình.

“Biết đâu?” hần cười lạnh “trên người người còn giấu ám khí gì mà ta chưa lấy ra?”

“Cái gì cũng không có!” tiểu đồng liên tục không ngừng nói “Ta không có học qua ám khí, tổng chỉ có mấy chiêu, đều bị ngài nhìn thấy.”

Nguyên Phi Ngạo sờ soạng trên lưng nàng, không thấy ám khí đâu, chỉ phát hiện...

“Cổ Liên Thành không cho hạ nhân ăn cơm sao?” hần nghi hoặc lầm bầm lầu bầu, chưa nhìn thấy qua nam hài gầy như cái dạng này, vòng eo nhỏ đến độ có thể dùng từ “một tay nắm chặt” hình dung, nữ nhân ở quân kỹ doanh thắt lưng còn thô hơn của hần,

“Trời sinh ta gầy.” tuy rằng cánh tay rất đau đớn, nhưng Nguyên Phi Ngạo tiếp xúc làm nàng ngứa không chịu nổi, nhịn không được cười khanh khách.

Tiếng cười không đúng lúc này làm Nguyên Phi Ngạo dừng tay lại, buồn cười nhìn hần “Đúng là tên không sợ chết, người không nghĩ tới hậu quả việc ám sát ta hay sao?”

“Không nghĩ tới ngài lại hung dữ như vậy...” tiểu đồng bĩu môi, bộ dạng một bụng oán khí.

Mặt Nguyên Phi Ngạo bỗng nhiên nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, quát “Thiếu Đông không có khả năng, rốt cục là ai phái người đến? mau nói ra, nếu không ta lập tức bẻ gãy tay còn lại, hơn nữa còn làm nó không thể trở về bộ dáng ban đầu! Người có tin không?”

“Ta tin.” Tiểu đồng co rúm lại nhích về phía trong giường, sợ hần nói được làm được “Thật ra Thiếu Đông của chúng ta...”

“Người nghĩ rằng ta là người gốc sao?” Nguyên Phi Ngạo cười lạnh “ta cùng Cổ Liên Thành không thù không oán, gần đây hần còn muốn gãi muối muối cho ta. Cho dù muốn giết ta cũng không thể chỉ phái một đứa bé đến? hần là không để ta vào mắt sao? Người tốt nhất nên nói nhanh một chút, ta không có thời gian đùa với người.”

Tiểu đồng trừng mắt nhìn, sau đó rũ mắt xuống “Ta... xác thực không phải do Cổ đại thiếu phái tới.”

“Hừ, người chủ mưu phía sau là ai?”

“Không có người phía sau.” Tiểu đồng ngập ngừng “Kì thật... ta thật lòng cảm phục uy danh của ngài, muốn làm lính dưới trướng của ngài. Nhưng là ta đã vài lần báo danh tòng quân, quan chiêu binh đều chê ta thân hình nhỏ gầy không nhận ta, ta mới có thể nghĩ ra hạ sách này...”

Nguyên Phi Ngạo không khỏi ngẩn người. là vì lý do này?

Tiêu Điển ở phía sau nhỏ giọng nhắc nhở “Tướng quân cẩn thận, đứa nhỏ này tuy rằng còn nhỏ tuổi, nhưng bên trong lại phức tạp, chỉ sợ hần không nói thật.”

Nguyên Phi Ngạo lạnh mặt nhìn tiểu đồng một lúc, mới hỏi “Người tên gì?”

“Song Nhi.” Tiểu đồng rũ mắt trả lời, một bộ dạng dè dặt đáng yêu.

“Song Nhi?” tên này cũng có chút nữ tính đi “Họ gì?”

Nàng lắc lắc đầu “Không có họ. lúc ta sinh ra cha ta đã chết, nên ta không có họ.”

Nguyên Phi Ngạo suy nghĩ chút lát, cũng không truy hỏi nữa, xoay người bước ra ngoài.

Tiêu Điển lập tức đuổi theo “Tướng quân, đem tiểu tử này ném cho huyện nha ở đây trông coi đi. Lời hần nói nữa khác không thể xác minh là thật hay giả, làm gì phải phí thời gian với hần.”

Nguyên Phi Ngạo lại thần nhiên phân phó “Truyền lệnh xuống kêu người chuẩn bị xe ngựa, cho đứa bé kia ngồi.”

“Hả?” ý của tướng quân không phải là...

“Mang hần theo đi Diêm thành.”

Tiêu Điển vội la lên “Tướng quân, nhưng hần là cái gánh nặng, cái phiền toái, cũng có thể là tai họa.”

“Đây là mệnh lệnh.” Nguyên Phi Ngạo trừng mắt nhìn Tiêu Diễn một cái, làm Tiêu Diễn không dám lên tiếng phản đối nữa.

Ngồi trong xe, Song Nhi nhìn thật im lặng và nhu thuận. tuy rằng cánh tay bị thương băng bó được treo trước ngực, vẫn không ngăn cản được nàng tò mò nhìn xung quanh.

“Chưa ngồi qua xe ngựa?” Nguyên Phi Ngạo cũng ngồi trong xe, tà tà liếc nhìn nàng.

“Ngồi qua hai lần, nhưng lúc đó còn nhỏ, cũng không còn nhớ rõ nữa.” Song Nhi ghé vào cửa sổ, mở to mắt nhìn ra phong cảnh cùng đám người bên ngoài, cho đến khi mỏi cổ, mới lui trở lại, nhìn thấy trên bàn có đặt ba cái chén nhỏ, một cái bên trong đặt bánh bao, hai cái còn lại là đồ ăn.

“Ngài là đại tướng quân, bình thường đều ăn như vậy?” Nàng tò mò nhìn Nguyên Phi Ngạo, bởi vì trên cái bàn trước mặt này cũng là đồ ăn của hắn.

“Chẳng lẽ ngươi không phải?” Nguyên Phi Ngạo lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng. Đứa trẻ này tuy rằng thân mình đơn bạc, nhưng trên trán lại tỏa ra khí chất, không thể nói rõ là thanh cao cao ngạo, hay là tự cho là đúng, tóm lại là không giống với đứa nhỏ xuất thân nhà nghèo.

Trước mắt tuy rằng không phải là món ngon tốt nhất, nhưng nếu là gia đình bình thường, ai lại ghét bỏ? nhưng đứa nhỏ này, cũng không nghĩ thân phận mình là tù nhân, khi nhìn thấy ba cái chén nhỏ này, mày không tự chủ nhíu lại, hơn nữa ngày cũng không động đũa.

Rốt cục bụng cũng kêu vài tiếng, Song Nhi do dự một chút, không thể không cầm đũa lên, gắp thử một miếng thịt bò, bỏ vào miệng nhai nuốt.

“Thịt bò này hầm cũng quá chín rồi, nếu như thêm một chút nước hoa hồng, hương vị sẽ tốt hơn.” nàng dẹt miệng nhắc đi nhắc lại, hiển nhiên là không quá vừa lòng.

“Nước hoa hồng?”

“Đúng vậy, chính là dùng cánh hoa hồng cùng mật nấu thành nước, sau đi đem thịt bò hầm mềm xong, bọc trong một lớp phấn mỏng đem chiên sơ một chút, lại rưới nước hoa hồng lên, hương vị kia thật làm cho người khác trầm trồ khen ngợi.” Song Nhi nói xong nuốt một ngụm nước miếng, nhìn chén thịt bò trước mắt hồi lâu, cuối cùng vẫn ăn thêm một chút,

“Nhà các người thật nhiều tiền a, mỗi ngày đều ăn loại đồ ăn này?” Nguyên Phi Ngạo mặt không đổi sắc hỏi.

Song Nhi cười “Mỗi ngày ta đều hầu hạ Cổ đại thiếu ăn cơm, đã nhìn thấy rõ ràng rồi.”

“Ngươi thật sự là người của ngân hàng tư nhân Thiên Hạ?” hắn vẫn là không tin.

“Ta... chính là một hạ nhân không nổi bậc gì ở ngân hàng tư nhân.” Song Nhi liếc trộm bình rượu của hắn, hỏi “Ta có thể nếm thử rượu của ngài không?”

Nguyên Phi Ngạo cầm lấy rượu cũng rót cho nàng một chén

Song Nhi cẩn thận cầm ly rượu, uống một ngụm nhỏ, đầu lưỡi lập tức vươn ra hút không khí “Thật cay!”

“Không say rượu?” xem nàng bị rượu cay làm cho rơi cả nước mắt nước mũi, tựa hồ là lần đầu tiên uống rượu.

“Vâng, trong trang quản lý rất nghiêm khắc, sợ người uống rượu làm hỏng việc, không dễ dàng cho ai uống rượu.” tuy rằng lần đầu bị rượu làm cay nhưng Song Nhi nhin không được vẫn uống thêm một ngụm nữa.

“Ngươi thật muốn đi theo ta bảo vệ quốc gia?” Nguyên Phi Ngạo thản nhiên hỏi

“Muốn chứ! Ta biết chữ, lại biết võ công, có thể làm tùy tùng bên cạnh tướng quân!” nàng mở to hai mắt, trong lòng tràn đầy chờ mong “Tướng quân thu nhận ta?”

Nguyên Phi Ngạo uống một ngụm rượu, suy nghĩ hồi lại “Ta vạn gây tay ngươi, ngươi không ghi hận sao?”

Song Nhi nhìn cánh tay của mình, cười nói “Ai bảo ta tìm tướng quân gây phiền toái chứ! Đây là gieo gió gặt bão, sau này ta sẽ cẩn thận không cho tướng quân cơ hội lại vạn gây tay ta.”

“Người cảm thấy ta sẽ đáp ứng người sao?”

Song Nhi trầm mặt một chút, chớp chớp mắt, lại ngẩng lên một khuôn mặt tươi cười “Tướng quân không có lý do cự tuyệt ta!”

Nguyên Phi Ngạo theo dõi nhìn mặt nàng, lúc trước không có nhìn kĩ diện mạo của hần, bởi vì quá mức bình thường, hiện tại nhìn kĩ da tay của hần không tính trắng, ngũ quan không tính xuất chúng, chỉ có đôi mắt kia, có ba phần gió thu vui tươi, quyến rũ tràn đầy, không giống nam hài, cẩn thận nghĩ lại, hần có đôi khi như một nữ tử, nói chuyện nhỏ giọng nhỏ khí, hoàn toàn không có cương dương khí chất.

Nghĩ đi nghĩ lại, hần nhịn không được kéo vạt áo của Song Nhi.

Song Nhi sợ tới mức sống chết nắm lấy vạt áo, kinh sợ kêu lên “Tướng quân ngài không phải là có đoạn áo chi phích đi?” (gay đây bà con ạ)

“Đoạn áo chi phích?” bốn chữ này là tối kị của hần, thuộc hạ có hần có thể đi quân kỹ (kỹ viện trong quân đội), nhưng quyết không được phép có luyện đồng hay nuôi nam sủng. nếu phát hiện trực tiếp đuổi ra khỏi quân đội. cho nên lúc Song Nhi nói, hần không thể không buông tay ra, nhưng vẫn như cũ hồ nghi nhìn nàng “Đã có người nói người nhìn giống nữ nhân chưa?”

Tay đang cầm ly rượu của Song Nhi chấn động, cười khổ “Thật nhiều người nói như vậy, nương ta nói là ta đã đầu thai nhầm rồi”

Nghe nàng tự giễu như vậy, Nguyên Phi Ngạo thoáng khó giải thích, nhưng là khi nhắc tới nương nàng, Nguyên Phi Ngạo không khỏi nhớ tới lúc nàng hôn mê nàng luôn nhắc đi nhắc lại những lời này “Nương người vì sao đánh người?”

Nàng chấn động, ngơ ngác nhìn hần “Tướng quân,... vì sao hỏi như vậy?”

“Bây giờ là ta hỏi người.” Ánh mắt Nguyên Phi Ngạo trầm xuống, không để người khác hoài nghi.

Song Nhi đang cầm ly rượu, tựa hồ là đem mặt mình chôn vào đó. Nguyên Phi Ngạo đợi nửa ngày không thấy nàng trả lời, không nhịn được đưa tay lấy ly rượu ra, lại ngoài ý muốn nhìn thấy trên mặt nàng chảy xuống vài giọt nước mắt.

Sao lại thế này? Hần xúc động vì hần đau lòng sao? Trong nháy mắt Nguyên Phi Ngạo trong lòng tràn đầy xin lỗi, bàn tay to vỗ vỗ bả vai Song Nhi “Được rồi, không muốn nói cũng được, ta không ép buộc.”

Đem rượu của Song Nhi một hơi uống cạn, hần phá lệ khuyên nàng một câu “Có thể ăn nhiều một chút liền ăn nhiều một chút, phải biết rằng địa phương chúng ta đi nổi danh là huyện nghèo, đến lúc đó có khả năng ngay cả thịt bò đều không có ăn.”

Song Nhi tò mò hỏi “Nơi này cách Kinh thành không tính là quá xa, làm sao lại nghèo đến như vậy?”

“Mỗi núi một phong cảnh, mỗi người mỗi cảnh. Người không ra ngoài, không nhìn thấy hết, kỳ thật đều này cũng không có gì kì quái.”

Nguyên Phi Ngạo thần nhiên nói xong, lại chuyển đề tài “người năm nay mấy tuổi?”

“Mười tám, làm sao vậy?”

“Người đã mười tám tuổi?” Nguyên Phi Ngạo nghi ngờ đánh giá một phen “xem ra Cổ Liên Thành đối với hạ nhân không tốt lắm. người mười tám tuổi ở trong quân của ta, cũng sẽ không đối như người vậy thành đáng người còn da bọc xương. Cái dạng này của người nếu ra chiến trường, có khả năng địch nhân thét một tiếng người đã hôn mê.”

Song Nhi vội vàng biện bạch “Cho nên ta mới xin được đi theo ngài! Thân ở trong quân rất nhanh sẽ cường tráng, tướng quân không cần ta, làm sao biết ta không thể?”

Nguyên Phi Ngạo từ trước đến nay đều thích người tự tin tiến bộ, nghe Song Nhi nói như vậy, bắt giác khoe miệng gọi lên tươi cười.

“Ta thấy người xương cốt mảnh mai, tay nhỏ thịt non, người ở Cổ gia chưa làm việc nặng, chỉ sợ tông quân người làm không nổi. người cũng biết quân đội kỷ luật nghiêm minh, chỉ có chết trận chứ không có quân đào ngũ.”

Song Nhi thu hồi ánh mắt vui đùa, trong mắt tràn đầy nghiêm túc cùng trang trọng “Ta biết, ta sẽ không bỏ trốn!”

“Người nếu chạy thoát...” Nguyên Phi Ngạo trợn đôi mắt to lên nhìn nàng “Ta sẽ tự tay giết người.”

Nghe huy hiếp như vậy, nhưng Song Nhi nhẹ thở ra một cái, bởi vì câu nói này của hắn là đã có ý muốn thu nhận nàng.

Nàng lặng lẽ cầm chén rót rượu, uống một chút, vẫn như cũ nước mắt nước mũi đều chảy ra, nhưng khóe miệng vẫn tươi cười.

Tĩnh Biên tướng quân thì sao? cũng không phải rơi vào tay “Hắn”? sau này ai chết trên tay ai còn chưa biết đâu?

6. Chương 6: Chương 3.1

Tuy rằng lúc trước Nguyên Phi Ngạo có từng nhắc qua, nhưng việc khẩn cấp của Diêm thành đã làm cho Song Nhi vừa bước xuống xe ngựa phải lấp bắp kinh hãi.

Ngã tư đường tiêu điều, quán trọ cũng vậy, khách điểm cũng vậy, không có một người nào, không có một bảng hiệu nào là sạch sẽ xinh đẹp, tất cả đều dính bụi đất, màn che cũng bị hư hại. trên đường có rất ít người, dù có người đi qua cũng là xanh xao vàng vọt, giống như là đã tám trăm năm chưa có ăn no.

“Nơi này làm sao có thể thành ra cái dạng này?” Song Nhi nhíu chặt lông mày “Quan huyện nơi này thật không có tài năng, tại sao triều đình không đổi người cai trị mới?”

“Là thổ địa nơi này không tốt, nghe nói cái gì đều cũng không được, cũng đã thử qua nhiều loại nghề nghiệp, nhưng lại không có người tinh thông tài chính, kiên trì mua bán không được nữa năm đành phải đóng cửa. triều đình đã giảm thuế ở đây ba năm, nhưng viên quan địa phương ở đây vẫn không có biện pháp làm cho dân chúng đi lên.” Nguyên Phi Ngạo hiển nhiên là đối với nơi này rất quen thuộc, kiên nhẫn giải thích cho nàng nghe, sau đó nói với Tiêu Diễn “Đặng Lan có thể là đang ở tướng quân phủ của hắn, người cho người đi gọi hắn lại đây gặp ta.”

“Vâng.” Tiêu Diễn nhận lệnh rồi đi.

Song Nhi nhìn thấy Nguyên Phi Ngạo đi vào một gian khách điểm rách tả tơi, không khỏi hỏi “Vì sao chúng ta không ở tướng quân phủ? Nơi đó so với nơi này tốt hơn.”

“Nơi này có khả năng có tình báo của quân địch, nếu ta đánh trống khua chiêng vào ở tướng quân phủ, quân địch rất nhanh sẽ phát hiện.”

Đoàn người đi vào khách điểm, bởi vì sinh ý quá kém, cũng không có tiểu nhị hay chương quầy ra tiếp đón, Nguyên Phi Ngạo lấy kiếm trên tay gõ gõ vào cái bàn ở góc quầy, kết quả trong quầy có người đứng lên, mắt buồn ngủ lim dim, nói “trong tiệm hiện tại không có tiền, muốn xin cơm thì đi nơi khác đi.”

“Xin cơm cái gì?” tùy tùng của Nguyên Phi Ngạo tức giận “Chủ nhân nhà ta muốn ở trọ!”

Lúc này tiểu nhị mới nhìn thấy đoàn người, lại nhìn thấy khí thế đáng sợ của Nguyên Phi Ngạo, vội vàng từ trong quầy chạy ra, thiếu chút nữa là ngã chổng vó “khách quan, thật xin lỗi, ngài muốn mấy gian phòng?”

“Sáu phòng.” Nguyên Phi Ngạo nhìn thấy trên quầy một tầng bụi đất thật dày, lại nói “Chúng ta ở nơi này chờ, các người trước đem phòng chúng ta ở thu dọn sạch sẽ. kêu phòng bếp chuẩn bị thức ăn, vài ba món là được rồi, rượu là mười cân một vò sao? trước đem ra năm vò.”

Lúc hắn quay đầu lại, chỉ thấy Song Nhi đang ra sức dùng khăn tay của mình chà lau cái bàn cùng một băng ghế kế bên, bởi vì cánh tay bị thương, động tác không quá nhanh nhẹn, nhưng hắn nhìn ra được, nếu không đem cái bàn đó lau sạch sẽ, nàng chết cũng không ngồi xuống đó.

“Đừng lau nữa, tương lai người ra chiến trường cơ hội ngồi trên đất còn rất nhiều.” những tướng sĩ phía sau nàng cười xem thường “Nhìn người bộ dáng đại thiếu gia được chiều chuộng, khuyên người mau nên sớm trở về nhà bú sữa mẹ đi.”

Nguyên Phi Ngạo thấy Song Nhi mày khê hạ, nhưng cũng không có lên tiếng phản bác, nàng đem cái bàn cẩn thận lau một lần, lại đem đồng khăn kia vứt bỏ, sau đó đem ra cái khăn tay thứ hai trải ở trên ghế, cung kính nói với hắn “Tướng quân, ngài ngồi ở bên này đi.”

Nguyên Phi Ngạo đi qua, không nhìn đồng khăn tay đó, ngồi vào phía băng ghế đối diện “Một đại nam nhân đem theo nhiều khăn tay thế làm gì?” không đợi rượu đến, hắn lấy tay sờ sờ mặt bàn, tuy rằng hai mắt không nhìn đến Song Nhi, nhưng lại thấy rõ cử động của nàng như trong lòng bàn tay.

“Làm việc ở Cổ gia là khắp nơi phải cẩn thận, lúc Thiếu Đông chúng ta xuống xe cũng không có trực tiếp đi trên đất, nhất định là phải bước lên ghế trên bậc thang; trong nhà mỗi ngày ít nhất phải lau toàn bộ ba lần. nếu để Thiếu Đông phát hiện ra ai nhàn hạ sẽ trừ hết tiền tiêu vặt hàng tháng. Cho nên từng hạ nhân trong nhà đều phải chuẩn bị trong người năm sáu cái khăn tay.” Tướng quân không nhận, nàng liền chính mình ngồi. hai tay nâng má, nàng ngồi lên đồng khăn tay kia.

Tiểu nhị rất nhanh bưng rượu và hai món đồ ăn lên, Song Nhi dẫn đầu gấp một miếng cải trắng cắn một miếng, sau đó đập mạnh đũa lên bàn, giận dữ mắng mỏ “Thứ này cho chó ăn còn không xứng, sao người có thể ăn như vậy?”

Nguyên Phi Ngạo kinh ngạc nhìn hắn.

Hắn còn chưa kịp mở miệng, Song Nhi lại nói “Phòng bếp các người ở đâu, ta đi nấu chút đồ ăn, cho đầu bếp quán các người nhìn thử.”

Tiểu nhị mặt mày khổ sở nhìn nàng “khách quan, nếu ngài không vừa lòng, ta đi kêu phòng bếp làm một mâm khác.”

“Làm một mâm nữa cũng không khác nhau, đều làm người ta nuốt không trôi.” Song Nhi không muốn nói lời vô nghĩa với hắn nữa, liền kéo lỗ tai tiểu nhị đi ra phía sau.

Một gã binh lính kinh ngạc nhìn bóng lưng của nàng, thấp giọng hỏi “Tướng quân, đứa nhỏ này... sao lại kì quái như vậy?”

Nguyên Phi Ngạo ngồi tại chỗ không nói được một lời, kinh ngạc qua đi, khóe miệng hơi lộ ra ý mỉm cười.

Không lâu sau, chỉ thấy Song Nhi vênh váo lôi kéo tiểu nhị trở lại, trên tay tiểu nhị còn bưng một mâm đồ ăn đã nấu tốt.

“Cho chủ tử của chúng ta nếm thử, đây mới là đồ để người ta ăn.” Nàng chỉ tiểu nhị đem đồ ăn đặt trước bàn của Nguyên Phi Ngạo.

Nguyên Phi Ngạo cúi đầu nhìn xuống, đây là một bàn đồ ăn xanh đỏ trộn lẫn, màu xanh là rau, đỏ là ớt quả, lại giống như có trộn một chút thịt băm, nhìn qua rất đơn giản, nhưng màu sắc xinh đẹp lại làm cho người ta cảm giác muốn ăn, hương vị cay nồng xông vào mũi, hắn nhận không được gấp một đũa thức ăn bỏ vào miệng.

“Chủ tử, thế nào?” Song Nhi vội hỏi.

Nguyên Phi Ngạo cười “Có thể phái người đi nhà bếp trong doanh hỗ trợ.”

Song Nhi dương dương đắc ý nói “Ta mới không đi, chủ tử nếu thích, về sau ta mỗi ngày đều xuống bếp nấu cho một mình ngài ăn.”

Nguyên Phi Ngạo đem bàn hương về phía sau “Các người cũng nếm thử đi.” Các quân lính phía sau chen chân mà lên, lập tức đem một mâm dưa chuột ăn sạch sẽ.

“A...” Song Nhi vội vã muốn cướp về, “Đó là đồ ăn ta làm cho chủ tử.”

Nguyên Phi Ngạo cười kéo nàng lại “Để cho bọn họ nếm thử tay nghề của ngươi, sẽ không nói nhảm nữa, ngươi không phải chán ghét bọn họ nói ngươi Đại thiếu gia sao?”

“Nhưng mà không thể để họ chiếm tiện nghi như vậy được.” Song Nhi miết miết khóe miệng, lại tiến đến bên cạnh hắn nói nhỏ “Bất quá không sao, buổi tối ta làm thức ăn khuya cho ngài, bọn họ muốn ăn cũng không ăn được.”

“Ngươi ở đâu học được tay nghề này? Cũng là ở Cổ gia sao?” Nguyên Phi Ngạo tò mò hỏi.

Song Nhi thần bí hề hề nháy mắt với hắn “ta nói thật với ngài, ngài cũng không cần bị dọa, kì thật đây là lần đầu ta xuống bếp, trước kia đều là nhìn đầu bếp nấu mà thôi.”

Nguyên Phi Ngạo không bị dọa, lại lấp bắp kinh ngạc.

“Chủ tử, buổi tối ngài muốn ăn cái gì, chay hay mặn? bất quá tay ta đang bị thương, không có biện pháp làm bánh bao nhân nhỏ cho ngài, bất quá ta có thể hầm một nồi nước cho ngài. Canh Hải Sâm cá lư thế nào? Chỉ cần ở phòng bếp tìm được nguyên liệu, ta có thể nấu được.”

Nguyên Phi Ngạo đối với bộ dáng xum xoe của nàng không đổi sắc, lấy tay chỉ một binh lính đang ăn như hổ đói bên cạnh “Buổi tối ngươi ở cùng phòng với Triệu Hổ.”

Song Nhi sợ tới mức nhảy dựng lên, nói “Không.”

Hắn lạnh lùng quát “Đây là mệnh lệnh.”

Song Nhi lập tức lùi lại ngồi trên ghế, cúi đầu nhỏ giọng lầm bầm “trên người hắn có mùi hôi, ta mới không cần cùng hắn ở cùng phòng.”

Nguyên Phi Ngạo không để ý kháng nghị của nàng, cúi đầu uống rượu, qua một lúc sau, phát hiện bên tai vẫn còn thanh âm lú lú, nghe cẩn thận vẫn là Song Nhi nhắc đi nhắc lại.

“Ta không muốn cùng hắn ở chung một phòng, ta không muốn cùng hắn ở chung một phòng, Ta không muốn cùng hắn ở chung một phòng...”

Nguyên Phi Ngạo tai điếc mắt ngơ, trực tiếp hỏi tiểu nhị “phòng đã chuẩn bị tốt chưa?”

Tiểu nhị đã thấy sự lợi hại của Song Nhi, đối với chủ tử của nàng càng thêm sợ hãi, liên tục không ngừng hướng trên lầu hô “trên lầu, thu thập phòng xong chưa? Khách quan muốn nghỉ ngơi...”

7. Chương 7: Chương 3.2

Tiêu Điển không tìm được Đặng Lan tướng quân ở trong phủ của hắn, bởi vì Đặng Lan đã ra khỏi thành đi tuần tra, sáng sớm hôm sau mới trở về, cho nên Nguyên Phi Ngạo ra lệnh cho tất cả nhân mã trước tiên chờ ở khách điểm, ngày thứ hai an bài tiếp.

Buổi tối, trong phòng đốt một chiếc đèn, Nguyên Phi Ngạo lặng yên chà lau kiếm trong tay. Chuôi kiếm này là năm đó khi hắn học thành tài sư phụ tặng cho hắn, hắn vẫn quý trọng hơn tánh mạng của mình. Thanh kiếm này từng giúp hắn chém vô số đầu quân địch, ăn no uống đủ máu tươi của địch, nhìn qua có một loại hàn ý làm cho người ta phải sợ hãi, bên ngoài thậm chí có lời đồn nói —— trừ hắn ra, không có người nào có thể rút thanh kiếm này ra.

Kỳ thật, thanh kiếm này cũng không có thần kỳ như vậy, đối với hắn mà nói, nó chỉ là không nói được nhưng sẽ là một bằng hữu mãi trung thành.

Bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân hỗn độn, tiếp theo, có một thanh âm ở cửa vang lên, “Tướng quân, thuộc hạ có việc bẩm tấu.”

“Vào đi.” Hắn nói.

Cửa mở, đứng ở bên ngoài đúng là Triệu Hổ đang mang vẻ mặt bất đắc dĩ “Tướng quân, tiểu tử đó. . . . Thuộc hạ thật sự chịu không nổi rồi, có thể cho hắn đổi gian phòng khác hay không?”

“Như thế nào?” Nguyên Phi Ngạo lật kiềng, chà lau mặt khác.

“Hắn vừa bước vào liền ghét bỏ phòng đó, còn nói trên giường có rận, còn nói góc tường có ổ chuột, sau đó tìm đến một đồng lớn hương nến bắt đầu hun khói ở khắp nơi, hương vị kia làm thuộc hạ bị nghẹn để rơi cả nước mũi và nước mắt. Thật vất vả rửa sạch sạch sẽ, thuộc hạ gánh mấy thùng nước nóng để tắm rửa, vừa cởi quần áo, hắn liền chỉ vào mũi thuộc hạ nói thuộc hạ cả người trần truồng còn ra thể thống gì, niệm đến thuộc hạ cháng váng đầu não như phình lên, nếu không thấy tay hắn bị thương, thuộc hạ đã sớm một quyền đánh nhừ mũi hắn.”

Nhìn vẻ mặt Triệu Hổ không thể nhịn được nữa, Nguyên Phi Ngạo không khỏi nở nụ cười. “Kêu tiểu tử kia lại đây, người trước trở về ngủ đi.”

Song Nhi rất nhanh đã tới, nhưng xem ra bộ mặt nàng so với Triệu Hổ còn ủy khuất hơn, nàng cúi thấp đầu, không nói một lời đứng ở ngoài cửa.

“Tiến vào.” Nguyên Phi Ngạo chỉ phun ra hai chữ.

Song Nhi nghe thế mới cọ vào trong nhà.

Hắn đem thanh kiềng lau sạch bỏ vào vỏ kiềng, lúc này mới ngẩng đầu nhìn nàng. “Ý của ngươi là định không chịu cùng Triệu Hổ ngủ chung một phòng mới làm ra nhiều chuyện như vậy đi? Sau này vào quân doanh, mười mấy người ngủ cùng lều trại là chuyện thường xảy ra, chẳng lẽ ngươi cũng muốn mọi người bị ngươi ép buộc như thế?”

Song Nhi cắn cắn cánh môi, lâu một lúc mới mở miệng, “Ta, ta không nghĩ tới muốn nhẫn nại ngủ cùng phòng với người lạ lại khó như vậy.”

“Ý của ngươi là, vô luận đi đến nơi nào, ta đều cho ngươi một mình một gian phòng, sau đó lại mượn bà vú chiếu cố ngươi, phải không?” Nguyên Phi Ngạo đột nhiên mặt đổi sắc mặt, ánh mắt sáng ngời nhìn nàng.

Song Nhi lặng lẽ liếc hắn, lập tức hồ thẹn cúi đầu xuống. “Ta, ta không phải ý này, ta chỉ muốn ngủ cùng phòng với tướng quân.” Cuối cùng nàng cố lấy dũng khí nói ra hi vọng của mình.

“Ngủ chỗ này của ta?” Nguyên Phi Ngạo cười lạnh, “Phòng ta đây cũng có rận, chuột, một chút nữa ta cũng vậy cởi quần áo tắm rửa, ngươi sẽ không sợ?”

Song Nhi nghe xong, cúi đầu càng thấp hơn. “Ta ở góc phòng trải cái đệm giường là có thể ngủ, tướng quân làm cái gì, ta làm như không phát hiện là tốt rồi.”

Nguyên Phi Ngạo dở khóc dở cười, thật sự là không có cách với đứa nhỏ này, hắn ghét bỏ một đồng lớn, đơn giản là không muốn cùng phòng với Triệu Hổ.

Hắn đối với nàng còn đang có nhiều điểm nghi ngờ, không muốn thân cận quá mức với nàng.

Kỳ thật hắn cũng có thể không để ý tới Song Nhi hồ nháo, trực tiếp đuổi nàng trở về. Nhưng là.
Hắn không khỏi có chút tò mò, đứa nhỏ này cố ý tiếp cận mình, có mục đích khác hay không?

“Tùy ngươi.” Nguyên Phi Ngạo không quan tâm nàng, đồng ý nàng ngủ ở trong phòng của mình.

Song Nhi lập tức vui vẻ ra mặt, chạy lại ôm chần giường, sau đó lại chạy về trải bên góc cửa sổ, nằm xuống.

Nguyên Phi Ngạo chỉ liếc mắt một cái, không nói gì nữa. Tiểu nhị đã dựa theo phân phó của hắn đưa tới mấy thùng nước nóng, hắn đã nhiều ngày vội vàng chạy đi, căn bản không thời gian tắm, dù là hắn ở phương diện này từ trước đến nay đều không chú trọng lắm, nhưng cũng hiểu được trên người mình bắt đầu có rận rồi.

Nước ấm đưa tới, hắn cởi hết áo, dùng một khối vải lớn mềm nhúng nước ấm bắt đầu chà bụi bặm trên người.

Ngẫu nhiên quay người lại, hắn phát hiện Song Nhi bọc chần, co rúc ở góc cửa sổ, tuy rằng góc đó hơi tối, nhưng hắn lại thấy nàng lộ ra nửa cái đầu, như là ở đó nhìn lên hắn.

“Cổ gia các người hạ nhân đều là cùng một bậc?” Nguyên Phi Ngạo trong lúc rảnh rỗi, mở miệng hỏi.

“Àn. Cũng không phải. cao một chút là nô tài thượng đẳng, có thể hầu hạ trước mặt chủ nhân, là có thể một người ở một phòng, loại khác có hai người một phòng, hoặc là ba, năm người ở chung một gian phòng.”

“Vậy người được xem là nhất đẳng nô tài?”

“Ta. coi như là thượng đẳng a.” Song Nhi áp ứng, cũng không quá khẳng định.

Nguyên Phi Ngạo cười.“Nghĩ cũng biết, nếu không người cũng không phô trương nhiều cái như vậy, cũng không thể biết nhiều chuyện như vậy. Người muốn hay không cũng tắm lau một chút?” Hắc hắc ý mời nàng tắm rửa.

Nói xong lời cuối cùng, hắc còn đi đến trước góc chần kia, dùng chân đá một chút người đang cứng ngắc như “Tử thi” .

“Không, không được.” Song Nhi gạt ra, cười nói , “Ta mấy ngày hôm trước vừa tắm rửa qua, thực sạch sẽ.”

“Tùy người.” Nguyên Phi Ngạo xoay người khi bắt đầu thoát quần, chợt nghe Song Nhi ở phía sau thở nhẹ một tiếng, hắc không khỏi xoay người hỏi: “Làm sao vậy?”

“Cái kia. Tướng quân ngài chậm rãi tắm, coi chừng bị lạnh.” Song Nhi lại co lại trong chần, chỉnh cả đầu đều vùi vào đó.

Hắc nhin không được nổi lên trêu chọc nàng.“Giường này trong chần không phải có rận, bọ chó ... Đây nọ sao?”

Song Nhi lập tức“A” kêu thảm một tiếng, vội vàng đem toàn bộ đập qua một bên, sau đó thở phì phò nhảy dựng lên, Nguyên Phi Ngạo vốn cho là nàng tất nhiên sẽ xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt, kỳ quái là, nàng chính là lúng túng đứng ở tại chỗ, ánh mắt không dám nhìn loạn xung quanh, nhưng sắc mặt vẫn là đậm mạc, không có biến hóa.

“Tướng quân, ta nghĩ, ta sẽ ra cửa ngủ.” Nói xong, không đợi Nguyên Phi Ngạo đáp lại, nàng chật vật chạy đến bên ngoài, “Phanh!” Một tiếng khép cửa lại.

Nguyên Phi Ngạo nhìn hắc bộ dạng trốn chạy của nàng, cũng nhin không được nữa ha ha cười ra tiếng.

Nguyên phi kiều ngạo xưa nay là người cẩn thận, bên ngoài chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay, hắc đều bình tĩnh. Có lẽ là mấy ngày nay chạy tới chạy đi thực sự quá mệt mỏi, cho nên một đêm này hắc ngủ rất say, vừa tỉnh lại đã đến hừng đông.

Buổi sáng tỉnh lại, hắc nằm ở trên giường mở mắt ra, xoay mình xuống giường, nhớ tới đêm qua Song nhi nói muốn ngủ ở cửa, không biết có tỉnh chưa. Xem nàng một cái cánh tay còn treo trên cổ, có ngủ thoải mái không?

Vừa mở cửa ra, lại không nhìn thấy bóng dáng Song nhi. Chẳng lẽ nàng chạy trốn?

Hắc chú ý tới dưới lầu truyền đến tiếng người, vì thế hắc thăm dò nhìn xuống phía dưới vừa nhìn, chỉ thấy Song nhi trực tiếp đang khoa chân múa tay nói gì đó với tiểu nhị...

“Không được, chủ tử của ta khẩu vị lớn, người phía dưới cũng phải ăn, chúng ta cũng sẽ không thiếu tiền người, chính là muốn người đi mua mấy chục quả trứng gà người lại hết lần này đến lần khác khước từ, chẳng lẽ khách điểm của các người ngay cả cái trứng gà đều không có sao?”“Khách quan, trên trần gà vốn là không nhiều lắm, một ngày nhiều nhất đưa tới vài trứng, đừng nói ngài một lần liền muốn năm mươi trứng, ngài muốn ba mươi trứng cũng chưa chắc có thể lấy ra được.”

Nguyên Phi Ngạo hai tay đặt trên lan can, chuyên chú nhìn Song nhi ứng đối thế nào.

Chỉ thấy nàng nhíu nhíu mày, như là oán giận nói thảm một câu, sau đó vung tay lên, “Được rồi, người đi tìm trứng đi, có thể tìm bao nhiêu lấy bấy nhiêu, sau đó lại đi mua mười cân bột mì, hành tây. Cùng tương luôn đi? trong vòng nửa canh giờ chuẩn bị đầy đủ hết thảy cho ta.”

Nguyên Phi Ngạo nhìn Song nhi vênh mặt hất hàm sai khiến ra lệnh, kia khí thế cùng phong thái, giống như là sớm đã thành thói quen như thế.

8. Chương 8: Chương 3.3

Nhưng hần từ trước đến nay luôn không thích bộ dáng của những tên hay hát hàm sai khiến người khác, nhưng bộ dáng này của Song Nhi thật ngây thơ, cũng không làm cho hần chán ghét, thậm chí còn nhìn đến xuất thần.

Một lát sau, thủ hạ của hần đều đã rời giường, vừa bước ra khỏi cửa liền nhìn thấy tướng quân đứng ở giữa lan can, không khỏi đề thấp âm lượng hỏi “Tướng quân đứng ở đây làm gì nhỉ?”

Nguyên Phi Ngạo cười “Ngắm cảnh.”

“Nơi này có cảnh gì để nhìn chứ?” mọi người khó hiểu, nhìn thử xung quanh, bốn phía khách điểm này cũng giống như ngày hôm qua a.

Không lâu sau, chợt nghe tiếng Song Nhi gọi ở phía dưới “Các huynh đệ đều đã thức sao, mau xuống đây ăn điểm tâm, còn chờ ta đi đá móng các người sao? A, đem... chủ tử, ngài cũng đã dậy rồi.” nàng nhanh chóng sửa lời, dù gì cũng phải cẩn thận có tai vách mạch rừng.

Trên tay Song Nhi cầm cái mâm nhỏ, trên đó để đầy hành tây cắt khúc.

Mấy binh lính đứng trên lầu một lúc, nhìn thấy một mâm bánh cuốn hành tây này, không khỏi cười nói “Ta còn tưởng là cái gì, hóa ra chỉ là bánh nướng áp chảo cuốn hành tây.”

“Hừ, bánh này là trộn với trứng gà, cùng với bánh mọi người ăn ở quán doanh không giống nhau, hương vị thật mềm.”

Song Nhi giống như là ông chủ của hàng bánh trên đường, luôn miệng khen ngợi bánh “Đáng tiếc còn chưa hoàn hảo lắm, nếu chấm cùng tương ngọt của Lý gia ở kinh thành càng hoàn mỹ hơn.”

Các tướng sĩ ngồi xuống quay quanh cái bàn, sau khi nếm thử cái thứ nhất, quả nhiên mùi thơm đầy miệng, kem xanh miết mềm mại quấn quanh bánh cùng với tương ngọt, làm cho người khác mở rộng khẩu vị, mỗi người nhịn không được đều ăn năm, sáu cái, còn ăm ỉ muốn ăn thêm, đáng tiếc cái mâm đã sớm trống không.

Song Nhi cố gắng che chở cho cái bàn trước mặt mình, “Đây là giữ lại cho chủ tử, chủ tử chỉ ăn vài miếng, các người nghĩ xem đã ăn hết bao nhiêu rồi? Đừng mơ có thể ăn luôn bánh trên cái bàn này.”

Nguyên Phi Ngạo cười nói “Vô phương, để cho họ ăn đi, từ trước đến giờ ta chưa từng để thủ hạ của ta nhịn đói.”

Song Nhi mất hứng “Ta còn đói đây này, sao chủ tử không nói ta?”

“Người không có ăn vụng trong phòng bếp sao?” Nguyên Phi Ngạo trêu ghẹo nói

Lúc này ngoài cửa tiến vào vài người, dẫn đầu là Đặng Lan tướng quân, tướng quân thủ thành nơi này, phía sau là thủ hạ của hần.

Đặng lan vội vàng chạy đến hành lễ, “Tướng quân, thuộc hạ đến trễ, thật sự không khéo, cứ tưởng đêm qua có thể quay về kịp thời gian, không nghĩ tới trên núi có mưa to, trên đường lầy lội, ngựa không thể đi được, đành phải chờ ban ngày mới có thể gấp gáp chạy về.”

“Trong núi có mưa sao? bên này thì trời thật trong xanh.” Nguyên Phi Ngạo nói “Đến phủ người nói đi, khách điểm này không đủ cần mặt.”

“Chủ tử, có thể cho ta theo không?” Song Nhi ở phía sau đuổi kịp vài bước hỏi

Nguyên Phi Ngạo quay đầu liếc nhìn nàng một cái nói “Đem theo người thật sự phiền toái, người chờ ở đây đi.”

“Chủ tử, làm sao biết là ta vô ích?” Song Nhi vội vàng la lên, “Không chừng ta có khả năng thay chủ tử phân ưu giải phiền đó.”

“Người không mang thêm ưu phiền cho ta thì tốt rồi.” Nguyên Phi Ngạo trêu tức nói, đi đến cửa hần không tự chủ quay lại nhìn, chỉ thấy Song Nhi đứng dựa vào bàn, hai mắt ngơ ngác nhìn hần chăm chăm.

Lòng hần bỗng mềm nhũn, trầm giọng nói “Muốn đi liền tới đây đứng đó làm gì?”

Ánh mắt Song Nhi đột nhiên phát sáng, vui vẻ chạy tới

Bởi vì đường không xa, nên Nguyên Phi Ngạo trực tiếp lên ngựa của hần, lại thấy Song Nhi sống chết cố níu lấy yên ngựa leo lên, lại bầu vú không được, hần cười trực tiếp túm lấy nàng thả lên phía sau hần “Có sợ té ngã không?”

Phía sau liền truyền đến âm thanh kiên định của Song Nhi “Không sợ!”

“Vậy đi thôi.” Nguyên Phi Ngạo cảm thấy hai tay Song Nhi vòng qua thắt lưng hần, sau đó ôm chặt.

Hần cũng không có mở miệng, nghĩ rằng, rốt cục cũng là một đứa nhỏ, nhất định là sợ sẽ lập tức ngã xuống cũng không dám nói.

Vì thế hần phóng ngựa đi trước, cũng không để cho ngựa chạy quá nhanh, chỉ vì muốn Song Nhi an tâm.

“Xác thực là có người thường lui tới Diêm thành sao?” Nguyên Phi Ngạo vừa vào phủ của Đặng Lan, liền đi thẳng vào vấn đề

“Đúng, ở sơn cốc phụ cận, đã tìm thấy không ít củi đã đốt qua, còn có phân ngựa và đồ ăn thừa. bước đầu sơ tính, là có từ ba đến năm trăm người thường lui tới sơn cốc này. Nhưng ta tuần tra một vòng trong núi, lại không phát hiện gì cả.”

Tiêu Điển ở bên cạnh cười nói “Cũng thật kì quái, chẳng lẽ Diêm vương nửa đêm duyệt binh.”

Nguyên Phi Ngạo liếc mắt nhìn hần “Đừng nói vậy! Ta tuyệt đối không tin chuyện ma quỷ, chỉ có người tác quái mà thôi.”

Song Nhi bên cạnh đột nhiên mở miệng “Người không thấy, vậy sao không thử thuận tiện tìm theo dấu chân?”

“Đương nhiên đã tìm, nhưng mấy ngày hôm qua trên núi có mưa, dấu chân đã sớm lộn xộn, nhất thời không thể lần ra tung tích của những người đó.”

Song Nhi nghĩ nghĩ nói “Bọn người này nếu muốn hoạt động ở trong núi, nói như vậy cũng sẽ không mang theo nhiều vật dụng, nhưng vẫn phải ăn uống, kể bên nơi này trừ bỏ Diêm thành, còn có trấn khác có thể cung cấp lương thực cho vài trăm người không? nếu như không có, bọn họ nhất định phải người xuống núi. Chỉ cần điều tra mấy ngày gần đây những phụ cận trong thành này có thương hộ nào bán rất nhiều lương thực cho người bên ngoài tới hay không, tự nhiên sẽ tìm ra manh mối.”

Đặng Lan vỗ tay vào đầu, nói “Đúng vậy a! ta làm sao lại không nghĩ tới? thật là một lời nói đánh thức người trong mộng, tiểu huynh đệ, người nhỏ tuổi như vậy, cũng không đơn giản a.”

Song Nhi đắc ý cười nói “Chuyện này tính là gì? Ca của ta... hần chính là người phụ trách mua lương thực cho Cổ gia, điểm nhỏ ấy ta vẫn biết rõ lắm.”

“Cổ gia?” Đặng Lan khó hiểu nhìn qua Nguyên Phi Ngạo

Hần cười nói “nhà Cổ Liên Thành, là hạ nhân Cổ gia, nhất quyết theo ta đi đánh giặc.”

“Tiểu huynh đệ thật có chí khí.” Đặng Lan cao hứng vỗ mạnh vào bả vai Song Nhi

Đại khái là hần rất dùng sức, Song Nhi không khỏi nghe răng trợn mắt “A, tướng quân ngài hạ thủ lưu tình.”

“Người mặc dù thông minh, đáng tiếc thân mình gầy yếu.” Đặng Lan cười rồi nói với Nguyên Phi Ngạo “Ta đây phải phái người điều tra xem mấy hôm nay có người nào mua một lượng lớn lương thực hay không.”

Hần gật đầu “Ta chờ ở nơi đây, chút nữa còn có chuyện muốn nói với người.”

Lúc Đặng Lan đi dặn dò thuộc hạ, Song Nhi dựa vào gần, nhỏ giọng hỏi “Tướng quân, nơi này vì sao lại kêu là Diêm thành? Thật sự ở đây có muối sao?”

“Dường như là vậy.” Nguyên Phi Ngạo đối với sự tích tên này cũng không có hiểu biết lắm, liền tùy tiện nói

Đặng Lan trở về, nghe được câu này, liền mở miệng giải thích “Nơi này là ven biển, ở đây có một loại tảo, có thể tinh luyện ra muối ăn, năm đó dân chúng ở đây từng dựa vào loại tảo này mà phát tài, liền gọi nơi này là Diêm thành.”

“Vậy sao hiện tại không bán nữa?”

“chuyện này cũng không rõ ràng lắm.” Đặng Lan tướng quân là quân nhân, không phải là thương nhân, cho nên đối với chuyện này cũng không chú ý. Hắn tiếp tục nói với Nguyên Phi Ngạo “Tướng quân đêm nay ngủ ở nơi này của thuộc hạ đi, thuộc hạ còn điều cần bẩm báo.”

Hắn trầm ngâm một lúc nói “Ta phải ở lại khách điểm, ở nơi này của người có chút rêu rao.”

“Tướng quân đã tới đây rồi, nếu bị phát hiện, cũng đã phát hiện rồi, lại ở khách điểm thật không an toàn.” Đặng Lan tiến lại gần hắn nói nhỏ “Là chuyện có liên quan đến Tần Vương”

Nguyên Phi Ngạo cười lạnh “Tên kia lại muốn tính kế gì với ta?” dư quang ở khóe mắt hắn lóe qua, thấy Song Nhi đang đứng ở cửa sổ nhìn cây lê ở đối diện gần người, không khỏi lên tiếng “Cái cây kia có gì đẹp mắt, nếu người muốn ăn, Đặng Lan kêu người hái cho người một sọt đều được. Người lại đây, ta có chuyện muốn hỏi.”

Song Nhi quay đầu cười “Tướng quân biết không, quả lê bây giờ còn rất chua, cho ta ta cũng không dám ăn. Ta là đang nghĩ, kỳ thật cây ăn quả cũng không khó trồng, vì sao ở Hạo Nguyệt quốc chúng ta thương nhân bán hoa quả lại ít như vậy? hằng năm hoa quả đều là mua từ bên ngoài rất nhiều. nơi này không phải cây lê tùy tiện mọc sao? nói không chừng cấu tạo và tính chất đất ở Diêm thành này thích hợp để trồng cây ăn quả. Đặng Lan tướng quân, hay là ngài đi tìm những viên quan thương nghiệp ở đây bàn thử, đem toàn bộ cây trên núi đổi thành cây ăn quả, không chừng năm sau sẽ có thu hoạch đấy.”

Đặng Lan cười nói “Tiểu huynh đệ, không hổ là người nhà thương gia, mở miệng ngâm miệng đều là việc mua bán, hay là ta đem người giới thiệu cho huyện nha làm gia sư đi.”

“Ta mới không chịu.” Song Nhi cong cái miệng nhỏ “Tướng quân cũng luyện tiết ta.”

“Ta có cái gì luyện tiết?” Nguyên Phi Ngạo cố ý cười một tiếng “Các người là người nhà Cổ gia, người nhiều tâm tư, ta đột nhiên nhớ tới tin đồn trước kia, nói sau lưng Cổ Liên Thành hối lộ mệnh quan triều đình, vì Cổ gia mở rộng quan hệ, có tin này hay không?”

Song Nhi nháy mắt mấy cái “Ta cũng không rõ lắm... bất quá ta chỉ là hạ nhân bưng trà rót nước, chuyện này có thể chỉ có Thiếu Đông mới biết.”

Nguyên Phi Ngạo trừng mắt liếc nhìn nàng “Đừng giả bộ hồ đồ với ta. Người nghĩ rằng người và ta không biết, càng là hạ nhân trước mặt chủ tử, càng biết nhiều sự tình của chủ tử. ta cho người biết, ta chỉ thích ở tiền tuyến đánh giặc, không quan tâm chuyện phía sau, nhưng nếu có ngày hắn cản đường ta, ta tuyệt không bỏ qua cho hắn.”

Song Nhi sửng sốt, chạy lại cười nói “Tướng quân, bây giờ ta là nô tài của ngài, những lời uy hiếp này là để cho ai nghe đây?”

Nguyên Phi Ngạo nghe vậy, cười một tiếng, nhắc chân giả bộ đá nàng “Tiểu tử ngươi bản lĩnh khác thì không có, chỉ có cái miệng nhanh lẹ. thuộc hạ trong tay ta chưa từng có người như ngươi, ta phải cẩn thận phòng ngày nào đó ngươi bỏ thuốc mê cho ta.”

“Ta làm sao không có bản lĩnh khác? Không phải ta có thể nấu ăn thật ngon cho tướng quân sao?” Song Nhi vội vàng nịnh hót nói

“Nấu cơm mà có thể tính là bản lĩnh?” Nguyên Phi Ngạo bật cười nói “Bất quá cũng không thể nói ngươi hoàn toàn không có tác dụng, để tối hôm nay dùng thử xem, nếu dùng được liền giữ ngươi lại, dùng không tốt thì ngươi cuốn gói về đại viện Cổ gia đi.”

“Dùng tốt?” Song Nhi mở to mắt chớp chớp, trong lúc nhất thời không thể hiểu rõ nàng có cái gì dùng tốt hay không tốt?

“Tần Vương muốn làm gì?” đẩy tấm màn che lui về phía sau, Nguyên Phi Ngạo nhìn thẳng Đặng Lan hỏi

“Nghe nói là Tần vương lo lắng bệ hạ để cho tướng quân thay thế vị trí của hắn, ngài cũng biết mấy năm nay bệ hạ luôn nhắc đến muốn phong ngài là vương, nhưng tướng quân ngài vẫn luôn từ chối. Lỡ như ngày nào đó bệ hạ cưỡng bức hạ chỉ sắc phong cho tướng quân, khi đó địa vị của ngài liền ngang bằng với hắn không thể nghi ngờ gì nữa, thậm chí có khả năng sẽ tiêu trừ hắn. cho nên mấy ngày gần đây Tần Vương ráo riết tìm ngược điểm của ngài, ý đồ lật đổ tướng quân.”

Nguyên Phi Ngạo cười vang nói “Muốn lật đổ ta? Lấy cái gì để lật đổ?”

“Việc này... đã hoàn toàn rõ ràng rồi, nhưng tướng quân cũng đừng xem thường, mấy ngày gần đây nếu có chuyện gì cổ quái, người nào khả nghi xuất hiện bên cạnh tướng quân, tướng quân phải cẩn thận.”

Nói tới đây, Nguyên Phi Ngạo bắt giác nhíu mày, gần đây bên người xác thực là có chuyện quái lạ người quái lạ, chẳng lẽ Cổ Liên Thành và Tần vương có liên quan với nhau?

Nhưng phái một người nhỏ bé như Song Nhi ở bên cạnh hắn làm được gì? Trừ lần đầu tiên ám sát hắn ra, sau này cũng không làm gì bất lợi cho hắn. bất quá hắn cũng không thể hoàn toàn buông xuống phòng bị. Dù sao thuộc hạ đi theo hắn đều là đã cùng hắn vào sinh ra tử mười mấy năm, nhưng Song Nhi này, hắn cũng chỉ biết vài ngày thôi.

Có lẽ tối đêm nay, là thời gian tốt để kiểm tra đứa nhỏ này.

9. Chương 9: Chương 4.1

Dù Song Nhi có suy nghĩ như thế nào thì cũng không ngờ tới theo lời Nguyên Phi Ngạo “đừng tốt”, là nửa đêm đi theo hắn tuần tra trong núi.

Thời tiết đã chuyển lạnh, ban đêm không khí trong núi lạnh hơn rất nhiều so với bình thường, hơn nữa hôm trước trời mưa, đường lầy lội, đường trong núi rất khó đi.

Từ trước đến nay Nguyên Phi Ngạo làm việc luôn làm gương cho tướng sĩ, mặc kệ đường có khó đi bao nhiêu, hắn luôn là người đi đầu tiên. Vài tên lính đi theo cũng không rên một tiếng theo sát phía sau, lần này thật sự là làm khó Song Nhi, nàng chỉ còn một tay để giữ thăng bằng, còn phải cúi người trong đám cây tìm đường mòn, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh một cái.

Nguyên Phi Ngạo đi một đoạn, quay lại nhìn, thấy Song Nhi đã muốn bị bỏ lại phía sau.

Hắn trở lại bên cạnh nàng, trầm giọng nói “Nếu đi đường này không quen, thì nên trở về đi.”

“Ta không cần.” Song Nhi bướng bỉnh nhìn thẳng hắn “Ta có thể đi cùng với mọi người.”

Nguyên Phi Ngạo nhìn nàng một lúc, không nói gì nữa, cất bước tiếp tục đi, chợt nghe phía sau “xoát” một tiếng, hình như là Song Nhi đạp lên cái gì, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy nàng chân nắn đem chân vớt ra khỏi vũng bùn, tư thế đi đường cà nhắc, cà nhắc, giống như lồi cái chân theo.

Hắn một lần nữa quay lại chỗ nàng, ngồi xuống hỏi “Có việc gì không?”

“Không có việc gì?” Song Nhi cắn răng trả lời.

Tay hắn vừa sờ, Song Nhi liền hít một hơi, hiển nhiên là đã chạm tới chân bị thương của nàng.

Hắn nhìn bốn phía nói “Ngươi ngồi đây chờ, chút nữa chúng ta quay lại, chúng ta mang ngươi về.”

“Không” Song Nhi kéo nhanh vạt áo của hắn, nhỏ giọng nói “Đừng bỏ ta lại, ta sẽ không trở thành gánh nặng của mọi người.”

Nguyên Phi Ngạo sửng sốt, nhìn cánh tay đang nhíu chặt lấy áo hắn, giống như là người chết đuối, cố gắng bắt lấy khúc gỗ cứu mạng, làm lòng hắn xao động, như là bị đốt lên ngọn lửa, có chút khô nóng, lại có chút xôn xao khó nói nên lời.

“Tiêu Diễn, người dẫn mọi người đi thăm dò phía trước, chút nữa quay lại đây tìm chúng ta.” Nguyên Phi Ngạo nhanh chóng quyết định.

“Tướng quân, để ta cống tiểu tử này quay về đi.” Một binh lính lên tiếng.

“Các người đi trước đi.” Nguyên Phi Ngạo nói xong, đem Song Nhi ôm lấy. thật sự kỳ quái, hắn như vậy mà đã ôm nàng những hai lần “Mạng người cũng thật tốt, thủ hạ theo ta nhiều như vậy, ta chưa từng quan tâm ai như vậy.”

Bọn họ đi vào giữa sườn núi, cũng may cách đó không xa có một nhà gỗ, hình như là nhà của người giữ rừng địa phương, Nguyên Phi Ngạo đem Song Nhi ôm lại trước cửa nhà, trong nhà còn đốt đèn, hiển nhiên người bên trong còn chưa ngủ.

Nguyên Phi Ngạo gõ cửa, cửa mở trong đó là một nam nhân trung niên, nhìn thấy bọn họ liền sửng sốt.

“Các người...”

“Vị huynh đài này, đệ đệ của ta bị trật chân, huynh có thể cho chúng ta nghỉ tạm ở đây một chút hay không?” Nguyên Phi Ngạo mở miệng thỉnh cầu

Trung niên nam tử cười nói “Nếu vậy thì vào đi, nơi này của ta đơn sơ, cũng không có gì.”

“Không sao cả, ta sẽ nắn lại chân cho hắn, để hắn, nghỉ ngơi một chút là được rồi.”

“Vậy các người ở lại đây đi, chó của ta vừa chạy ra ngoài, ta ra ngoài xem một chút.” Trung niên nam tử cầm lấy cây gậy, nghiêng người cho bọn họ tiến vào, sau đó sờ soạn đi ra ngoài, vừa tìm vừa gọi “Hắc tử”, chắc là gọi con chó của hắn.

Nhà ở không lớn có hai phòng, Nguyên Phi Ngạo đem Song Nhi thả lên ghế ở sảnh trước, nhìn thấy trong phòng có cái chậu thang, trên đó đang nấu một ít cháo.

Song Nhi hít hít cái mũi “Cháo thơm quá!”

Nguyên Phi Ngạo cười nói “Loại cháo của nhà nghèo của nhà nhỏ này cũng vừa mắt người sao?”

“Đói bụng thôi.” Song Nhi oán giận nói “Kỳ thật mọi sự lợi hại không phải là phức tạp mà là đơn giản, nếu muốn nấu cháo ngon cũng đâu phải dễ dàng đâu.”

“Để ta hỏi chủ nhà, có thể cho người chén cháo hay không?” Nguyên Phi Ngạo nói xong đã cởi giày vớ của nàng xuống

“Làm chi?” Song Nhi cho chân lại

“Chân của người còn muốn đi nữa hay không?”

Nguyên Phi Ngạo tìm thấy bên cạnh nồi cháo là dầu dùng để xào rau, hắn đổ lên tay một ít, hơ qua lửa nóng, đem lòng bàn tay dán trên mắt cá chân Song Nhi, một cổ nhiệt nóng liền chảy vào cơ thể Song Nhi. Không biết là bởi vì chân lạnh đột nhiên đụng tới vật nóng thấy không khỏe hay là bị đụng vào chỗ bị thương làm nàng đau, Song Nhi lập tức căng cứng cả chân.

“Chân của người nhỏ như vậy, khó trách đi không nhanh.” Hắn cười, nhưng động tác trên tay vẫn không ngừng, xoa nắn chân bị thương của nàng.

Song Nhi ngơ ngác nhìn hắn xoa chân cho nàng, nhờ giọng nói “Tướng quân, đây là lần thứ hai ngài chữa thương cho ta.”

“Đúng vậy.” Nguyên Phi Ngạo chuyên chú với động tác ở tay, không có chú ý đến ánh mắt của nàng “Người, đứa nhỏ này rõ ràng là tới để gây phiền toái cho ta, lúc trước thật không nên cho người theo bên người.”

“Nhưng, ta cũng không phải là vô tích sự phải hay không?” nàng cúi đầu xuống, cảm tựa như đặt trên đỉnh đầu Nguyên Phi Ngạo

“Đúng là có tác dụng.” Nguyên Phi Ngạo gạt đầu nói “Nhưng cũng không dám dùng.”

Nhiệt độ trong lòng bàn tay giảm xuống, hấn lại quay lại hơ hơ qua lửa, rồi tiếp tục xoa chân cho Song Nhi. Đứa nhỏ này có thể là ở Cổ gia chưa làm qua việc nặng, mắt cá chân tinh tế như vậy, bàn chân sáng loáng, sờ lên cảm giác như bạch ngọc, làm cho hấn có cảm giác luyến tiếc buông ra.

Lần lượt đem bàn tay lướt trên mảnh da thịt kia, động tác của hấn một lần lại một lần nhẹ nhàng, như là sợ làm đứa nhỏ bị thương.

“Còn đau hay không?” hấn vô ý ngẩng đầu, lại nhìn thấy đôi mắt to trong veo như nước kia, trong mắt lóe lên ánh sáng, không khỏi làm cho hấn run sợ, nhất thời không thể dời tầm mắt đi được.

“Cảm ơn... tướng quân.” Song Nhi cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, không khỏi liếm liếm môi.

“Muốn ăn chút gì đó không?” Bộ dáng của nàng thể nhưng mê người kì quái như như, Nguyên Phi Ngạo cả kinh, dùng sức đem ánh mắt thu lại.

“Nơi này trừ bỏ cháo ra còn có cái gì khác sao?” Song Nhi cúi đầu xuống, thỉnh thoảng còn liếc mắt nhìn trộm khuôn mặt nhìn nghiêng của hấn.

“Vậy ăn trộm người ta chút cháo đi.” Hấn cười đáp, tự mình tìm một cái chén, múc một chén cháo đưa cho Song Nhi “Uống chậm một chút, rất nóng.”

Hấn đang cầm bát cháo, nhưng Song Nhi cũng không có đưa tay nhận lấy, ngược lại nhìn hấn xuất thần, hai mắt nàng lập tức rơi xuống mấy giọt nước mắt.

“Sao vậy?” Nguyên Phi Ngạo lắc lắc cái chén “Còn chưa uống đã cảm thấy khó uống sao?”

Nàng bỗng ôm lấy cổ Nguyên Phi Ngạo, cầm dựa sát vào vai hấn “Tướng quân, ngài là người rất tốt. trước đây... là ta hiểu lầm ngài.”

Nguyên Phi Ngạo không khỏi sửng sốt, thuộc hạ của hấn cũng tốt, đồng liêu của hấn cũng vậy, chưa từng có ai tiếp xúc thân mật với hấn như vậy, huống chi là một nhân vật còn chưa phân biệt được thiện ác như nàng

Nhưng lúc cánh tay Song Nhi ôm lấy cổ hấn, hấn cũng không cảm thấy khó chịu, ngược lại loại cảm giác được người khác ca ngợi này, làm cho tim của hấn không khỏi ấm áp.

Vì thế hấn cong khóe môi “Thật là một đứa nhỏ, như vậy mà đã cho là người tốt?” đưa tay kéo tay Song Nhi xuống “Đừng quên tay người là do ta làm gãy, nói không chừng ngày nào đó ta sẽ giết người, đến lúc đó xem người có hối hận vì hôm nay nói như vậy hay không.”

“Sao lại giết ta?” Song Nhi nín khóc mỉm cười “Ta đây đáng yêu như vậy, ngài sẽ luyến tiếc giết ta.”

Nàng lấy chén cháo trong tay Nguyên Phi Ngạo, bắt đầu uống, nhưng do vừa vội lại nhanh, kết quả phồng miệng,, kêu nha nha, làm cho Nguyên Phi Ngạo cười ha ha không ngừng.

Nguyên Phi Ngạo đi đến đồng lửa, dùng cời lửa gây gây bếp than, lại hỏi “Ở Cổ gia, người còn người thân nào không?”

“Không có.” Song Nhi thối thối cháo.

“Không phải có nương cùng ca ca của người sao?”

“Nương của ta đã chết,...ca của ta không nhắc đến cũng được.”

“Như thế nào?”

“Trong lòng hấn không có ...” nói tới đây nàng vội vàng im miệng lại

Nguyên Phi Ngạo không quay đầu lại hỏi “Không có người cái gì?”

Lại một lúc im lặng, hấn không khỏi đứng thẳng dậy nhìn nàng “Sao lại nói có một nửa?”

Hấn nhớ rõ trong mộng Song Nhi từng cầu xin nương đừng đánh nàng, còn nói đến cái gì “Con không dám so với ca ca...” mẹ nàng đã đối xử bất công với nàng như thế nào? Làm cho nàng khi nhắc đến người này, trong lòng có chút phần uất cùng đau khổ.

10. Chương 10: Chương 4.2

“Tướng quân!... ngài không thấy nơi này rất kì quái sao?”

Song Nhi ngồi trên cái ghế gần cửa sổ, nàng bỗng dựa vào cái ghế, đưa mắt nhìn xung quanh.

“Làm sao vậy?” Nguyên Phi Ngạo cũng đối bụng hần rót cho mình nửa chén cháo. Mắt thấy đã ăn gần phân nửa, trong lòng thấy băng khuâng, đang tính lúc nữa chủ nhà về sẽ bồi thường chút bạc.

“Tướng quân, một người canh núi làm sao lại có một cây đao như vậy?” Song Nhi chỉ tay vào góc tường, nơi thanh đao bị mấy cây chổi che khuất.

Nguyên Phi Ngạo đi tới, đẩy mấy cây chổi ra, cầm thanh đao lên.

Đao này rất dài, thân đao lại rộng, hình dáng kì lạ này bất quá đối với Nguyên Phi Ngạo lại thật quen thuộc, lông toàn thân hần dựng ngược lên, ôm lấy bả vai Song Nhi, thả lên ghế, “Mang giày vào, chúng ta đi nhanh.”

“Đao này...”

“Là của võ sĩ Thu Kế quốc.” Nguyên Phi Ngạo trầm giọng nói.

Song Nhi cũng khản trương lên “chẳng lẽ người vừa rồi là mật thám mà chúng ta muốn tìm!”

“Rất có thể.”

“Kia... chỉ sợ là chúng ta đi không được rồi.” Song Nhi đưa ngón tay lên môi “Bên ngoài có tiếng bước chân, còn có tiếng nói của nhiều người, nghe không rõ lắm nhưng mà ta chắc chắn không phải là người của chúng ta.”

Nguyên Phi Ngạo suy nghĩ, lập tức thả Song Nhi ngồi lại trên ghế “Nếu bên ngoài có người xông tới, người ngồi ở đây không nên cử động, có ta ở đây, ta sẽ bảo vệ người.”

Song Nhi cả kinh “Tướng quân sợ là bọn họ đã nhận ra thân phận của chúng ta sao?”

“Có thể không nhận ra người, nhưng không có khả năng không nhận ra ta.” Nguyên Phi Ngạo cười lạnh nói, đã muốn rút kiếm ở bên hông ra.

Song Nhi vội vàng đè tay hần lại “Đừng nóng vội, đối phương còn chưa có động thủ, ngài làm sao có thể dễ bại lộ được chứ? Xem bọn hần muốn làm gì, người ngựa của ngài đều ở gần đây có thể gọi bọn họ đến được không?”

Nguyên Phi Ngạo liếc mắt nhìn nàng một cái “Bình pháp người cũng biết? Được nghe lời người, bọn người Tiêu Diễn sợ là đã đi xa. Bất quá ta tin trăm người của đối phương cũng không có tập hợp ở đây, nếu không chúng ta hần là sẽ phát hiện dấu vết.”

“Gió bên ngoài thật sự rất lạnh.” Nam tử trung niên vừa bước vào đã nói, nhìn đến hai người trong nhà, lập tức cười nói “Các người cũng đói sao? Chỗ này của ta có chút cháo có thể no bụng.”

“Đa tạ, chúng ta đã ăn rồi.” Song Nhi cười tủm tỉm hỏi “Lão ca, huynh là một người tốt, sao chỉ có một mình huynh ở đây trông coi núi?”

“... Lão bà của ta đã chết, cho nên ta một mình ở lại đây.”

“Không có con trai hay con gái gì sao?”

“Không có, số ta khổ a.” nam tử trung niên thuận miệng trả lời vấn đề của Song Nhi, ánh mắt khẽ liếc qua lại, cho đến khi nhìn thấy thanh đao an toàn nằm trong góc mới thở ra một hơi an tâm.

“Huynh đệ các người tại sao nửa đêm lại chạy lên núi này?” nam tử trung niên hỏi lại bọn họ

Nguyên Phi Ngạo thản nhiên trả lời “Đệ đệ của ta không nghe lời, rồi nhà trốn đi, ta làm sao có thể không đi tìm hần chứ.”

“Ai không biết nghe lời, nếu không phải huynh không biết đầu đuôi đã dạy dỗ ta, là sao ta có thể chạy ra ngoài chứ?” Song Nhi lập tức phối hợp, ngồi trên ghế còn chống nạnh hai tay, trừng trừng mắt, ra bộ dáng của một đệ đệ tùy hứng.

“Ta mặc kệ đệ, thì ai lo lắng cho đệ? Đệ suốt ngày làm ta phải lo lắng, sớm muộn gì ca ca này cũng bị đệ làm cho chết sớm.” Nguyên Phi Ngạo cũng trừng mắt giả thành bộ dáng bị tức giận.

Kết quả Song Nhi nhìn bộ dáng ác liệt của hắn, bật cười ra tiếng, nàng cười như vậy, Nguyên Phi Ngạo cũng không thể tiếp tục làm ra bộ dáng nghiêm túc nữa, đành phải bắt đắc dĩ cười khổ với nam tử trung niên “Để đại ca chê cười rồi.”

“Tình cảm của huynh đệ các người rất tốt.” nam tử trung niên rầu rĩ nói “Ta cũng có một đệ đệ, nhưng hắn... đã chết sớm. giờ nghĩ muốn quan tâm ai đó cũng không có người để ta quan tâm. Tiểu huynh đệ nghe ta nói một câu, đừng để cho đại ca người làm lụng vất vả, đời người chỉ có vài năm, có bao nhiêu thời gian để cho người hoang phí chứ?”

Đột nhiên được quan tâm làm cho Song Nhi cảm thấy nao na, nhìn nhìn Nguyên Phi Ngạo, lấy cánh tay nắm lấy khuỷu tay hắn, cười chân thành nói “Được, ta nghe lời lão ca nói, hy vọng lão ca sống tốt, sống lâu trăm tuổi, lại lấy một thiếu nữ xinh đẹp về làm vợ, sống cuộc sống hạnh phúc.”

Nam tử trung niên cúi đầu, nhỏ giọng nói thầm, như là bị nàng nói trúng tâm sự trong lòng.

Nàng lập tức kéo tay áo Nguyên Phi Ngạo, nhỏ giọng nói “Có lẽ chúng ta không cần...”

Nàng thật tin tưởng Nguyên Phi Ngạo có thể hiểu ý của nàng – không cần giết người này!

Hiển nhiên, Nguyên Phi Ngạo cũng không có nghe lời nàng, tay vẫn đặt cách chuôi kiếm nửa tấc.

“Đêm nay nếu các người không đi được thì ngủ lại ở chỗ này đi, đường bên ngoài không dễ đi, đường ban đêm càng khó đi.” Nam tử trung niên lại nói “Bên trong có cái giường, có thể để cho hai người ngủ.”

“Ngủ nhất định sẽ...”

Song Nhi vừa mới há miệng định nói, Nguyên Phi Ngạo liền dùng sức nắm lấy tay nàng, sau đó mở nói “Được, vậy cảm tạ lão ca.” nói xong hắn một tay ôm cả thắt lưng Song Nhi, ôm nàng vào trong.

“Bên ngoài có chút an toàn, sao ngược lại ngài lại vào trong này?” Song Nhi sốt ruột hỏi

“Có ánh đao lóe lên bên cửa sổ.” Nguyên Phi Ngạo bình bình nói “Trong này có cửa sổ trên mái nhà.”

Song Nhi bỗng hiểu được, lại rầu rĩ nói “Chỉ là chân của ta không thể dùng khinh công, chỉ sợ không ra ngoài được, Tướng quân ngài đi trước, ta ở trong này giữ chân hắn.”

Nguyên Phi Ngạo trừng nàng trách mắng “Nói bậy bạ gì đó? Nguyên Phi Ngạo ta là người bỏ lại người nhà chạy chối chết sao?”

Song Nhi nhìn hắn mỉm cười “Ngài xác nhận ta là người của ngài sao?”

“Chỉ cần từ đây về sau người đừng gây phiền toái cho ta.” Nguyên Phi Ngạo ngẩng đầu nhìn cửa sổ trên mái nhà, thấy người bay lên, đẩy ra phía trước, cửa sổ liền mở ra, nhưng sau đó, một loạt ánh đao từ trên chém xuống.

Song Nhi thấy thế kinh sợ kêu lên một tiếng, may mắn Nguyên Phi Ngạo ứng biến cực nhanh, nhanh nhẹn trên không lách mình tránh thoát loạt đao kia, chân tiếp ở vách tường, bay lên một lần nữa, hung thủ cao lớn vươn mình trên mái nhà chém xuống, Nguyên Phi Ngạo bắt được hai cánh tay hắn, đem hắn cùng cửa sổ mái nhà kéo xuống.

Người nọ còn chưa rơi xuống, Nguyên Phi Ngạo đã đoạt được đao, đặt ở trên cổ hắn.

“Nói! Các người là người nơi nào.” Một chân hắn đạp lên trên ngực đối phương, lưng đè sát cánh cửa, đè phòng người khác xông vào

Người nọ ới ra ngụm máu, cười nói “Người là người ngu ngốc sao? đến bây giờ còn hỏi ta?”

Nguyên Phi Ngạo cười lạnh “Lời cuối cùng, là xác thực câu hỏi của ta, không cần để mạng người lại nữa.” lời còn chưa dứt, đao đã hạ thủ cấp của người nọ xuống.

Song Nhi nhìn lom lom, hai tay núm lấy ngực, không để tiếng sợ hãi của mình bật ra.

Nguyên Phi Ngạo nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, vội la lên “không thể đợi lâu, đi liền.” hắn không nói nhiều, đem Song Nhi công trên lưng, lại lấy đai lưng của mình đem hai người buộc lại cùng nhau.

Nguyên Phi Ngạo công trên lưng một người nhúng hoạt động vẫn tự nhiên như cũ, hắn nhìn xung quanh cửa sổ một chút, xác định có thể để cho hai người lọt qua, liền đem cái ghế trong phòng ném mạnh ra ngoài...

Bên ngoài lập tức vang lên âm thanh đinh đinh đang đang, như là có người đem cái ghế tưởng thành người mà công kích. Trong phòng còn một cái ghế, hắn đem nó ném ra ngoài, lập tức tiếng ồn ào đinh đang lại nổi lên, nhưng lại ít hơn lần đầu rất nhiều.

Thời điểm đối phương nhận ra là Nguyên Phi Ngạo đang tung người nhảy xuống từ cửa sổ, lập tức có bảy tám ánh đao chém về hướng bọn họ.

Nguyên Phi Ngạo đột nhiên cảm kiếm dài trong tay quét ngang, như là tia chớp lóe nhanh trong đêm, Song Nhi ở sau lưng hắn đã cảm thấy mùi máu tươi sộc vào mũi.

Động tác của hắn bởi vì Song Nhi mà bị hạn chế, tận lực đem phía trước lộ ra, cố ép Song Nhi vào vách tường, không thể để địch nhân phát hiện.

Lúc này nam tử trung niên trong phòng lao tới hô to “Hắn là Nguyên Phi Ngạo, tuyệt đối không thể để hắn rời khỏi.”

Tay Song Nhi cũng nắm chặt một thanh đao ngắn, là thanh đao lúc trước nàng dùng tấn công Nguyên Phi Ngạo, ở lúc Nguyên Phi Ngạo đang đối phó quân địch, nàng phải nắm lấy cơ hội, dùng cái chuôi đao ngắn này tấn công sát vào đối phương, như vậy mới có cơ hội.

Lúc nam tử trung niên lao tới, ánh mắt Song Nhi không khỏi chần chờ một chút, nhưng thấy hắn đã sắp chém tới trước mặt bọn họ

Song Nhi cắn răng, dùng đao ngắn cắt đứt dây cột giữa hai người, ngay lúc hai người tách ra, nàng xoay người, đâm thẳng đao ngắn về phía trước.

Chính cái gì mà một tắc ngắn, một tắc hiểm, Song Nhi biết là mình dùng đao ngắn đánh với đao dài là rất nguy hiểm, nhưng nếu đao kia chém lên người Nguyên Phi Ngạo thì càng nguy hiểm hơn, cho nên nàng dù chết cũng muốn tấn công.

Bả vai đột nhiên nóng rát, đau nhức, nàng cũng không để ý, vẫn cứ chấp nhất về thứ trước mắt, rút cục mũi đao đâm vào thân thể người phía trước. nàng nhìn thấy trên mặt của nam tử trung niên cũng không có nhiều thống khổ, chính là cười cười với nàng, nói một câu

“Tiểu huynh đệ cảm ơn người, cuối cùng ta đã có thể đoàn tụ cùng thê tử và đệ đệ của mình.”

Song Nhi đột nhiên Sững sốt, có lẽ những lời này đã đánh trúng nơi mềm mại trong lòng hắn, có lẽ một đao của đối phương tổn thương chính mình làm cho nàng mất máu quá nhiều không còn khí lực, thân thể lập tức té ngã trên mặt đất.

Nguyên Phi Ngạo sớm đã phát hiện Song Nhi rời khỏi bảo vệ của mình, gấp đến độ một bên cùng địch quyết đấu, một bên quan sát tình hình xung quanh nàng, đợi lúc phát hiện Song Nhi bị thương ngã xuống, hét lớn một tiếng, đoạt đao của một người, hung tợn đem đao bẻ làm hai, cắm vào người hai người trái phải.

Chiêu thức ấy làm mọi người ở đây thập phần hoảng sợ, ác chiến lúc này tạm dừng lại, lúc này xa xa truyền đến giọng của Tiêu Diễn “Ở bên cạnh, Tướng quân ở bên cạnh! Chuẩn bị cung tên!”

Hơn mười địch nhân còn lại xoay người chạy trốn, nhưng đã không kịp, trong đêm đen, tiếng gió thê lương, mười mũi tên lao ra khỏi cung, chính xác tìm đúng mục tiêu, những người đó mất mạng tại chỗ.

Nguyên Phi Ngạo ngay cả nhìn cũng lười nhìn mười cái xác kia, lao nhanh đến chỗ Song Nhi, chỉ thấy Song Nhi ngơ ngác nhìn nam tử trung niên mình đã giết kia, nửa thân người đã bị máu thấm ướt.

Nguyên Phi Ngạo nhíu chặt mày rậm, bắt lấy đai lưng trên mặt đất, đem bả vai Song Nhi băng lại, hung tợn nói “Chỉ mong đây là lần cuối cùng ngươi tìm phiền toái cho ta.” Nói xong một lần nữa ôm lấy nàng

Nàng dựa sát vào Nguyên Phi Ngạo “Nguyên Phi Ngạo, ngài phải cam đoan, không được chết trước mặt ta, phải chết nhất định phải để ta chết trước.”

Nguyên Phi Ngạo chấn động nhìn nàng, trầm giọng nói “Ta và ngươi sẽ không chết. trên đời này, người có thể giết được ta còn chưa sinh ra, có ta ở đây ngươi liền sống.”

Khóe môi nàng run run giơ lên, như là muốn cười, nhưng nháy mắt lại hôn mê bất tỉnh.

11. Chương 11: Chương 5.1

Diêm thành

Nửa đêm, một vị đại phu ở trong thành bị Tiêu Điển dựng thẳng dậy, túm trực tiếp đến Đặng Lan tướng quân phủ, ông ấy nơm nớp lo sợ, cũng không biết mình sẽ xem bệnh cho ai, chỉ thấy ánh mắt hung thần xung quanh nhìn mình lom lom, hết sức dọa người.

Song Nhi nằm trên giường vẫn đang hôn mê, Nguyên Phi Ngạo canh giữ bên cạnh một tác cũng không rời.

Lão đại phu không biết Nguyên Phi Ngạo là ai, chỉ thấy Đặng Lan tướng quân cung kính với hắn, không khỏi hạ thấp thân mình nói “Phiền đại nhân dời chỗ một chút, tiểu nhân mới có thể bắt mạch tốt được.”

“Ngươi trước tiên nên cho hắn chút thuốc cầm máu.” Nguyên Phi Ngạo mở miệng nói “Hắn mất máu không ít đâu.”

“Vâng, vâng, dùng thuốc tất nhiên là phải dùng, chỉ là không biết trên người hắn còn vết thương khác nào không, phải bắt mạch mới có thể biết được.” lão đại phu bắt mạch trước, lại xốc vạt áo Song Nhi lên, nhìn thấy vết đao thật sâu trên vai, không khỏi thở ra một hơi dài “Tiểu huynh đệ này thật đáng thương, cánh tay bị thương, bả vai cũng bị thương.”

“Chân của hắn cũng bị thương.” Nguyên Phi Ngạo nhíu mày. Nếu Song Nhi là gian tế, vậy thân phận thích khách này của hắn cũng quá mức thất bại đi, toàn thân đều bị thương, xem nàng hành động còn khó khăn, chỉ sợ một tháng nữa không thể bước xuống khỏi giường được.

Lão đại phu đem quần áo phía trước của Song Nhi kéo xuống, bỗng ông ấy dừng động tác lại, khụ một tiếng nói “Người trong phòng này, không có chuyện gì phiền xin ra ngoài một chút.”

Nguyên Phi Ngạo khoát tay xuống phía sau, Tiêu Điển đem người ra ngoài.

Lão đại phu thấy Nguyên Phi Ngạo còn đứng tại chỗ hỏi “Ngài là thân nhân của người bị thương?”

“Không phải”

Lão đại phu cười khổ “Vậy phiền toái ngài cũng tránh ra ngoài một lát.”

Hắn nhíu mi “Vì sao?”

Lão đại phu thở dài nói “Vị cô nương này chắc là còn chưa xuất giá, nếu tiếp tục kéo xuống, đại khái cả thân người sẽ lộ ra ngoài.”

Nguyên Phi Ngạo đột nhiên biến sắc, đẩy lão đại phu ra, bước đến bên giường, trừng mắt nhìn Song Nhi, vương tay xé bỏ vạt áo, chỉ thấy chỗ áo vừa bị xé rách lộ ra tấm vải trắng bó trước ngực, tuy rằng cảnh xuân còn chưa lộ ra, nhưng... độ cong phập phồng kia, đúng là đã chứng minh hết thảy.

Mắt hổ hán không khỏi trợn lên, thật lâu cũng không nói gì.

“Xem ra... ngài cũng không biết thân phận thật của nàng?” lão đại phu cúi đầu nhìn nhìn “Vị cô nương này, hình như là dịch dung thành bộ dạng khác, nếu không tại sao mất máu nhiều như vậy mà sắc mặt vẫn tốt như thế chứ?”

Nguyên Phi Ngạo sờ sờ trên mặt nàng, rất nhanh liền lần ra dấu vết mờ nhạt, sau đó đem mặt nạ mỏng như tờ giấy cẩn thận kéo xuống, trước mắt hắn hiện ra rõ ràng một cô gái, có gương mặt xinh đẹp nhưng tái nhợt.

Nàng là ai?

Hắn khiếp sợ nhìn gương mặt nữ nhân vừa xa lạ vừa quen thuộc trước mặt hắn, bật thốt lên mừng “Hồn trưởng!”

Hắn thật không ngờ mình ở trên giang hồ lăn lộn mười mấy năm, nhưng lại bị một cô nương đùa trong lòng bàn tay? Ở chung lâu như vậy, nhưng hắn lại không phát hiện nàng là nữ nhân?

Nhưng suy nghĩ cẩn thận lại, chẳng lẽ hắn một chút cũng không phát hiện ra manh mối nào sao? cũng không phải. hắn vẫn thường cười nàng không có khí khái nam tử, cũng nói nàng làm việc không giống một nam nhân, nhưng hắn tùy tiện, tự cho là nàng còn quá nhỏ.

Mặc dù ngẫu nhiên mình vẫn bị vài lời nói của nàng đã động tới, loại tâm động này, rốt cục là hắn coi nàng như nữ hài tử mà đối đãi, hay là ảo giác của hắn?

“Đại nhân... tiểu nhân phải bôi thuốc băng bó cho vị cô nương này... Ngài...” lão đại phu khó xử nhìn hắn.

Hắn cắn răng “Ta ở lại đây.”

“Nhưng vị cô này khi tỉnh lại biết được, chỉ sợ nàng sẽ không còn mặt mũi gặp người khác...”

Nguyên Phi Ngạo trừng mắt “Có cái gì không thể gặp người? cùng lắm ta lấy nàng! Ít nói nhảm đi, mau cứu người.”

Lão đại phu cũng không dám nói nhiều nữa, vội vàng mở hòm thuốc ra, thay Song Nhi băng bó. Tất cả chỗ bị thương trên tay nàng trên chân nàng, theo phân phó của Nguyên Phi Ngạo, tất cả phải xem qua. Nên thay thuốc thì thay thuốc, nên băng bó thì băng bó, kết quả chỉ một lát sau, toàn thân từ trên xuống dưới của nàng đều bị băng kính mít.

Lúc lão đại phu đi khỏi, Tiêu Diễn bước vào bên giường nhìn thấy, không khỏi cười nói “Lúc này đã bao thành cái bánh chưng. Tướng quân, đứa nhỏ này còn đi được sao?” hắn chỉ nhìn thấy toàn thân băng bó của người trên giường không phát hiện ra khuôn mặt.

Nguyên Phi Ngạo đá vào lưng hắn “Ai cho phép ngươi vào? Lăn ra! Kêu phòng bếp làm cơm bưng vào.”

“Các huynh đệ thường xuyên bị thương, cũng không thấy ngài đối với ai tốt như vậy?” Tiêu Diễn thật sự có chút ghen tị, xoa xoa thắt lưng đi ra.

Nguyên Phi Ngạo ngồi bên giường, hai mắt nhìn lom lom hai má tái nhợt của Song Nhi.

Nữ tử có gương mặt xinh đẹp như thế, làm sao lại từ bỏ đi mang khuôn mặt không có chút biểu cảm kia, nàng rốt cục là ai? Là người Cổ gia sao?

Lúc trước hắn cũng thấy kì lạ, bất luận là thời điểm nào, nàng cũng đều trấn định như thường, hiện tại mới biết là do có mặt nạ che khuất. đem mặt nạ tháo bỏ, mới thấy rõ ràng màu da của nàng.

Nguyên lai da thịt một người lại có thể xinh đẹp như vậy, thật sự là cuộc đời hắn chưa bao giờ thấy. trừ bỏ có chút tái nhợt, da nàng bóng loáng tựa như bạch ngọc, hoặc trắng như lòng trắng trứng, nhiều lần hắn không nhịn được muốn đưa tay sờ một chút, nhưng lại cưỡng ép mình thu tay lại.

Hắn không muốn nàng hiểu lầm hắn là tên háo sắc, hơn nữa sau khi nàng tỉnh lại bọn họ còn đối mặt với vấn đề vạch trần thân phận thật của nàng.

Nếu như nàng là người dịch nhân phái tới mê hoặc hắn, như vậy không phải chỉ cần đem khuôn mặt thật này ra là được rồi sao? tuy rằng hắn không phải là người háo sắc, nhưng đối diện với khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết không tỳ vết này, tim của hắn không khỏi trở nên mềm mại.

Bí ẩn, nàng đem lại cho hắn vô số. nhưng nàng lại nằm đây an tâm mà ngủ.

Hắn không phải là nên một cước đá nàng tỉnh lại, sau đó đem ra ngoài bức cung sao?

Nghĩ đến đây, Song Nhi nằm trên giường bỗng nhiên rên rỉ nho nhỏ, như là thật đau đớn, hai đầu lông mày cũng nhíu chặt lại

“Nương, con đau...” vẫn là lời nói làm người ta đau lòng như vậy.

Nguyên Phi Ngạo kìm lòng không được, nắm lấy tay nàng, lần đầu tiên trong đời dùng lời nói dịu dàng như vậy nói “Không đau một chút sẽ không đau nữa.”

Vụn về an ủi này lại làm cho tâm hồn bé nhỏ kia an tâm cực kì, cái tay nhỏ nắm lấy tay hắn, khoe miệng còn lộ ra ý cười nhợt nhạt.

“gặp quỷ!” Nguyên Phi Ngạo thấp giọng mắng. bao lâu nay trên chiến trường tên của hắn làm cho quân địch hoảng sợ, thế nhưng nay lại thành bà vú của một tiểu cô nương, không chỉ muốn chăm sóc thân thể của nàng, còn chăm sóc tâm hồn của nàng?

Thời điểm Tiêu Diễn đưa cơm tới, hắn chặn ngoài cửa không cho Tiêu Diễn tiến vào, làm cho đối phương càng thêm khó hiểu “ Tướng quân, cho dù tiểu tử kia có bị chia làm tám khúc ta cũng không sợ a! trên chiến trường có máu tanh nào mà ta chưa nhìn thấy chứ?”

“Ra bên ngoài, ta không gọi không được tiến vào.” Nguyên Phi Ngạo nhận lấy cái mâm, đá Tiêu Diễn ra ngoài.

Nguyên Phi Ngạo nhìn đồ để trên mâm nhỏ, tuy Tiêu Diễn là nam nhân thô lỗ, nhưng đầu bếp trong phủ Đặng Lan lại là người cẩn thận, đã chuẩn bị một chén cháo gà, hai đĩa đồ ăn, cùng vài cái bánh bao.

Nhìn Song Nhi còn đang hôn mê trên giường, mà hắn cũng đói bụng, cho nên dứt khoát ngồi xuống, ăn no.

Lúc ăn đến một nửa, trong phòng vang lên tiếng nói yếu ớt của Song Nhi “Cái gì thơm như vậy?”

Nguyên Phi Ngạo ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy nàng mở mắt nhìn hắn, ánh mắt kia như sương mù mờ lung. Trước kia hắn chính là tên ngu mới không nhìn ra, chỉ có cô nương người ta mới có ánh mắt xinh đẹp và sâu thẳm đa tình như vậy.

Đây xem như là lần đầu hai người chân chính đối mặt, hắn xấu hổ gờ đũa, thật vất vả nuốt xuống một ngụm bánh bao “Ăn khuya, ngươi có muốn ăn hay không?”

“Muốn ăn... nhưng mà, hình như không cử động được.” Song Nhi ngo ngoay, bất quá không thể làm được đành nằm im, “trên người ta rốt cục buộc cái gì? Trói bằng dây thừng sao? tướng quân có phải ngại hủy xương cốt của ta hay không?”

“Hừ, ta cũng đang có ý này.” Nguyên Phi Ngạo hừ lạnh nói, bưng chén cháo mình đã ăn phân nửa đi qua “Chén cháo này so với trên núi ăn ngon hơn một chút.”

Hắn kéo chăn không dùng trên giường xuống, cẩn thận đem đệm đặt sau lưng nàng, đem nàng ngồi dựa vào đó một chút, lại mút cháo đưa đến môi nàng.

Hàng mi dài của nàng rung lên vài cái, môi đỏ khê mở, uống xong ngụm cháo này, sau đó cảm thấy vừa ý khen ‘Cháo ngon.’

Nguyên Phi Ngạo hừ một tiếng, lại múc muỗng cháo khác cho nàng. Cứ như vậy một ngụm lại một ngụm, lát sau chén cháo đã hết sạch.

“Sau này có tính toán gì không?” lúc buông chén xuống, hắn xoay người lại hỏi.

“Tính gì? Đi theo tướng quân nha, ta hiện tại thành cái dạng này, đại khái chỉ có thể ngồi xe, nếu không có thể ngồi cùng một con ngựa với tướng quân.” Song Nhi còn chưa biết mình bị lộ, cười duyên.

Nguyên Phi Ngạo lại có vẻ rất lạnh nói “Ta sẽ kêu người chuẩn bị xe, nhưng không phải là cùng đi về phía trước, mà là người quay lại Cổ gia đi.”

“Vì sao?” Song Nhi nhất thời ngây người, vẻ mặt mờ mịt luống cuống như là người bị bỏ rơi.

Về mặt kia không phải là làm bộ, làm cho Nguyên Phi Ngạo nhìn thấy trong lòng đau xót.

12. Chương 12: Chương 5.2

Hắn cúi đầu, tâm cứng rắng nói “Trong quân của ta, trừ bỏ quân kỹ ra không còn nữ nhân khác, người muốn ta giải thích thân phận của người như thế nào cho quân lính bên dưới đây?”

Song Nhi hô nhỏ một tiếng, vội vàng lấy tay sờ sờ lên mặt, vừa sờ nàng đã biết rồi. nhưng nàng không có giải thích, hai tay chỉ gắt gao che mặt, hai vai run rẩy, như tùy lúc có thể sụp xuống bất cứ lúc nào.

Nguyên Phi Ngạo nhìn không được kéo tay nàng “Nếu như người Cổ gia làm khó người...”

Câu nói kế tiếp nghẹn lại cổ họng, sau khi hắn kéo tay nàng ra, lại thấy từng giọt, từng giọt nước mắt của nàng rơi xuống, cứ như vậy, rớt xuống mu bàn tay hắn.

“Song Nhi...” trong lòng Nguyên Phi Ngạo cảm thấy rối rắm, hắn bị thương nặng như thế nào cũng chưa từng thấy đau, vì sao vài giọt nước mắt lại làm hắn đau như vậy “Nàng vì sao muốn tiếp cận ta?”

Nàng cúi đầu nức nở “ta... là ta ngưỡng mộ ngài, chính là muốn gặp được ngài,... ai ngờ gặp được lại ở cùng một chỗ, ... ngài tốt với ta, chưa từng có ai tốt với ta như vậy, ... chính là ngài hung dữ với ta, ta cũng cảm thấy vui vẻ.”

Nguyên Phi Ngạo cười khổ “Nhưng nàng không phải là nam tử, không thể nhập ngũ.”

“Ngài không nói sẽ không ai biết.” nàng nắm chặt tay hắn, cầu xin “để cho ta theo bên cạnh ngài đi, cho dù làm nha hoàn cũng được.”

“Ta không cần nha hoàn.”

“Vậy để ta làm tùy tùng của ngài đi, tuy rằng võ công ta không cao, nhưng ta cam đoan lúc địch nhân công kích ta có thể chắn đao thay ngài.”

Nguyên Phi Ngạo lại than thở “Ta hận nhất là người ta thay ta chắn đao. Nếu nàng bởi vậy mà chết, ta chẳng phải là sống trên đời hối hận cả đời sao?”

“Ta nguyện ý chết vì ngài.” Nàng vội vàng nói “cầu xin ngài không cần đuổi ta đi”

Nguyên Phi Ngạo nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc như mưa kia, một lúc sau, hắn vươn tay, nhưng lại là lau nước mắt trên khóe mắt nàng, hỏi ‘Ai dạy nàng thuật dịch dung?’

“Trước đây lúc ta học võ công vô tình biết được khả năng này của sư phụ, ta vừa cầu xin vừa dụ dỗ, ông ấy mới dạy cho ta. Trong nhà không ai biết ta có khả năng này, ta mới có thể từ Cổ gia chạy đến đây.” Ánh mắt nàng tỏa sáng, “Sau này ngài muốn ra ngoài, nếu không muốn địch nhân nhận ra ngài, ta có thể giúp ngài dịch dung thành bộ dạng khác, địch nhân nhất định sẽ không thể nhận ra ngài, như vậy ngài có thể yên lặng lén vào quân địch mà không gây ra một tiếng động nào, đem bọn họ đánh ngã. Lưu ta lại đi, ta có ích mà!”

Không biết do nước mắt của nàng làm mềm lòng phòng ngự của hắn, hay lý do của nàng đưa ra đã động tới hắn, Nguyên Phi Ngạo suy nghĩ thật lâu, sau đó chậm rãi gật đầu “Được rồi, ta có thể mang theo nàng, nhưng điều kiện kiên quyết là nàng không thể để bọn thuộc hạ của ta biết nàng là nữ nhân, ta không muốn nhận cho mình một phiền toái vô vị.”

“Tuân lệnh.” Nàng nín khóc mỉm cười.

“hiện tại, nàng nằm xuống cho ta.” Nguyên Phi Ngạo đề nàng xuống “Người mau nhanh chóng bình phục, nếu không ta cũng không muốn đem một người tàn phế bên người.”

“Vâng.” Song Nhi cười duyên, tinh quang trong mắt lóe sáng, nhưng Nguyên Phi Ngạo nhìn thấy, nhất thời tâm thần như là bị ánh sáng đó cuốn đi...

Trải qua kiểm chúc, đám người đêm qua cùng Nguyên Phi Ngạo xảy ra cuộc chiến kia là võ sĩ Thu Kế quốc. trừ bỏ mười mấy người này, còn khoảng trăm người còn lại hẳn là đang trốn ở rừng sâu.

Dựa theo phương pháp lúc trước Song Nhi đưa ra, Đặng Lan cũng đã tìm ra được chỗ quân giặc ẩn náo, vì thế toàn lực truy kích, kết quả ở cửa sơn động cùng đoàn người Thu kế quốc ác chiến, bắt sống được mười mấy người, giết chết mấy chục người, còn lại đều bỏ trốn.

Nhóm võ sĩ bị bắt được đưa đến, Nguyên Phi Ngạo lạnh lùng hỏi “Là ai phái các người đến Hạo Nguyệt quốc? hiện tại hai nước đã hòa bình, công chúa điện hạ chúng ta cũng sắp gả cho hoàng tử của các người, quốc gia các người còn chuyện gì chưa hài lòng?”

Nhóm tù nhân im lặng không ai dám hé răng.

Tiêu Điển tức giận nói “Tướng quân đừng khách khí với bọn họ, không cho bọn họ biết tay, bọn họ chưa cung khai ra đâu.”

Chân bị thương của Song Nhi đã sắp khỏi, lại dịch dung đứng gần bọn họ, tuy rằng cánh tay cùng bả vai chưa khỏi hẳn, nhưng năng lực lại kiên trì muốn theo bên cạnh Nguyên Phi Ngạo.

Lúc này nàng nhìn những người này nói “Ta nghe nói có một loại khổ hình, là đem mọi người nấu trong một cái bình to. Bắt đầu là đổ nước lạnh vào, lại thêm củi lửa, vô hình có thể nấu chín người ta, người bị nấu chín da tróc thịt bong, ngay cả xương cũng muốn mềm ra, không phải có thật hay không?”

Nguyên Phi Ngạo thản nhiên nói “Không phải quá dễ dàng sao? lấy một cái bình lại là được.”

Tiêu Điển vội kêu người nâng cái vạc nấu rượu lại, đốt lửa lên, bắt đầu nấu nước.

Các võ sĩ phía dưới đã có người bắt đầu biến sắc.

Nguyên Phi Ngạo lấy tay chỉ một người trong số đó “Nấu hắn trước đi.”

Hai chân người nọ đã sớm nhũn ra, ngay cả đứng dậy cũng không được, lúc bị kéo đến đồng lửa rồi cực nhẹn không được hô to “Ta nói! Ta nói! Không phải Thu Kế quốc phái chúng ta tới, là Tần Vương!”

“Tần vương?” Nguyên Phi Ngạo khoát tay, binh lính buông người nọ ra.

Người nọ liền dập đầu liên tục trước mặt Nguyên Phi Ngạo “Tướng quân tha mạng, tướng quân tha mạng!”

“Đem mọi chuyện nói rõ ràng, ta có thể tha cho người một mạng. Tần vương là huynh đệ của bộ hạ, nếu người gian dối, tội càng thêm tội.”

Người nọ nhanh chóng nói “Tiểu nhân không dám! Tiểu nhân không dám! Là Tần Vương ghen tị với tướng quân ngài danh cao đức trọng, vài lần trước mặt bộ hạ xin quân cũng không thành công, vì thế bảo chúng ta giả trang thành người Thu kế quốc chờ ở đây để phục kích tướng quân, nếu tướng quân có chuyện gì thì giá họa cho người Thu Kế quốc làm...”

“Thật vô liêm sỉ!” Tiêu Điển ở bên cạnh tức giận, rút bảo kiếm trên lưng định chém người nọ - Nguyên Phi Ngạo trừng mắt “Ta đã nói uạ sẽ tha cho hắn một mạng.”

Tiêu Điển không cam lòng thu hồi bảo kiếm.

Mắt lạnh Nguyên Phi Ngạo đảo qua đám người, cao giọng hỏi “Các người là người của Tần Vương sao?”

Những người nọ cúi đầu như trước không dám trả lời.

Nguyên Phi Ngạo hừ nói “Ta biết là các người phụng mệnh làm việc, cũng không phải là chủ ý của các người. Nhưng các người nhớ rõ khi về bẩm báo lại với Tần vương, nếu có gì bất mãn với Nguyên Phi Ngạo ta, liền công khai mà tới, Nguyên Phi Ngạo ta đều tiếp đón. Nếu là âm thầm đến, mười mấy năm sống trên lưng ngựa chiến ta đây cũng không phải hư danh, ta không quan tâm hẳn là hoàng thân quốc thích, Nguyên Phi Ngạo ta sẽ trả lại hắn gấp đôi. Thả bọn họ ra!”

Tiêu điển nhìn Nguyên Phi Ngạo “Tướng quân thả bọn họ đi, như là thả hổ về rừng.”

“Hổ? bọn họ không xứng, nhiều lắm chỉ là đám chó Tần vương nuôi mà thôi.” Hắn xem thường không thèm liếc nhìn bọn người kia, xoay người bước vào nội viện.

Song Nhi đi lại gần Tiêu Diễn nói “Có thể thả họ đi, nhưng dù sao cũng để lại chút kí hiệu đi!”

Mắt Tiêu Diễn sáng lên “Kí hiệu gì?”

Song Nhi cười giả tạo “Không ngại thì trên mặt bọn họ đều viết ‘Ta là thích khách của Tần vương’, lại đề cho bọn họ quay về bên Tần vương, coi như là châu về hợp phố, sau này bọn họ sẽ không sợ bị chủ tử đuổi đi nữa.”

(Châu về hợp Phố; của về chủ cũ (thời Chiến quốc nước Triệu có viên ngọc họ Hoà của nước Sở, Tần Triệu Vương dùng 15 ngôi thành để đổi viên ngọc này. Triệu Vương phái Lạn Tương Như mang ngọc đi đổi thành, Tương Như đến nước Tần dâng ngọc, nhìn thấy Tần Vương không có thành ý, không muốn giao thành, bèn nghĩ cách mang ngọc trở về, phái người trả lại cho nước Triệu. Ví với vật còn nguyên vẹn quy trả về cho chủ cũ)

Tiêu Diễn nghe xong cười ha hả “Ý kiến hay, cứ làm vậy đi.”

13. Chương 13: Chương 5.3

“Tướng quân, các người trong triều vẫn luôn đấu đá với nhau sao?” buổi tối Song Nhi tò mò hỏi

“Cũng không phải là tất cả, chính là đồng僚 trong triều cũng không tránh khỏi có lúc bất đồng ý kiến.” Nguyên Phi Ngạo liếc mắt nhìn nàng một cái, hỏi “Lúc Cổ gia các người làm việc buôn bán, không phải là cũng sẽ có đối thủ cạnh tranh sao?”

Song Nhi bĩu môi “Mấy năm gần đây đã không có nữa, Cổ đại thiếu uy phong tám hướng, còn có ai dám chống đối lại Cổ gia?”

Nguyên Phi Ngạo thản nhiên trả lời “Giống vậy, trong triều cũng không phải ai cũng dám khiêu khích ta.”

“Vậy Tần vương là chuyện gì xảy ra?”

“Hắn là đệ đệ của hoàng thượng, gây khó dễ cho ta là giả, kiếm chuyện với hoàng thượng mới là thật. dòng họ hắn mấy đời trước cầm binh quyền, nhưng đến thời của đệ hạ, lo lắng hắn tạo phản, mới tước quyền cao của hắn, ủy thác cho ta, hắn tự nhiên cực kì tức giận, mấy lần muốn lật đổ ta, cũng chưa tìm ra cơ hội.”

Song Nhi lại hỏi “Đệ hạ không sợ trong tay ngài có binh quyền sẽ tạo phản sao?”

Nguyên Phi Ngạo đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn, làm tim Song Nhi đập thành thịch “Loại lời nói vũ nhục này, về sau đừng nhắc lại.”

Song Nhi lập tức nghiêm túc gật đầu “Vâng, ta đã biết.”

Hắn lật một tờ giấy lên trên quyển sách “Biết viết chữ sao?”

“Biết” Song Nhi nhào người về phía trước “Muốn ta giúp ngài viết cái gì?”

“Không phải giúp ta, nàng cần phải viết thư gửi về Cổ gia, nói rõ là nàng đang đi cùng chúng ta.”

Song Nhi vịn vẹo đầu “Ta không viết, ở Cổ gia không có người lo lắng sống chết của ta đâu.”

“nhưng là một con chó nuôi trong nhà, cũng không thể vô duyên vô cớ làm mất được, huống chi nàng ở trước mặt Cổ Liên Thành cũng là người có tên có họ. nếu nàng không viết, ta liền viết cho hắn phong thư.” Nói xong, Nguyên Phi Ngạo đã muốn ra tay mài mực.

Song Nhi vội vàng ngăn lại “ngài không biết hắn, vô duyên vô cớ viết thư cho hắn làm gì? Ngài coi như không biết ta là người của Cổ gia không được sao?”

“Nguyên Phi Ngạo ta xưa nay làm người luôn thẳng thắn vô tư, tuy rằng hiện tại ta cùng Cổ Liên Thành không có quan hệ, chỉ sợ sau này sẽ có.”

Ánh mắt Song Nhi khẽ biến đổi “Vì sao lại có quan hệ? ngài ở quan trường hẳn ở thương trường, chẳng lẽ sau này tướng quân cũng muốn làm thương nhân?”

“Chẳng lẽ nàng không có nghe nói?” Nguyên Phi Ngạo cười khở “Cổ Liên Thành muốn đem muội muội gả cho ta. Đúng rồi, tiểu thư Cổ gia của các người là người như thế nào? Rất khó ở chung sao?”

“Tính tình... là không được tốt lắm.” Song Nhi cân nhắc cẩn thận tìm từ “bất quá là một người tốt, nếu cưới vào cửa, hẳn sẽ là một thê tử tốt...”

“tính tình không tốt, sao có thể làm thê tử tốt?” Nguyên Phi Ngạo cười nói “Quên đi, dù sao cũng là hoàng thượng muốn ta cưới, cùng lắm thì cưới về trang trí. Một nữ nhân mà có thể leo lên đầu ta sao?”

“Vì sao bệ hạ lại đồng ý yêu cầu của Cổ Liên Thành, cho ngài đi cưới muội muội hẳn?”

“Hình như bệ hạ thiếu tiền, mà Cổ Liên Thành thì có tiền, bệ hạ liền lấy ta làm công cụ hòa thân.” Nguyên Phi Ngạo lạnh nhạt nói, nhưng khẩu khí lại có chút oán hận.

Song Nhi cười nói “Như vậy là tướng quân liền ngoan ngoãn nghe theo an bài?”

“Ăn lộc của vua, trung thành với vua, dù sao cũng không phải là đại sự trời sập gì, bệ hạ khẩn cầu ta, ta không thể chối từ.”

“Cưới vợ mà ngài nói không phải đại sự? như vậy trước đây ngài có cưới qua rồi?”

“Cưới vợ đúng là không phải chuyện không quan trọng, nhưng bây giờ tình thế ép buộc, ta cũng không có biện pháp. Nữ nhân, trước đây chưa cưới qua, chỉ có thể nói là từng có.”

“Như thế nào gọi là có?” Song Nhi mở to đôi mắt ngập nước, tràn đầy tò mò nhìn hẳn hỏi vấn đề xấu hổ này, cũng làm cho Nguyên Phi Ngạo nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Hắn đành khụ một tiếng hỏi “Nàng chưa từng thấy Cổ đại thiếu ở cùng nữ nhân nào sao?”

“Hắn?” khoe miệng Song Nhi khẽ động “Hắn có tính nghiệp sạch sẽ, nữ nhân không thể đến gần hắn, ta luôn hoài nghi là hắn thích nam nhân.”

Nguyên Phi Ngạo cười nói “Đại khái là do hắn che dấu quá tốt, ta không tin là hắn chưa từng có nữ nhân.”

Nàng nghĩ nghĩ “Hắn chắc là không có nữ nhân thật, ta thường nghe cha hắn cầu xin hắn mau thành thân, đừng để Cổ gia tuyệt hậu, nhưng hắn đều trả lời là không gặp.”

“Như thế thì cũng kì quái. Sự nghiệp Cổ gia lớn như vậy, đều nằm trong tay hắn, nếu như hắn có ...”

Ánh mắt Song Nhi vòng vo, cười nói “Nếu một ngày nào đó ngài làm con rể Cổ gia, vậy không phải ngài cũng sẽ có một phần trong tài sản đó sao?”

“Ta không cần tiền của bọn họ, hiện tại ta không phải cũng rất tốt hay sao?” trong khi Nguyên Phi Ngạo nói chuyện, hẳn đã viết thư cho Cổ Liên Thành

Nàng gấp để độ cướp lấy cây viết trên tay hắn “Được rồi được rồi, ta viết.”

“Viết ngay lập tức.” Nguyên Phi Ngạo nhìn nàng chằm chằm, không cho nàng cơ hội làm chuyện xấu.

Song Nhi thật bất đắc dĩ, dùng tay còn lại không bị thương viết xuống hàng chữ: Ta ở bên cạnh tướng quân Nguyên Phi Ngạo, vẫn khỏe mạnh đừng nhớ.

“Thư này muốn ta gửi cho ai? Quán gia Cổ gia? Hay là Cổ Liên Thành.” Hẳn đem thư của Song Nhi dán lại hỏi

“Tùy tiện.” song Nhi bất đắc dĩ nói “Chỉ cần ngài không sợ gặp phiền toái.”

“Nàng quả nhiên là cái phiền toái.” Hẳn giễu cợt “nàng đã gây cho ta không ít phiền toái, Cổ Liên Thành hẳn chẳng lẽ còn vì nàng mà đến đây?”

“Hắn hả? bất quá sẽ vỡ tay vì trút được gánh nặng a.” nhắc đến Cổ Liên Thành nàng liền không có kiên nhẫn.

“Xem ra người bị phiền không phải chỉ có ta.” Nguyên Phi Ngạo cười nói “đến đây, nàng nên thay thuốc rồi.”

“Ta tự mình đổi.” Song Nhi ngượng ngùng nói.

“Lúc nàng phần nam trang còn nhiều quy cũ như vậy sao? ta chỉ coi như là huynh đệ trên chiến trường, sẽ không liếc mắt nhiều hơn một cái, nàng yên tâm.”

Nguyên Phi Ngạo thẳng thắn vô tư, làm cho Song Nhi không có biện pháp cự tuyệt.

Cởi phần áo bên ngoài ra, lộ ra phần vải trắng trên thân thể, miếng vải trắng trên vai đã không còn bị thấm máu, nhưng mỗi ngày đều phải đổi thuốc một lần. lúc đầu là do lão đại phu kia làm, sau vài ngày, Nguyên Phi Ngạo liền đích thân làm.

Có một lần lão đại phu cười tùm tùm với hắn “Bộ dạng cô nương này không tệ, nếu như ngài còn chưa cưới vợ, vậy cưới cô nương này cũng là một giai thoại.”

Từ trước đến nay Nguyên Phi Ngạo đều phóng khoáng nay bị một câu nói làm cho xấu hổ. lúc đó là nàng đang bị thương nặng, tình thế cấp bách hắn mới nói cùng lắm thì cưới nàng, kết quả làm cho lão đại phu để tâm.

Trong lòng hắn trong sạch của nữ nhân đương nhiên cũng quan trọng. nhưng Song Nhi lại như một bí ẩn rơi xuống đầu hắn, một chút thì là kẻ thù của hắn, một lát thì là huynh đệ của hắn, đôi khi làm cho hắn không biết nên làm sao bây giờ, ai biết sao này nàng lại lấy thân phận nào đến dọa hắn?

Song Nhi không biết suy nghĩ này của hắn, tuy rằng nàng thẹn thùng lúc hắn đổi thuốc không dám đối mặt với hắn, nhưng nàng vẫn toàn tâm tin tưởng hắn.

Nguyên Phi Ngạo nhẹ nhàng đem thuốc đặt lên miệng vết thương, hắn cố gắng không để mình chạm nàng đau. Song Nhi là người thật kiên cường, từ lúc tỉnh lại đã không nghe nàng kêu đau nữa.

“Tướng quân, ngài hy vọng sẽ cưới dạng nữ nhân gì?” hôm nay nàng ngoại lệ nói thêm vài câu trước mặt hắn.

“Chỉ cần không quá đáng ghét là tốt rồi.” hắn nói giỡn.

Nàng lại giận tái mặt nói “...Ta đây đại khái là không thích hợp rồi.”

Tay hắn run lên một cái, tiếp tục trêu chọc nói “Như thế nào? Muốn gã cho ta? Gả cho ta có gì tốt? ta đã phải kết hôn với tiểu thư Cổ gia, chẳng lẽ nàng nguyện ý gả cho ta làm thiếp?”

“Làm nha hoàn cũng đồng ý hướng chi làm thiếp.” nàng nhỏ giọng nói

“Coi như hết, nàng tuổi như hoa, ta chẳng phải là phá hư sao.” hắn cười ha ha, cũng không hiểu vì sao trong lòng vì những lời nói không thật này mà thấy không tự nhiên.

“tướng quân không tâm ta sau này ta gả cho người khác sao?” nàng lớn mật hỏi một câu.

Lần này Nguyên Phi Ngạo trầm mặt hồi lâu, gian nan nói ra một câu “Chỉ cần... nàng thấy tốt.”

Nàng đột nhiên xoay người, lộ mặt nạ da người xuống, khuôn mặt dưới ánh đèn càng phá lệ đẹp mê người, trong mắt nàng lóe ánh lệ, lại như là lửa nóng “Ta, ta đây vất vả tìm ngài, tới gặp ngài, nhận thức ngài...không phải là muốn nghe ngài nói những lời này.”

Hắn giật mình, bởi vì không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy. hắn không phải kẻ ngốc, tự nhiên sẽ hiểu được ý nàng muốn nói gì, nhưng những bí ẩn trong lòng hắn, thêm những lời nói này càng thêm bí ẩn mà thôi.

Nhưng không thể không nói, cô nương giống như Song Nhi vừa xinh đẹp lại nhiệt tình hắn chưa từng gặp qua, cho dù là ngàn phương pháp đối diện với quân địch, bây giờ cũng không khỏi làm cho hắn luống cuống.

“Nàng... rốt cục muốn thế nào?” hắn thở dài, không muốn nàng bị cảm, hắn đem áo khoát lên vai nàng.

Nàng cầm lấy cổ tay hắn, ngón tay trắng nõn tinh tế, nằm trên cổ tay ngăm đen thật đúng là nổi bật, từ nơi đó truyền đến nhiệt độ, làm cho hắn lần đầu tiên hiểu như thế nào là tim rung động chân chính.

“Ta chỉ muốn đi theo chàng, thích chàng, chẳng sợ.... chàng nói ta sai lầm rồi đi.” Nàng cúi đầu, ở góc độ của hắn, chỉ thấy cái mũi nhỏ phập phồng.

Hắn nâng mặt của nàng lên, chỉ thấy nước mắt lăn lăn rơi, bất đắc dĩ thở dài, đem nàng ôm vào ngực, sau đó cúi người chụp lên đôi môi đỏ mọng đang run rẩy kia.

Không nên nói nàng sai lầm, có lẽ là hắn sai. Là ý trời? Hắn không nghĩ mình vì một thiếu nữ mà động tâm, thật sự động tâm.

14. Chương 14: Chương 6.1

Bí mật của Nguyên Phi Ngạo và Song Nhi tất nhiên là không thể nói cho người ngoài biết, nhưng Song Nhi vui mừng đến luôn hiện ra trên mặt không che giấu được, đến ngay cả Tiêu Diễn cũng nhìn ra dấu vết.

Trên đường từ Diêm thành hồi Tuyền thành nơi Nguyên Phi Ngạo đóng quân, Tiêu Diễn dựa vào sát nói nhỏ với Nguyên Phi Ngạo “Tên tiểu tử Song Nhi này đầu óc có phải là hỏng rồi hay không? Tàn phế thành như vậy, còn suốt ngày vui vẻ, đi đâu cũng hát, tướng quân, ngài thật sự tin là hắn không có vấn đề gì?”

Nguyên Phi Ngạo trong lòng cũng có quỷ nên đáp thật mơ hồ “Có thể có vấn đề gì? Người cũng đã thấy hắn từng liều mình cứu ta.”

“Ai biết tiểu tử này có phải là dùng khổ nhục kế hay không?” Tiêu Diễn vẫn thực lo lắng “Không được, lần sau ta phải thử hắn.”

“Người bớt đi trên chộc hắn đi!” Nguyên Phi Ngạo bỗng nhiên tức giận “Nếu người chạm vào một sợi tóc của hắn, xem ta thu thập người như thế nào.”

“Sao tướng quân xem hắn như bảo bối vậy?” Tiêu Diễn khó hiểu “Từ khi hắn xuất hiện tướng quân liền có chút cổ quái, không phải là đã bị hắn hạ bùa chú gì đi?”

“Toàn chuyện ma quái, nói năng bậy bạ, vả miệng.” Nguyên Phi Ngạo liếc mắt nhìn hắn, cái roi trong tay quơ quơ, làm cho Tiêu Diễn đành mỉm cười làm hòa, tự tát vào miệng mình một cái.

“Tướng quân đừng nóng giận, thuộc hạ không hỏi là được. ta nghĩ trong lòng nàng nhất định là đã có chủ trương, lại chưa muốn cho thuộc hạ biết?” Tiêu Diễn khoe khoang mình thông minh nói

Nguyên Phi Ngạo hừ một tiếng không đáp lại

Buổi chiều Nguyên Phi Ngạo không cưỡi ngựa mà ngồi xe ngựa với Song Nhi.

Vừa thấy hắn nàng liền cười hỏi “Có phải Tiêu Diễn hỏi chàng về chuyện của ta hay không?”

“Làm sao nàng biết?” Nguyên Phi Ngạo thực kinh ngạc, theo như nàng ở trên xe ngựa thì hắn là sẽ không thể nghe được hắn và Tiêu Diễn nói chuyện mới đúng.

“Người này chắc là nghi ngờ ta, mấy hôm nay lượn tới lượn lui trước mặt ta, hôm qua còn muốn đổi thuốc cho ta, để ta đừng làm phiền tướng quân.”

“Tiểu tử ngu ngốc kia.” Nguyên Phi Ngạo giận tím mặt “Nàng đồng ý rồi?”

“Đương nhiên không có.” Nàng cười duyên tựa vào ngực hắn “Ta xấu lắm, nói là phải để ngài đổi thuốc, ai bảo ta vì ngài mà bị thương.”

Bàn tay hắn vuốt ve mặt của nàng, hỏi “Luôn mang mặt nạ như vậy có mệt không?”

“Cũng có chút không thoải mái, dù sao cũng không phải là da thật của mình. Nếu chàng thấy khó coi, ta liền gỡ ra.” Nàng tựa cằm thân mình lên người hắn, trong mắt ý cười tràn đầy “Ta đã nói là chàng nữa đường nạp thiếp, sau đó nói là Song Nhi đã bỏ trốn.”

Ánh mắt Nguyên Phi Ngạo ánh lên ý cười “Nàng nói thật đơn giản, nói dối như vậy sao có thể gạt được cả đội huynh đệ? Kỳ thật cũng không cần dấu giếm bọn họ, nhưng mà nàng không thể giải thích được từ đâu chui đến bên người ta, thì làm sao có thể giải thích với các huynh đệ ở dưới, càng phí một trận vô mồm.”

“Để ý đến bọn họ làm chi, để ý ta là tốt rồi.” Song Nhi cười đem mặt vui vào lồng ngực hần.

Động tác nghịch ngợm này làm Nguyên Phi Ngạo cười nói “Năm tay mười tám tuổi có cứu một con sói con, khi đó cũng ở trong lòng ta lăn qua lăn lại như vậy, đáng tiếc khi ta nuôi nó lớn, nó lại cắn ta một cái.”

“A” Song Nhi kinh ngạc, ngẩng đầu hỏi “Vậy chàng đã giết nó?”

“Là chính mình nuôi lớn, làm sao có thể giết được?” hần thở dài “Ta thả nó. Sói, là muốn trở về thế giới của mình, không phải con người có thể giữ lại được.”

Song Nhi thở hắt ra “Lòng chàng thiện lương như vậy. ta thấy lúc chàng giết địch, một đao một cái đầu so với cắt dưa hấu còn gọn hơn, mắt cũng không chớp một cái.”

“Dọa nàng sao?” hần trêu chọc nói “Vậy nàng nên cảm thấy may mắn mới đúng, lúc trước ta chỉ vịn gậy một cánh tay chứ không phải là đầu của nàng.”

“Đúng vậy a, cảm ơn tướng quân đã tha chết cho tiểu nhân.” Nàng ở trong lòng hần ngáp một cái, sau đó duỗi lưng “Bao lâu nữa chúng ta mới đến Tuyền thành?”

“Đại khái là ngày mai sẽ đến, Tuyền thành của chúng ta cũng không tốt như Hoàng thành, cũng không có gì để chơi, lúc đó nàng đừng hối hận.”

“chỉ cần có chàng, ở đâu cũng tốt.”

Nguyên Phi Ngạo khó hiểu “Thật kì quái, ta có gì tốt? Nàng vì sao quyết định muốn đi theo ta? Nàng ở Cổ gia chịu khổ sao? Không cho nàng ăn no, mặc không ấm, hay bị đánh?”

Ánh mắt nàng nặng nề “Cũng không đến nỗi như vậy, nhưng ở Cổ gia, ta thật sự không vui vẻ.”

“Đi theo ta có cái gì vui?” hần cũng chỉ biết mang binh đánh giặc.

“Nhìn thấy chàng cũng vui.” Nàng cắn môi suy nghĩ “Ta cũng không biết vì sao? cho dù chàng mắng ta, ta cũng thấy thật vui vẻ, đối xử tốt với ta, ta càng vui hơn.”

“Bản thân ta cũng không ngờ mình có thể làm người khác vui vẻ.” Nguyên Phi Ngạo cười khổ “Nếu như ta đã có thể làm cho nàng vui vẻ như vậy, vậy có thể nói thật cùng ta, chuyện gì làm cho nàng không vui? Ta hy vọng nữ nhân của ta ở trước mặt ta trong lòng lại phải mang nhiều bí mật.”

Nàng im lặng hồi lâu, như đang suy nghĩ có nên nói thật hay không, trộm liếc mắt nhìn hần một cái, mới không lưu loát trả lời “Mẹ ta - không phải là mẹ ruột, mẹ ruột của ta là thiếp của cha ta, lúc sinh ta ra vì sinh khó đã chết. Đại nương, là vợ chính của cha ta, sinh một người con trai, là ca ca của ta. Ca của ta... thật vĩ đại, thật tài giỏi, cũng xinh đẹp, đầu óc cũng thật thông minh, mọi người không thích hần, chỉ là kính sợ hần, ngay cả cha ta nhìn thấy hần cũng phải kính nể

Ta biết trong nhà không ai để ta vào mắt, nên ta đã cố gắng liều mạng đọc sách, vì để người khác chú ý, ta còn liều mạng luyện võ, học thuật dịch dung,... nhưng mà... có một ngày đại nương biết được, liền cho người đốt hết tất cả sách của ta, nói nữ nhân không tài mới có đức, học nhiều như vậy làm gì? Còn hỏi ta có phải có ý tranh giành với ca ca ta, vì tương lai có thể tranh gia tài...”

“Bà ấy còn đánh nàng?” Nguyên Phi Ngạo nắm lấy đầu vai của nàng, giọng điệu nhẹ nhàng nói

Hốc mắt của nàng nóng lên “Đại nương vu oan cho ta làm bề bình sứ thanh hoa bà ấy yêu thích nhất, dùng gậy đánh ta thời gian nửa chung trà, ai khuyên cũng không dừng lại, ta khóc cầu xin bà ấy, đã lâu rất lâu...”

Nguyên Phi Ngạo không khỏi đau lòng nói “Vậy sao đó...”

“Một lúc sau đó ca ca hay được tin tức, chạy đến lấy gậy của nương, mới giữ lại được cái mạng nhỏ của ta...”

“Nói như vậy, ca của nàng đối với nàng cũng tốt lắm?”

Song Nhi sững sốt, cười khổ nói “Có thể là vậy đi. Người ngoài thấy hần luôn đậm mạc, lạnh lùng, không ai có thể nhìn ra bên trong hần. ta cuối cùng cũng cảm thấy trong mắt hần chỉ có hai loại người: một là có

thể lợi dụng hai là không thể lợi dụng. đại khái là ta còn giá trị lợi dụng nên hẳn không dễ dàng để cho ta chết.”

Nguyên Phi Ngạo vỗ vỗ bả vai nàng trấn an “Đừng nghĩ nhiều như vậy, hẳn có thể không phải là nghĩ như vậy, nói không chừng hẳn là người không biết biểu lộ cảm xúc trong lòng mà thôi. Tựa như ta, nhiều lúc cũng bị người khác nói là máu lạnh vô tình, nàng xem ta có đúng như vậy không?”

“Thời điểm đối mặt với kẻ địch tất nhiên là mặt lạnh vô tình rồi, nhưng đối với người nhà, sẽ không như vậy.” Song Nhi vẽ một độ cong trên khóe môi của hẳn “Chàng cười lên nhìn đẹp lắm, giống một đứa nhỏ không có tâm cơ.”

Nguyên Phi Ngạo cười vang nói “Ta đã một đồng tuổi, cũng không còn là đứa nhỏ, nàng muốn vuốt móng ngựa cũng không tránh khỏi nói quá rồi...”

Nàng lập tức biện bạch “chính là giống tiểu hài tử. trước đây ta có gặp qua một nam hài, có thể trèo hai ba lần đã có thể trèo lên cây cao, sau đó ở trên cây dương dương tự đắc, hướng về phía ta cười, nụ cười kia giống của chàng như đúc.”

Nguyên Phi Ngạo đã cười đến không thể dừng được “Thì ra nàng cảm thấy ta cười đắc ý a! nói đi nói lại cũng không phải lời hay gì, bất quá ta nói cho nàng biết, dương dương đắc ý cũng không phải là ý gì, quan trọng là, nhìn nàng có khả năng đắc ý hay không, nếu là lời nói bốc phét, dù có cười lớn cũng không ai để ý.”

“Đây là đương nhiên.” Song Nhi nghĩ nghĩ, lại nói “Đúng rồi hôm qua ta nghe Tiêu Điển nói, chàng có một nhân tình ở Tuyền thành.”

“Đừng nghe Tiêu Điển nói hươu nói vượn! cái gì mà nhân tình, ta đã cứu một cô gái đáng thương, tổ tiên nàng làm quan. Bởi vì phạm tội, bị bãi quan. Sau đó cả nhà bị đày đến Tuyền thành, nàng bị bán làm quân kỹ. ta thấy nàng đáng thương, cứu nàng ra, đem nàng từ trại quân kỹ ra ngoài.”

“Dem về làm nữ nhân của chàng?”

Nguyên Phi Ngạo gõ đầu nàng một cái “Ta và nàng ấy không có loại quan hệ này, bất quá nàng đồng ý thay ta may quần áo, dạy các huynh đệ trong quân doanh học chữ, ta mới giữ nàng lại, làm muội muội ta mà thôi.”

Song Nhi dựa theo trực giác nữ nhân của mình hỏi “Chẳng lẽ nàng ấy với chàng không có tình yêu nam nữ sao? chàng không có, nàng ấy cũng không có sao?”

“Ta không biết.” Nguyên Phi Ngạo nghĩ nghĩ “Mặc kệ như thế nào, ta chỉ xem nàng ấy là muội muội.”

Song Nhi chớp chớp mắt, chu miệng nói “Chàng sẽ không xem ta là muội muội chứ?”

Hắn nhú mi cười nói “Ta đem nàng làm nữ nhi.”

15. Chương 15: Chương 6.2

Tuyền thành là thành ở biên cương lớn nhất Hạo Nguyệt quốc, mười mấy năm nay là Nguyên Phi Ngạo đóng quân canh giữ ở đây, nhưng từ lúc theo hẳn vào thành đến bây giờ, trừ bỏ lính canh giữ thành nhiệm tình chào hỏi bọn họ, người dân trong thành chỉ ở xa xa gật đầu chào hỏi bọn họ.

Song Nhi tò mò hỏi “Dân chúng trong thành dường như không hoang ghênh chàng?”

Hắn buồn cười nhìn nàng “Cũng không phải là đánh thắng trận trở về, muốn bài binh bố trận làm gì? Ta ghét nhất là bị một đám người ở dưới làm những cử chỉ kì quái. Nếu trong lòng nàng có dân chúng, dân chúng nhất định sẽ tôn trọng nàng. Nếu bọn họ trong lòng căm giận nàng, nhưng lại đưa cho nàng nhiều lễ vật này nọ, cũng sẽ ở sau lưng bình luận nói xấu này nọ, lúc tặng lễ vật thì nói dễ nghe.”

“Nói đúng, tham quan vô lại sẽ không hiểu được đạo lý này. Năm kia ta nhìn thấy có mấy tên tham quan đến cửa nhà ta... nhà Cổ đại thiếu tặng lễ vật, tặng ông chủ hán một bảng hiệu, trên đó viết cái gì thương gia mẫu mực, cội nguồn quốc gia. Là gỗ mun mạ vàng đấy! kết quả Cổ đại thiếu cười lạnh một tiếng, kêu người bỏ ra, làm củi đốt. Ta hỏi hán vì sao? hán im lặng không đáp, có lẽ là cùng ý tưởng với chàng đi.

Nguyên Phi Ngạo gật gật đầu “Cổ Liên Thành coi vậy mà hiểu biết lòng người.” nói đến đây trong lòng hán lại nổi lên nghi ngờ dày đặc.

Cổ Liên Thành là người tâm tư khó dò, nói muốn gã muối muối cho hán, cho đến bây giờ cũng không có liên hệ với hán, không biết trong hồ lô của hán bàn thuốc gì?

Mà bên hoàng thượng, sau khi hán đột nhiên rời khỏi, sai người gửi cho hán phong thư, nói gì mà để cho hán lấy biên quan làm trọng, không cần gấp gấp trở về, xem ra, là không gấp gấp thúc giục hán thành hôn. Hán là người tâm địa ngay thẳng, cảm giác, cảm thấy mình bị người ta tính kế, nhưng không thể biết rõ ràng được.

Trở lại tướng quân phủ, người chần ngựa dắt ngựa cười nói “Tướng quân trở về thật nhanh, Triệu cô nương còn nói tướng quân đại khái là đi khoảng cả tháng mới về, buộc chúng ta đem xuất sư biểu của Gia Cát Lượng đều phải đọc thuộc.

Nguyên Phi Ngạo cười nói “Vậy bây giờ tướng quân phủ của ta sắp thành phủ học sĩ rồi”

Song Nhi bước xuống sau, nhỏ giọng hỏi “Vị triệu cô nương này, là cô nương lúc trước chàng đã cứu sao?”

“Đúng, chút nữa sẽ giới thiệu với nàng.” Nguyên Phi Ngạo liếc mắt nhìn nàng một cái “Chân bị thương đi bộ được không?”

“Đi không được chàng công ta?” nàng cười khẽ ngáy mắt mấy cái, nói xong đi đến sau lưng Nguyên Phi Ngạo leo lên.

Tiêu Điển ở bên cạnh nhìn thấy tức giận kêu lên “Song Nhi đi xuống! đây là tướng quân phủ, còn ra thể thống gì?”

“Không có chuyện gì hán so với con khỉ cũng không nặng hơn bao nhiêu.” Nguyên Phi Ngạo cũng không nghĩ nhiều, cười ha ha công nàng vào phủ.

Mọi người trong phủ ai cũng tò mò, kinh ngạc, Nguyên Phi Ngạo từ trước đến nay nổi danh lạnh nhạt uy nghiêm, nay lại như một đứa trẻ lớn công một nam hài xa lạ vào phủ, không khỏi xì xào bàn tán, tìm hiểu lai lịch của nam hài này.

Nguyên Phi Ngạo cũng không để ý ánh mắt của người ngoài, một đường công Song Nhi vào nội đường, liền phân phó cho quản gia trong phủ “Tìm cho hán một phòng ngủ yên tĩnh, liền là Vấn Kiếm các ở bên cạnh Khiếu Thiên lâu của ta đi.”

Song Nhi dựa trên lưng hán, chỉ cảm thấy tám lưng rộng lớn này giống như là cái giường thật to, chơi xấu nằm lại trên đó không muốn leo xuống.

Nguyên Phi Ngạo vỗ vỗ cái môn nàng “Thật muốn là con khỉ con hủ? còn không đi xuống.”

“Vấn kiếm các ở đâu? Hay là chàng công ta trực tiếp qua đó đi.”nàng đem mặt chôn ở bả vai hán, lại không chịu đi xuống.

“Tướng quân...” một tiếng gọi mềm mại của nữ tử vang lên.

Song Nhi còn chưa ngẩng đầu đã nghe Nguyên Phi Ngạo trả lời “Đông Cúc, hiện tại muối dạy học, cũng sắp ra đáng tiên sinh rồi.”

“Nhưng tướng quân ngày càng không giống tướng quân.”

Ngữ điệu giống như là nói đến việc nhà, nhưng lại có một sức mạnh mơ hồ, làm cho Song Nhi không thể không ngẩng đầu lên, nhìn từ phía sau cổ của Nguyên Phi Ngạo, đây là nữ nhân mà Tiêu Điển thần thần bí bí đề cập tới? là vị quan gia tiểu thư Nguyên Phi Ngạo đã cứu ra từ quân kỹ doanh?

Thân hình cao gầy, khí chất giống như hoa cúc, làm cho người ta vừa nhìn đã không thể dời mắt. quả nhiên là phong cách quý phái, nữ tử như vậy đừng nói Nguyên Phi Ngạo không đành lòng nàng làm quân tử, chính nàng nhìn còn thấy đau lòng.

Không tự chủ nàng lặng lẽ trượt xuống khỏi lưng Nguyên Phi Ngạo, nhưng ánh mắt to như cũ vẫn đang chăm chú đánh giá Triệu Đông Cúc

Đôi phương chỉ là cười nhìn nàng và Nguyên Phi Ngạo, cũng không có hỏi gì.

Nguyên Phi Ngạo lại đem nàng đẩy ra “Đây là Song Nhi, là người cổ quái trên đường ta gặp phải, đây là người nàng muốn gặp Triệu Đông Cúc.”

Tòa kiến trúc ba tầng màu trắng, phía trước còn có dòng suối chảy róc rách, có một cái cầu trúc màu xanh bắc qua bên kia.

Song Nhi ngạc nhiên chạy lên cầu, “Nha, nhìn không ra Nguyên Phi Ngạo là một người thô lỗ, trong nhà lại có bố trí tinh xảo như vậy?”

“Tướng quân phủ này cũng không phải là của hần, trước nơi đây là phủ của Vương gia, sau này cả nhà vương gia đều về kinh thành nơi này không ai ở, nên để lại cho tướng quân. Nơi người ở đây... nghe nói là của Vương Phi nên kiến trúc thật tinh xảo.

Song Nhi ngần ra, hướng về phía nàng vui vẻ hỏi “Vậy để ta ở đây không phải uống phí sao? tướng quân không có thể thiệp gì sao?”

Thần sắc của Triệu Đông Cúc bỗng nhiên chìm xuống, trịnh trọng nói “Tướng quân là chính nhân quân tử, trong phủ chưa bao giờ có oanh oanh yến yến.”

“Triệu tỷ tỷ không phải là oanh oanh yến yến, tỷ là hồng nhan tri kỷ của tướng quân phải không?”

Triệu Đông Cúc liếc nhìn nàng một cái “Ta xem tướng quân như huynh trưởng, ngài ấy xem ta như muội muội, chúng ta đều trong sáng chân thành mà đối diện.”

Nàng nhún nhún vai “Cho dù trong lòng tỷ thích hần cũng không có gì lạ. ta nghe nói là ngài ấy cứu tỷ từ trong quân tử doanh ra, nếu là ta, nói không chừng sẽ lấy thân báo đáp nha.”

Trên mặt Triệu Đông Cúc hiện lên ý cười châm chọc “Muốn lấy thân báo đáp cũng phải là thân nữ nhân a. bất quá nhìn bộ dạng tướng quân đối xử với người, ta thấy thật không bình thường.”

“Muốn biết chuyện xưa của chúng ta?” Song Nhi dựa vào gần nàng, cười mập mờ “Có muốn nghe hay không?”

Triệu Đông Cúc chỉ nhìn nàng, trầm tĩnh nói “Ta cùng với nữ nhân đầu đường cúi gối thích chuyện phiếm khác nhau. Chuyện người bên ngoài, nếu có nói cho ta nghe, bất quá cũng chỉ là nhất thời, càng không có tâm tư đi tìm hiểu chuyện riêng tư. Người nếu không nhận được có thể nói, ta chỉ là yên lặng nghe người nói.”

Song Nhi đụng phải cái đỉnh mềm, sờ sờ cái mũi “Ta đây sẽ không quấy rầy tỷ, tỷ là tiên sinh dạy học, chắc là sẽ bận nhiều chuyện, tỷ đi thông thả, ta tự mình đi dạo là được rồi.”

Triệu Đông Cúc gật gật đầu không nói gì nữa, rời đi.

Song Nhi nhìn bóng lưng rời đi của nàng, cười quái dị, lại hướng tòa nhà màu trắng cười lớn ba tiếng “Ha ha ha ta rất thích nơi này.”

Nói xong mở cửa ra vọt vào Văn Kiêm các.

16. Chương 16: Chương 6.3

Buổi chiều Nguyên Phi Ngạo từ quân doanh trở về, vừa vào cửa liền hỏi “Tên tiểu tử kia buổi tối đã ăn gì chưa?”

“Đã đưa qua đó, nhưng hắn nói mệt mỏi, muốn ngủ một chút, kêu chúng ta bưng ra.”

Hắn lại hỏi “Tên kia kén chọn?”

Gia đình cười nói “Tướng quân đoán trúng rồi, người này nhìn qua đồ ăn liền nhú mày nói ‘Đường đường là tướng quân phủ, đồ ăn lại không khác biệt gì với quán cơm bên ngoài’ còn nói thực xúc động,...” gia đình chần chờ nhìn chủ tử, thấy vẻ mặt hắn hiện lên vẻ hứng thú còn chăm chú lắng nghe, mới cả gan nói thêm “Tên kia còn nói ‘Nguyên Phi Ngạo cũng thật đáng thương, không có danh tướng quân, lại không có phúc phần của tướng quân, lần khác ta sẽ khuyên dạy hắn.’”

Lời nói bất kính như vậy làm Tiêu Diễn bên cạnh nhú mày, đương sự lại cười ha ha thành tiếng.

“Ta đi xem hắn.”

Song Nhi thật sự đang ngủ, một đường đi này gặp rất nhiều việc, làm tinh thần nàng phấn chấn quá mức, rốt cục cũng đi tới địa bàn của Nguyên Phi Ngạo, một khi thả lỏng, buồn ngủ nhất định sẽ tới, trời còn chưa tối đã ngủ, ngủ đến lúc trăng treo lên cao.

Nguyên Phi Ngạo đi vào, liền thấy nàng cuộn tròn thân mình ở góc giường, quần áo không có thay, cũng không đắp chăn, chỉ lộ bỏm mạp da người trên mặt.

“Song Nhi thức dậy ăn gì đi.”

Hắn đẩy nàng, nàng không khỏi trở mình lặn lại, lại đụng tới bả vai và cánh tay bị thương, đau tỉnh lại.

“Ui da! Hả, làm sao cả trời đều đen?” nàng xoa xoa mắt, nhìn rõ người ngồi trước giường “Hơn nửa đêm chàng dọa người làm gì?” nói xong nàng đã muốn đi xuống giường “Có cái gì ăn ngon?”

“Cháo trắng.” hắn cố ý đùa nàng.

Tinh thần nàng còn chưa tỉnh hẳn, thốt ra “Ta muốn ăn dưa muối ở Thanh Nguyệt cư.”

“Hiện tại lấy ở đâu ra dưa muối ở Thanh Nguyệt cư? Bất quá trong phủ có chút rau ngâm, để ta gọi bọn họ đem lại cho nàng.” Nguyên Phi Ngạo nâng nàng dậy, lại phát hiện chỗ trên vết thương của nàng đều thẫm ra màu đỏ.

“Lại đổ máu?” Nguyên Phi Ngạo cả kinh, cầm áo kéo xuống, dĩ nhiên là do tư thế nàng ngủ không thích hợp, làm miệng vết thương vỡ ra.

“Ngồi xuống, ta băng bó cho nàng.” Nguyên Phi Ngạo bước ra ngoài kêu người mang thuốc lại đây.

Song Nhi chính là được nuông chiều thành quen, không biết làm như thế nào, nhưng sau khi rời giường lại thấy đói, cho dù ngại mùi cháo hơi ngạt nhưng cũng uống vài ngụm.

Đợi cho đến khi Nguyên Phi Ngạo trở về, ngồi lên băng ghế cùng nàng, nàng cười nói “Hai người chúng ta như là không rời được cháo. Đi một đường, uống cháo suốt đường, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ biến thành một người thật mập mạp.”

“Béo mới tốt, phúc hậu, nàng bây giờ thật gầy.” hắn chỉ bả vai của nàng nói “Nếu trên người nàng có thêm chút thịt, cũng không dễ dàng bị thương đến xương cốt như vậy.”

Cảm giác được bàn tay dịu dàng của hắn vì nàng băng bó vết thương, nàng không nhịn được nói “Triệu Đông Cúc cô nương cũng có vài phần tư sắc.”

“Phải không?” Nguyên Phi Ngạo nhìn thấy vết thương dữ tợn trên vai nàng nhú mày, bả vai xinh đẹp như vậy về sau lại có thêm vết sẹo.

“Chàng không có chú ý tới? hừ ta mới không tìn. Nàng bao nhiêu tuổi?”

“Mười chín? Hay là hai mươi? Ta không có hỏi qua, dù sao hỏi rồi cũng quên.” Hấn tìm được một lọ thuốc từ trong hộp đựng thuốc, đề cái cổ của nàng lại nói “Sẽ đau, đừng lộn xộn” nói xong đã đem thuốc rắc lên vết thương.

Đau đớn nóng rát làm cho Song Nhi còn chút nữa là nhảy dựng lên, nếu không phải Nguyên Phi Ngạo biết trước đề nàng lại nàng đã có thể nhảy đến xà nhà rồi.

“Ôi trời, chàng muốn giết ta sao?” nngaf đau đến nước mắt cũng rơi ra.

“Đây là dược sinh cơ, trước đây là một thầy thuốc quân y đưa cho ta, nhưng ta cảm thấy nam nhân có sẹo cũng chẳng sao, nên không đựng tới.”

“Sao hiện tại lại cho ta dùng?” Song Nhi nhe răng trợn mắt “thuốc này đã bao lâu không dùng? Lỡ như mất tác dụng thì sao?”

“Nếu trên vai nàng để lại sẹo nàng sẽ không khóc sao?” Nguyên Phi Ngạo trêu ghẹo, hấn đã từng thấy nữ nhân trên tay bị đâm một chút liền kêu khóc không ngừng.

Song Nhi thản nhiên cười “Ta khóc gì chứ? Đây là vì cứu chàng mới để lại sẹo, sau này cũng chỉ có mình chàng nhìn thấy, chàng không chê là được.”

Nguyên Phi Ngạo nghe được mấy lời này trong lòng nóng lên, nhưng hấn cố gắng làm ra vẻ mặt nghiêm nghị, cứng rắn nói “Không biết quý trọng thân mình, ta cũng không quý trọng.”

Lần này Song Nhi sững sốt quay đầu lại lẩm bầm “Lúc chàng chém giết trên chiến trường, chàng... có nghĩ tới vì ai mà quý trọng thân mình hay không?”

Nguyên Phi Ngạo nghe vậy im lặng hồi lâu, sau đó mở miệng “Trước đây không có, nhưng về sao....xem như đã có.”

Nàng vội vàng ngẩng đầu, vui vẻ hỏi tới “Ai?”

“Nàng ngoang ngoãn để ta băng bó vết thương lại, ta sẽ nói cho nàng biết.” Nguyên Phi Ngạo cố ý nói

Lúc này, hộ vệ của Nguyên Phi Ngạo đứng ngoài cửa bấm báo “Tướng quân, có hai gã khách quý nói muốn gặp ngài, chúng thuộc hạ ngăn không được, bọn họ đã vào phủ.”

Nguyên Phi Ngạo giận dữ mắng “Đường đường là tướng quân phủ, làm sao đến hai người cũng không ngăn được? người trông cửa là giấy sao?”

Hộ vệ ngập ngừng “Không phải là người trông cửa vô dụng, mà là người tới có chút dọa người, một trong hai người họ họ tự xưng là họ Cổ, là Thiếu Đông của ngân hàng tư nhân thiên hạ...” Song Nhi sắc mặt biến đổi, cúi đầu nói nhỏ “Nguy hiểm, hấn sao lại tự mình đến đây?”

Nguyên Phi Ngạo liếc nhìn nàng một cái, nghi vấn lan tràn “Không phải hấn vì nàng mà đến đây chứ?”

Song Nhi mân mân khoe miệng, không biết trả lời như thế nào

Nguyên Phi Ngạo thẳng bước đi ra cửa phòng, đang định phân phó thủ hạ từ chối khéo, đã thấy đứng trước Vấn kiếm các một bóng người màu xanh nhạt.

Cho dù là chưa nhìn rõ mặt, nhưng khí thế của người này, làm cho người khác phải lo sợ.

Không cần giới thiệu, Nguyên Phi Ngạo cũng biết người đến là ai

Hấn ngẩng đầu lên, không hờn giận nói “Cổ đại thiếu, đây là địa bàn của Nguyên Phi Ngạo ta, đại thiếu muốn làm việc cũng được gặp người cũng tốt, nhưng vẫn là nên đứng theo cấp bậc lễ nghi đi? Ngân hàng tư nhân thiên hạ cho dù là thế lực có lớn, cũng không nên đến phủ tướng quân của ta ra oai.”

“Tướng quân xin bớt giận.” Cổ đại thiếu bước tới, trên môi lộ ra nụ cười yếu ớt “Liên Thành lần này đến đây, không phải là muốn giết võ vương oai, chỉ là muốn tìm một người Cổ gia bỏ trốn.”

“Song Nhi sao?” Nguyên Phi Ngạo cảnh giác nói “Nàng là tự nguyện đi theo bên cạnh ta, nếu Cổ gia không chịu thả người, vậy ta sẽ mua lại khế ước bán thân của nàng, ra giá đi.”

Cổ Liên Thành nghe xong cười dài nói “Thật thú vị, ta nghe nói Nguyên Phi Ngạo tướng quân là đệ nhất trung quân của Hạo Nguyệt quốc, cuộc sống thanh liêm, nay lại vì một người mà cò kè mặc cả với Cổ gia? Được rồi, Cổ gia cũng sẽ không đem tiền tài ra ép người, nhưng gả muội muội cũng không thể qua loa, tướng quân nếu có tâm, sau này đến Cổ gia cầu thân, không quan tâm sinh lễ nặng hay nhẹ, chỉ cần có tâm là đủ.”

“Cái gì?” Nguyên Phi Ngạo nhú mi, khó hiểu, hần đề cập đến chuyện muội muội của mình làm gì, chẳng lẽ đây là cái giá của Song Nhi hay sao?

Ngay khi hần đang há hốc kinh ngạc, Cổ Liên Thành liền cao giọng gọi “Cổ Vô Song, muội còn không ra? Muội muốn ta vào đó bắt muội ra sao?”

Nguyên Phi Ngạo nghe thấy tiếng loạt xoạt quần áo phía sau, sau đó Song Nhi chậm chậm bước đến bên cạnh hần.

Từ trước đến nay nàng cả gan làm loạn, giờ lại giống như tiểu hài tử sợ hãi, nắm góc áo, nhẹ nhàng đáp “Ca”

Nguyên Phi Ngạo giống như là bị đánh cho một quyền nặng nề, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Cổ Liên Thành nhìn muội muội quần áo không chỉnh tề, trên vai còn lộ ra mập mờ, không khỏi nheo mắt lại, nhẹ nhàng cười nói “Đây là kinh hỷ muội cho ca xem sao? Vô Song, ta cảnh cáo muội, bây giờ quay trở lại đứng bên cạnh ta, nếu không ta ở trước mặt hoàng thượng bẩm báo là Nguyên Phi Ngạo tướng quân dụ dỗ khuê nữ nhà người khác. Muội cũng không muốn nhìn hần vào tù chứ?”

Nghe vậy Song Nhi không thể không di chuyển bước chân, nhưng Nguyên Phi Ngạo bên cạnh bỗng nhiên giữ chặt tay nàng lại, thanh âm cứng rắn vang trên đỉnh đầu nàng...

“Nàng là thê tử chưa qua cửa của ta, ta không cho phép, nàng không thể rời khỏi đây.”

17. Chương 17: Chương 7.1

Trước cổng tròn thật quý dị ba người chăm chú nhìn nhau, trầm mặt một lúc, phía sau Cổ Liên Thành bỗng có một nam nhân đi ra, không kiên nhẫn nói “Liên Thành, làm gì trì hoãn lâu như vậy? không phải nói là ta cùng người trực tiếp vào phòng Nguyên Phi Ngạo sao?”

Nguyên Phi Ngạo nghe tiếng không khỏi kinh sợ, vội vàng hành lễ “Tham kiến bệ hạ.”

Đứng ở bên cạnh Cổ Liên Thành đứng là hoàng đế Hạo Nguyệt quốc Chu Ung, hần nhìn trung thần của mình cười nói “Thì ra khanh ở chỗ này a. Vị mỹ nữ bên cạnh là ai? Là hồng nhan tri kỷ của khanh sao?”

Cổ Liên Thành cười lạnh “Gia môn bất hạnh, mong bệ hạ đừng hỏi.”

“A? chẳng lẽ là vị muội muội mất tích kia của ngươi? Như vậy thật thú vị.” Chu Ung là bộ dáng đang chờ xem kịch vui.

Nguyên Phi Ngạo đứng dậy, cởi áo ngoài khoát lên vai Cổ Vô Song, thấp giọng nói “Nàng quay trở lại vào phòng, vô luận có bất cứ chuyện gì, đã có ta và ca của nàng bàn tính.”

Cổ Vô Song vội vàng bắt lấy tay hần, nhỏ giọng nói “Ta không phải là cố ý dấu giếm, chính là...”

“Việc này sau này hãy giải thích, ta tin nàng.” Nhìn nàng mỉm cười, hần buông tay nàng ra đi đến trước mặt hai người quyền lực nhất Hạo Nguyệt quốc, “Bệ hạ, nơi này là chỗ nghỉ ngơi của tiểu thư Cổ gia, nếu muốn nói chuyện, xin mời qua Lan Hồ đường.”

“Cũng tốt.” Chu Ung thần nhiên xoay người, “Trẫm một đường đi đến đây, bụng đã đói rồi, chỗ của khanh có cái gì ăn được không?”

Nguyên Phi Ngạo quay đầu nhìn Cổ Vô Song, có ý khác mỉm cười “Chỉ có cháo hoa.”

Chu Ung cho là Nguyên Phi Ngạo nói đùa, không nghĩ tới hẳn thật sự kêu người đem hai chén cháo bưng đến đặt trên bàn ở Lan Hồ đường. Chu Ung nhìn hai chén cháo kia hồi lâu, khó hiểu hỏi “Tử Kiếm, trầm biết nơi này của khanh bản hàn, nhưng mà sẽ không khốn cùng đến mức đem hai chén cháo đến tiếp đãi trầm chứ?”

Nguyên Phi Ngạo nhìn Cổ Liên Thành, người này biểu tình chung quy vẫn lạnh nhạt, làm cho hắn thấy có chút áp lực. trên chiến trường hắn sợ nhất là loại địch nhân này, người vĩnh viễn sẽ không biết được thực lực của hắn như thế nào, cũng không biết tiếp theo hắn sẽ công kích mục tiêu nào.

Cổ Liên Thành nhìn bát cháo kia, cũng không có đánh giá gì, chính là nâng cái chén lên chậm rãi uống, một ngụm một ngụm, tinh tế nuốt, tựa như thật vừa lòng với hương vị đó.

“Cổ đại thiếu khẩu vị của ngài tốt hơn Song Nhi nhiều.” Nguyên Phi Ngạo nhắc vạt áo ngồi xuống “nàng thường xuyên oán giận cháo này thiếu này thiếu nọ, ta còn nghĩ rằng khẩu vị người của Cổ gia thật khó tính.”

Không một chút tức giận, Cổ Liên Thành cười nói “Đó là Song Nhi, không phải ta. Nàng từ nhỏ đều có vẻ soi mói, Không phải cảm y ngọc thực không cần, không phải kì trân dị bảo đùa không vui, hại ta thường xuyên phiền não không biết tìm cho nàng nhà nào, vị hôn phu như thế nào để có thể chấp nhận tính xấu này của nàng ấy.”

“Cho nên Cổ đại thiếu mất một phen tâm tư đi.” Nguyên Phi Ngạo nhìn thẳng mắt hắn “Vậy không biết tại sao ngài lại chọn ta?”

“Cầu thân với tướng quân ít nhiều là xuất phát từ tâm tư của ta. Đại nghiệp Cổ gia lớn, người đổ mắt thật sự là không ít, cho dù Cổ gia xưa nay không can dự tới quan trường, quan thương một nhà đạo lí này ta cũng biết, bởi vậy trong lòng ta cũng lo lắng. nếu bệ hạ không có người trong lòng, ta đã đem muội ấy nhập cung.”

Nguyên Phi Ngạo ánh mắt lạnh lùng, lên tiếng nói “Nguyên lai Song Nhi nói đúng, người trong mắt người chỉ có hai loại, có thể lợi dụng và không thể lợi dụng.”

Nghe vậy, Cổ Liên Thành ngẩn ra, lại cười nói “Thì ra trong lòng nàng, ca ca ta đây là dạng người đó? Bất quá nàng nói cũng không sai. ở trên thương trường, nếu chúng ta có thể kết thân với tướng quân, vị trí đệ nhất thương nhân của cổ gia sẽ được đứng vững.”

“Người không sợ gả Vô Song như vậy sẽ không có hạnh phúc sao?”

“Song Nhi còn trẻ, tướng quân lớn hơn nàng những mười mấy tuổi, có thể nhường nhịn nàng. Tính tình nàng tùy hứng cổ quái, nhưng do từ nhỏ ở trong nhà bị vắng vẻ phản nghịch, nếu gặp được người trong lòng nàng, hai người ở cùng một chỗ sẽ không có vấn đề gì.” Cổ Liên Thành nói thật thoải mái, như là đang nói việc của người khác.

Nguyên Phi Ngạo nghe xong lại ngạc nhiên và phẫn nộ “Nếu biết nàng từ nhỏ trong nhà bị cô đơn, thân là huynh trưởng người không chăm sóc nàng cho tốt? Lại đem trách nhiệm giao cho muội phu của mình, không thấy là rất không có tình cảm sao?”

Đối mặt với chỉ trích của hắn, Cổ Liên Thành cũng không tức giận, chỉ thản nhiên trả lời “Vô Song chắc cũng có nói đến chuyện trước đây với người một chút, mẹ ta quả thật có chút bất công, nhưng đây là chuyện thường nhân thế, cũng chẳng thể trách ai. Có thể vì Vô Song làm chuyện gì, ta đều đã làm, chính là nàng nhìn không ra, không bỏ xuống được, ta phải làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ mỗi ngày đem nàng nâng trong lòng bàn tay sao?”

Thủ túc tình thân, có nặng có nhẹ, người không ngại ra ngoài mà hỏi thăm, nhìn xem, ca ca khác bên ngoài có ai có thể làm được như ta? Ta thực sự lo lắng cho nàng, nếu không tại sao ca ca chưa cưới vợ, đã phải cố gắng suy nghĩ tìm cho nàng một gia đình tốt?”

Nguyên Phi Ngạo trừng mắt nhìn, trong lòng còn nhiều lời muốn nói ra để bênh vực Song Nhi nhưng lại bị Chu Ung cản lại.

“Tốt lắm tốt lắm, trăm nghe tới nghe lui, hai người các người đều vì muốn tốt cho một người. nếu Cổ đại thiếu đã có ý muốn gả muội muội, mà người cũng có ý yêu thích nàng ấy, vậy còn chần chờ gì nữa, mau bàn tính tới hôn sự đi.”

“Chậm đã.” Nguyên Phi Ngạo ngẩng mặt lên “Cưới vợ nhất định là lấy, nhưng vì thần có điều kiện.”

“Điều kiện?” Chu Ung hoang mang nhìn hần “Khanh muốn như thế nào?”

“Ý tứ vừa rồi trong lời nói của Cổ đại thiếu ta cũng hiểu được, hần đem Song Nhi gả cho ta là vì muốn bám cào cửa nhà quan. Để làm vợ của Nguyên Phi Ngạo ta trừ bỏ gia thế trong sạch, còn phải biết lo lắng việc nhà. Song Nhi là tiểu thư nhà cao cửa rộng, ta thấy đừng hy vọng nàng chăm lo việc nhà, trong trăm dặm Tuyên Thành này đều nghèo khó, ta cũng không thể cam đoan có thể cho nàng hạnh phúc. Nếu một ngày nàng khóc suốt suốt oán giận ta, ta tức giận lại hừ nàng, như vậy Cổ đại thiếu sẽ không vui đi?”

Cổ Liên Thành trong mắt hiện lên chút hồ nghi “Ý của tướng quân là?”

“Ý của ta là, ta nghèo quá, không nuôi nổi muội muội của người, nếu muốn nàng cả đời hạnh phúc, liền phiền toái ngài giúp một chuyện... trong phạm vi trăm dặm trong thị trấn, trong vòng một năm, có thể đem dân chúng từ nghèo khó thành giàu.”

Chu Ung nghe một lúc, vỗ tay cười nói “Tử Kiếm a Tử kiếm, trăm thật không nghĩ người là người có suy nghĩ như vậy. không sai không sai, trước đây ta cũng nhiều lần nói với Liên Thành, mong hần lấy ít tiền ra làm việc thiện, giúp quốc gia, giúp trăm, nhưng hần luôn từ chối làm cho trăm cực kì tức giận.” hai mắt hần nhìn về phía Cổ Liên Thành “Liên thành, xem như người gặp đối thủ, như thế nào? Có muốn gả muội muội này hay không?”

Cổ Liên Thành cũng có chút ngoài ý muốn, hần cứ nghĩ rằng Nguyên Phi Ngạo là người thô lỗ thẳng thắn, không nghĩ tới lúc này đối phương lại cho hần một đề toán khó.

Kỳ thật sau khi hần biết được Vô Song giả mạo hần hẹn gặp Nguyên Phi Ngạo, hần chạy đến bên hồ thì Nguyên Phi Ngạo đã đem Song Nhi đi. Hần phái người theo dõi bảo vệ, lấy được tin tức Song Nhi bị thương, hành động không tiện, nhưng Nguyên Phi Ngạo chăm sóc nàng rất tốt. vì thế hần đoán hai người này có tình ý với nhau, nhưng vẫn không thể đoán Nguyên Phi Ngạo đối với Song Nhi là tình cảm Nam nữ hay là tình huynh đệ.

Xem Vô Song vừa rồi có cử chỉ thân mật với Nguyên Phi Ngạo như vậy, xem ra quan hệ giữa hai người so với hần còn tốt hơn. nhưng Nguyên Phi Ngạo vẫn là một nam nhân, có thể nào chấp nhận bị người khác tính kế, cho nên hần đưa ra yêu cầu là hợp tình hợp lý.

Bất quá hần giật dây bệ hạ từ ngàn dặm xa xôi đến đây chứng hôn, há có thể để đối phương cảm phần thắng.

Suy nghĩ một lát, hần nhanh chóng quyết định, không nhanh không chậm đem vấn đề đá trở về...

“Tướng quân nói thật có lý, ta không hy vọng muội muội của ta sống những ngày khổ sở. nhưng ta bề bộn nhiều việc, việc quốc gia giàu mạnh là trách nhiệm của bệ hạ, thân là dân đen như ta, thật không dám mở miệng tìm hiểu. nhưng nếu bệ hạ và tướng quân đã mở lời, ta cũng không tiện từ chối.

Như vậy đi, ta đưa năm trăm lượng bạc, Xem như là đồ cưới của Vô Song, tướng quân có thể tùy tiện sử dụng số tiền kia, nếu có thể làm cho dân chúng Tuyên thành giàu có coi như là Cổ gia cũng vinh quang, nếu như không thể... ai, xem như Cổ gia chúng ta và Nguyên tướng quân không có duyên phận này, ta sẽ dẫn Vô Song về nhà, không bao giờ đề cập đến hôn nhân này nữa. ngài xem được không?”

Mặc dù chưa cùng đối phương giao thủ, nhưng hần vẫn biết Cổ Liên Thành là người lợi hại, nhưng hần không nghĩ tới đối phương phản ứng nhanh như vậy, chớp mắt liền đem bốn lượng đánh ngàn cân đem vấn đề đẩy lại cho hần.

Mưu kế của Cổ Liên Thành thực xảo quyết, tiền hần đưa, mọi chuyện hần mặc kệ. Nếu như hần không có khả năng đem dân chúng là cho giàu lên, đối phương còn muốn dẫn Song Nhi đi.

Thấy đối phương dùng ánh mắt khiêu khích nhìn mình, Nguyên Phi Ngạo tức giận một bụng xúc động hét lớn “Được, chúng ta liền đập một cái hẹn ước, năm trăm lượng bạc này xem như là ta mượn của Cổ Gia,

một năm sau trả lại đủ số. nếu năm sau ta không thể đem dân chúng thoát khỏi nghèo khó, Nguyên Phi Ngạo ta thề từ quan quy ẩn.”

Cổ Liên Thành nhếch nhếch môi cười “Tốt, chúng ta vỗ tay ước hẹn.

18. Chương 18: Chương 7.2

Hắn vươn tay ra, Nguyên Phi Ngạo chuẩn bị vỗ một cái, ngoài cửa bỗng có một người vọt vào, kéo hắn qua một bên, sao đó vỗ vào tay Cổ Liên Thành một cái.

“Ca, việc này xem như là hai người chúng ta đồng ý với huynh, nhưng nếu một năm sau chúng ta làm được, ca sẽ làm gì?” đột nhiên Cổ Vô Song xuất hiện, thì ra nàng không yên lòng đã đứng ngoài cửa nghe len một lúc.

Nghe được ca ca đưa cho Nguyên Phi Ngạo một đề toán khó khăn không nhỏ, nàng biết rõ Nguyên Phi Ngạo là chỉ biết cầm quân đánh giặc không có một chút ý tưởng thương gia, tùy tiện đáp ứng, cũng sẽ đẩy mình vào cảnh khó, cho nên nàng không nhận được mới đứng ra giúp đỡ tình lang một phen.

Cổ Liên Thành cười như không cười nhìn nàng “Ý của muội là hiện tại muội là người của hắn?”

Chu Ung ngồi một bên xem kịch vui không khỏi cười nói “Nếu là một đôi có tình, Liên Thành người thành toàn cho họ đi. Vô Song, trầm hy vọng hôm nay người ra tay không phải chỉ vì xúc động, người nếu có thể giúp Tử Kiếm trị quốc có công, trầm phong người làm nhất phẩm cáo mệnh, đến lúc đó ca của người thấy người cũng phải cúi đầu, kêu một tiếng ‘tướng quân phu nhân.’”

Vui mừng của Cổ Vô Song hiện rõ trên mặt, lập tức quỳ xuống “Dân nữ tạ ơn trước.”

“Tạ quá nhanh chỉ sợ càng thảm hại hơn.” Cổ Liên Thành ở bên cạnh châm chọc khiêu khích.

Nàng vênh vác tự đắc không thèm nhìn hắn, một bàn tay nắm chặt Nguyên Phi Ngạo. Nguyên Phi Ngạo đứng bên cạnh, có thể đem biểu tình của người khác nhìn kĩ, lúc này khóe mắt liếc thấy, Cổ Liên Thành trong mắt hình như có ý cười, đợi hắn quay đầu nhìn kĩ, ý cười kia đã trở thành hờ hững lạnh lùng.

Chẳng lẽ hắn hoa mắt sao?

Bởi vì Chu Ung bí mật xuất hành, lại không muốn công bố thân phận, cho nên Nguyên Phi Ngạo cũng không nói với người khác hắn là ai, cho dù là Tiêu Diễn bởi vì chưa vào cung diện thánh cũng không nhận ra được, cho nên toàn bộ tướng quân phủ đều cho rằng hắn là bằng hữu của Cổ Liên Thành.

Nhưng Cổ Liên Thành xuất hiện, làm cho thủ hạ của Nguyên Phi Ngạo đều rất kinh ngạc, bởi vì hắn còn chưa có nói ra chuyện bị tứ hôn của mình.

“Tướng quân chúng ta từ trước đến nay không có quan hệ với bọn gian thương, Cổ Liên Thành vì sao lại tìm ngài? Còn vênh mặt hất hàm sai khiến?” Tiêu Diễn bất mãn hỏi

Người tông quân, cùng nhau chém giết trên chiến trường, trong mắt tướng quân nhà mình là lớn nhất, cho dù là hoàng đế lão tử cũng không có tôn kính bao nhiêu. Nay Cổ Liên Thành lại ở trong phủ làm mưa làm gió, Tiêu Diễn nhìn thật mất hứng.

“Hắn tới giúp chúng ta.” Nguyên Phi Ngạo nói “hắn bỏ vốn giúp dân chúng Tuyên thành làm giàu.”

Tiêu Diễn sững sờ lập tức hưng phấn lên “Thật sự? vậy thật tốt quá, phòng tuyến ở Tây Bắc kia cũng sẽ không suốt ngày than khóc, ngay cả Đặng Lan tướng quân cũng không cần suốt ngày sầu khổ. Hả? tại sao Cổ Liên Thành lại cho chúng ta tiền?”

“Là ý của bệ hạ.” Nguyên Phi Ngạo tự nghĩ những lời này cũng không phải là nói dối.

“Vẫn là mặt mũi bệ hạ lớn. hắn đưa chúng ta bao nhiêu tiền?”

“Năm trăm vạn lượng”

Tiêu Diễn kinh ngạc nhảy thật cao “Năm trăm vạn lượng? ông trời ơi, đủ để chúng ta đánh một trận to.”

Nguyên Phi Ngạo nhìn xung quanh hỏi “Song nhi đâu? Sao không thấy nàng?”

“Hắn? tên tiểu tử kia sáng sớm đã đi ra ngoài, hỏi hắn đi đâu hắn không có trả lời còn làm ra bộ đáng thần bí.”

Nguyên Phi Ngạo đang bình tĩnh bỗng khần trương lên, không phải là hôm qua đã Cổ Liên Thành đã nói gì với nàng chứ? Tối hôm qua hắn trình bày chuyện Tần vương giả thích khách Thu Kế quốc ám sát hắn cho hoàng thượng nghe. Cho nên để Song Nhi về phòng trước.

Hắn còn rất nhiều việc muốn nói với nàng, vì sao nàng lại phần nam trang tiếp cận mình? Vì sao lại giấu thân phận thật của mình? Về hiệp định giữ hai người và Cổ Liên Thành định như thế nào? Sau này có nên công khai thân phận thật của nàng với người ngoài hay không....chờ mọi việc...”

Đủ loại chuyện còn chưa nói xong, nha đầu kia lại chạy đi đâu không biết.

“Tướng quân muốn tìm hắn, ta sẽ kêu người đi bây giờ.”

Nguyên Phi Ngạo vốn là đang muốn tự mình đi tìm, nhưng hắn bận bở hoàng thượng đi xem xét binh doanh, thật sự không thoát ra được, đành phân phó Tiêu Diễn “Tìm được hắn, đem hắn đến bãi tập tìm ta. Người cũng không cần tranh chấp việc nhỏ với hắn, đừng quên hắn có quan hệ không ít tới Cổ gia, nếu chúng ta muốn mượn tài lực của Cổ gia, cũng không nên đắc tội với hắn.”

Một phen dặn dò, là sợ khi hắn không có ở đó, Song Nhi sẽ bị người khác khi dễ.

Kỳ thật mấy ngày mai, Tiêu Diễn nhìn Song Nhi khác với trước. tuy rằng trong lòng vẫn hoài nghi thân phận của Song Nhi như cũ, nhưng mà có chút hảo cảm với Song Nhi, nhất là khi hắn hi sinh mình cứu tướng quân, hắn đã coi tiểu tử ấy như người nhà, lại nghe được Cổ Liên Thành bỏ tiền ra cứu dân chúng thoát nghèo, hắn alij đem Song Nhi và tên gian thương Cổ gia kia đều coi là người lương thiện.

Cho nên khi tướng quân trịnh trọng nhắc nhở hắn, hắn cười ha ha, vỗ ngực cam đoan “Tướng quân an tâm, ta sẽ đem tên tiểu tử kia lông tóc nguyên vẹn trở về.”

Nếu Nguyên Phi Ngạo biết Cổ Vô Song hiện tại đang ở chỗ nào, hắn chắc muốn bỏ lại hoàng thượng tự mình đi tìm nàng. — —Hắn bàn công sự với hoàng thượng một đêm, nàng cũng một đêm không ngủ.

Nàng luôn suy nghĩ, phải sử dụng năm trăm lượng ca ca đưa ra như thế nào mới có thể trong vòng một năm giúp dân chúng quanh đây thoát khỏi nghèo khó. Đây không phải là quỳên góp cứu giúp thiên tai, mỗi nhà phân phát khoảng mười hai lượng bạc là đủ, nhưng ăn không thì núi cũng lở.

Chuyện này có ý nghĩ rất lớn với nàng, không thể thất bại, đây không chỉ là ảnh hưởng đến danh dự của Nguyên Phi Ngạo, mà còn là tương lai, đây còn là lần giao thủ lớn nhất với ca ca từ khi nàng còn trong bụng mẹ tới nay, chứng minh thực lực của mình với hắn, lần cơ hội này nàng đã đợi mười năm.

Nàng không hiểu biết Tuyên Thành, nàng muốn tìm người hỏi chút dân tình phong thổ nơi đây, nhìn xem có thể xuống tay từ nơi nào, nhưng trong phủ này người nàng có thể hỏi chỉ có một người, mà nàng lại không muốn đi hỏi người này – Triệu Đông Cúc.

Nàng cảm giác Triệu Đông Cúc có chút cổ quái, hơn nữa giống như là đã biết được bí mật của nàng, làm cho đáy lòng nàng muốn giữ khoảng cách.

Nếu không hỏi Triệu Đông Cúc, có thể hỏi ai?

Sáng sớm nàng đi dạo trong phủ, gặp được một binh lính già quét rác, nàng tò mò liền hỏi thăm “Trong Tuyên thành có chỗ nào chơi vui không?”

Binh già kia cười đáp “Tuyên thành của chúng ta, không giàu có như các thành khác, lại không phồn hoa như hoàng thành, chưa nói tới là sẽ có cái gì chơi vui.”

Cổ Vô Song nghĩ nghĩ lại hỏi “VẬY, có nơi nào mà tất cả mọi người đều muốn đi không?”

Bình già nghe xong, cười cổ quái nói “Muốn đi? Vậy thì đến Hồng doanh ở thành tây đi.”

“Hồng doanh? Có cái gì chơi vui?” Hứng thú của nàng bị gợi ra.

“Người mới đến Tuyên thành? Ngay cả Hồng doanh cũng không biết?” bình già lấy tay chỉ chỉ “này, người đi ra cửa, theo hướng tây, đi qua hai con đường, nhìn thấy mấy cây liễu to, cùng với một loạt nhà màu hồng, đó là hồng doanh.”

“Đa tạ đại thúc, ta phải đi đây.” Nàng cũng không có báo cho Nguyên Phi Ngạo biết, một mình hào hứng ra cửa.

19. Chương 19: Chương 7.3

Dựa theo chỉ dẫn của bình già kia, rất nhanh Cổ Vô Song đã tìm thấy mấy cây liễu và một loạt phòng màu hồng kia.

Xa xa liền thấy có mấy binh lính khác cười cười đi vào Hồng doanh.

Nàng đi theo vài bước, nói cùng một người trong đó “Lão ca, huynh cũng muốn đi Hồng doanh sao?”

“Đúng vậy a, tiểu huynh đệ tuổi còn nhỏ vậy, cũng muốn đến bên đó tìm việc vui sao?” binh lính kia cười hỏi

“Đệ vừa đến Tuyên thành, nghe nói Hồng doanh là nơi thú vị, cho nên lại đây xem sao.”

“Đúng, nếu là nam nhân, không đi Hồng doanh là uổng phí cả đời người.” binh lính kia nói xong, khoát tay lên vai nàng nói nhỏ “Đến nơi đó người mới biết cái gì là nhân gian cực lạc.”

Hứng trí của nàng càng thêm tăng vọt “Thật sự chơi tốt vậy sao? nơi đó có bảo bối gì?”

“Đi sẽ biết thôi.” Binh lính kia lôi kéo nàng vào cửa hồng doanh.

Vừa mới tiến vào, liền thấy hai bóng người nhào lại đây, mỗi người một bên bám vào bọn họ.

“Ai ui, binh ca ca của ta, bao lâu rồi không đến với chúng ta?”

Cổ Vô Song chỉ thấy mũi bị từng làn hương thơm sộc vào, người mình vốn nhỏ gầy, lại treo thêm cái gì đó thật nặng nha, à không, là người, là một nữ nhân trang điểm xinh đẹp, nũng nịu. mà bên phía binh lính đi cùng nàng lại có nhiều thêm một nữ nhân.

“Ta không phải đã đến đây sao. A Lan đâu? Cho ta gặp nàng đi?” nghe binh lính kia nói thế, chắc chắn hẳn đã rất quan với nơi này.

Nữ nhân bên cạnh hẳn nói “Sao lại thế? Ta không thể hầu hạ ngài sao? A Lan bận rộn nhiều việc.”

“Nàng? Công phu của nàng như thế nào, ta tự nghiệm sẽ biết.” nói xong kéo nữ nhân kia đi về hướng phòng ở, một bên còn xua tay với Vô Song, “Huynh đệ ta không tiếp đãi người, chính người chơi đi.”

Cổ Vô Song đã sợ đến mức run người, nếu không phải trên mặt nàng có mặt nạ, hiện tại chắc mặt nàng đã sớm hồng đến không thể gặp người khác.

Hiện tại nàng đã biết mình đi đến nơi nào, lúc trước nghe Nguyên Phi Ngạo nói là quân cơ doanh, cũng chính là nơi cực lạc trong miệng đám người này?

Mà nữ tử bên cạnh nàng còn nũng nịu nói “Binh ca ca tuổi không lớn lắm? lần đầu tới đây sao? để cho ta hầu hạ ngài, công phu của ta so với tỷ muội khác cũng tốt như nhau a.”

Nàng liếc mắt nhìn nữ nhân kia một cái, cho dù trên mặt đã trang điểm thật dày, nhưng nhìn đối phương nhiều lắm là hơn nàng vài tuổi.

“Tỷ tỷ vì sao lại đến nơi này?” đều là nữ nhân, nàng bỗng nhiên hiểu được vì sao Triệu Đông Cúc lại cự tuyệt người khác lại gần, lạnh nhạt là từ đâu mà đến, nàng tựa hồ là đã bước vào nơi bán rẻ tiếng cười mà sống, trong lòng chắc là thật khổ sở?

Câu hỏi của Cổ Vô Song làm cho nàng kia cúi đầu, thoáng rủ mắt xuống, nhưng sau đó lại lộ ra tươi cười “Ngài đối với chuyện của ta có hứng thú, vậy vào trong ta từ từ nói cho ngài biết.”

Bị nữ tử kia dắt đi, nàng vốn muốn từ chối, nhưng lại nghĩ đã đến rồi thì phải tìm hiểu, với lại trong lòng nàng có nhiều nghi vấn, có lẽ đi theo cô gái này sẽ có được đáp án, vì thế theo đối phương vào phòng.

Nàng kia tên là Kim Liên, vừa bước vào phòng đã muốn đẩy ngã nàng lên giường, bắt đầu cởi áo, Cổ Vô Song vội vàng ngăn lại.

“Hảo tỷ tỷ, chúng ta tâm sự trước không tốt sao?”

“Tán gẫu việc gì a?” Kim Liên đại khái sợ nàng bỏ chạy, nên dứng đôi môi đỏ mọng lại đây “Chúng ta vừa làm vừa tán gẫu không tốt sao?”

“Tối hôm qua ta gác đêm cho Nguyên tướng quân, mệt đến xương sống và thắt lưng đều đau, hiện tại thật sự không có nhiều sức lực.”

Nàng nói dối, cũng đem một thỏi bạc để trên tay Kim Liên, “Tỷ tỷ, ta mới đến Tuyền thành, có nhiều sự tình còn chưa rõ, muốn thỉnh giáo tỷ.”

Kim Liên thu tiền, tâm cũng thả xuống, không miễn cưỡng “Đệ muốn hỏi gì thì hỏi đi, ta sinh ra ở Tuyền thành, trưởng thành ở Tuyền thành, có chuyện gì mà ta không biết.”

“nếu tỷ tỷ là người Tuyền thành, vì sao lại rơi vào cảnh này?” nàng khó hiểu hỏi

Kim Liên không khỏi thở dài “Trong nhà ta có ca ca và đệ đệ muốn thành thân, nhưng không có tiền làm lễ hỏi, trong nhà chỉ có một nữ nhi, ta không thay bọn họ phân ưu, thì ai làm đây?”

Nàng nghe xong lòng căm giận “Cái gì? Nữ nhân chúng ta không đáng giá như bọn nam nhân kia sao? dựa vào cái gì muốn chúng ta hạ sinh cho bọn họ thành thân?”

“nữ nhân chúng ta?” Kim Liên kinh ngạc đánh giá nàng.

Song Nhi lập tức cười nói ‘Ta là đau lòng tỷ, mới cùng đứng một chỗ với tỷ thôi.’

“Ai. Một đệ hiểu cho tâm tư nữ nhân như vậy. đúng vậy a, nữ nhân chúng ta trời sinh mệnh hèn, nơi Tuyền thành này nếu sinh nhi tử (con trai) người trong thành sẽ đem một đồng đúc thành cái khóa đồng, nếu là người có tiền sẽ tặng một khóa vàng để chúc mừng, còn nếu sinh nữ nhi sẽ dùng cây mây tre làm thành cái giỏ trúc, đem hoa tươi đặt lên đó, tuy rằng xem thì đẹp nhưng chẳng thể dùng được.”

Từ nhỏ Cổ Vô Song đã chịu đủ đau khổ trọng nam khinh nữ, nghe được những lời này của Kim Liên, trong lòng lại không phục “Nữ nhân sao lại kém hơn nam nhân? Nếu không có nữ nhân sinh đẻ, làm sao mà có nam nhân? Nếu nói đến nấu cơm nấu nước, nấu các loại đồ ăn, nữ nhân kém ở chỗ nào? Chẳng qua nắm quyền là nam nhân, bọn họ sợ nữ nhân đi đến trên đầu bọn họ, nên mới hạ thấp nữ nhân như vậy.”

Kim Liên kinh ngạc trừng Vô Song, ở nơi đây lần đầu tiên nàng nghe được nam nhân vì nữ nhân mà nói như vậy, trong lòng không khỏi cảm động lại càng thêm chua xót, bất giác đã thay đổi xưng hô “Tiểu huynh đệ có lời nói này của đệ, nữ nhân chúng ta cũng thật an tâm. Nhưng ai có thể thay đổi chứ, đây là mệnh a.”

“Hừ! ta mới không tin số mệnh.” Một tay Cổ Vô Song nện lên giường “Nếu ta là thành chủ của Tuyền thành, ta liền thay đổi luật trọng nam khinh nữ đầu tiên.”

Kim Liên cười khổ “Đáng tiếc đệ không phải a, đa tạ đệ có phần tâm ý này, cẩn thận tay vách mạch rừng, hay là thôi đi nếu để người khác nghe được, không có chuyện gì lại gặp phải phiền toái lớn.”

Đang nói chuyện, bỗng nghe có người nghênh ngang phá cửa đập bàn, tiếp theo có tiếng hô “Hôm nay các cô nương đều trốn ở đâu? Kim Liên đâu? A Lan đâu? Đều đi ra hầu hạ!”

Kim Liên nghe xong, sắc mặt biến đổi “Không xong, là vị gia kia đến.”

“Ai?” cổ Vô Song thấy sắc mặt nàng trắng bệch, không khỏi truy vấn hỏi “Người đến là ai?”

“Là một Thiên Tổng thủ hạ của Nguyên tướng quân, nghe nói đã lập không ít chiến công, ngay cả Nguyên Tướng quân cũng cho hấn chút mặt mũi, tính thật khó hầu hạ, mỗi lần tới trả không nhiều tiền nhưng lại đem chúng tỷ muội ở đây hành hạ đến bầm tím vài chỗ.” Kim Liên đem bạc trả lại cho Vô Song “Tiểu huynh đệ hôm nay ta không thể hầu hạ người, lần sau người lại đến đi.”

“Tỷ không đi ra xem hấn có thể làm gì?” nàng vừa nghe nói chút nữa Kim Liên cũng bị người này khi dễ, lại càng không dễ dàng thả nàng ra ngoài.

Kim liên cầu xin “Hảo huynh đệ, người không biết lợi hại của vị kia, hấn gọi người ai không dám không ra chứ? Ta muốn tới nay ra ngoài, chỉ sợ một chút có đánh người, mau để cho tỷ tỷ đi, tỷ tỷ cam đoan lần sau cho đệ vui vẻ được không?”

Cổ Vô Song liều mạng bắt nàng lại không cho nàng ra ngoài

Ngay lúc hai người do dự, cái Thiên tổng kia đá văng cửa phòng ra, xoa thắt lưng mắng, “Khá lắm nhóm kỹ nữ không biết xấu hổ, gia gọi người, người còn dám ở trong này cùng hấn kéo kéo, tình cảm quá. Như thế nào? người ta cho người tiền nhiều hơn gia, bộ dáng so với gia đẹp hơn, cho nên người luyến tiếc đi ra?” nói xong người nọ lại gần, muốn tát lên mặt kim Liên.

Nàng sợ tới mức vội vàng nhắm mắt lại, cũng không dám tránh đi, chỉ là đợi một chút vẫn không thấy bàn tay nào đánh lên mặt, chỉ nghe Thiên tổng kia quát

“Tiểu tử người là ai?”

Nàng mở mắt ra nhìn thấy nam hài gầy nhỏ kia đang nắm lấy cánh tay của thiên tổng cao to như con gấu kia, cũng lạnh lùng nhìn đối phương, loại khí thế này làm nàng khiếp sợ.

Cổ Vô Song hận nhất là loại người lấy mạnh hiếp yếu, hơn nữa là loại khi dễ nữ nhân, nàng tự nhiên cũng không bỏ qua không cứu người. lúc này nàng đẩy cánh tay của đối phương ra, cười lạnh nói “Cho dù người là thiên tổng đại nhân, cũng không thể vô duyên vô cớ đánh người.”

“Những nữ nhân này tính là gì? Một đám kỹ nữ mà thôi.gia muốn đánh thì đánh, người cũng muốn nếm thử tư vị nắm tay của gia sao?” lúc giao thủ, Thiên tổng phát hiện ra đối phương có luyện võ, nhưng thủ hạ theo sau mình nhiều vậy, há có thể để đứa bé này làm cho mất mặt sao?

Song Nhi cười lạnh bác bỏ “Đánh ta? Bản thân ta không nghĩ người có thể đánh được ta, ta liền đứng ở đây cho người đánh ba quyền, nếu đánh chết, coi như người có bản lĩnh.”

“Khẩu khí thật lớn” thiên tổng nổi giận, vừa nói đã xuất ra một quyền hướng ngay mặt Vô Song đánh tới.

Chỉ thấy Song Nhi không chút hoang mang nghiêng người qua bên cạnh, sau đó dùng đầu gối của mình ngăn chân thiên tổng đang lao về phía trước, hai tay lại đẩy thắt lưng của hấn, Thiên tổng kia nhất thời ngã mạnh xuống đất.

Tình cảnh phát sinh trước mắt này làm cho mọi người kinh sợ, ai cũng không nghĩ tới một nam hài gầy yếu như vậy, có thể đem một người cao hơn hấn cái đầu lại có nhiều kinh nghiệm sa trường đánh cho té ngã.

Thiên Tổng một bên đen mặt đứng lên, một bên chửi rủa nói “Ồ đây lại có yêu nhân? Lại dám dùng yêu thuật? người tới, bắt lấy hấn cho ta!”

Lính dưới tay nghe hấn hét một tiếng, liền bao vây Song Nhi lại.

Nàng vỗ tay cười nói “Ha ha thật xấu hổ đánh không lại liền nói ta yêu nhân.”

Thiên tổng bị nói trên mặt không nhịn được, thủ hạ của hấn có người cầm cây roi, hấn đoạt lấy, liền hướng đến mặt Cổ Vô Song hung hấn đánh tới.

Cổ Vô Song vốn có thể nghiêng mình tránh đi, nhưng nàng đã bị quây ở xung quanh, phạm vi có thể tránh rất nhỏ, tuy rằng tận lực né tránh nhưng vẫn bị roi đánh trúng trên lưng, nơi ấy bỗng đau rất.

“không hay ho rồi..” nàng than nhẹ một tiếng “Cũng không biết ta đụng trúng cái gì không nên đụng hay phạm phải thất sát gì đó, cánh tay này luôn bị thương.”

“Mạng người phạm thái tuế.” Thiên tổng nhe răng cười, nói với hai bên “còn chần chờ gì nữa đem tiểu tử này trói lại cho ta.”

Ngay lúc mọi người đang muốn đồng loạt ấn ngã Cổ vô song, thì phía sau Tiêu Diễn vừa vặn đuổi tới, hắn vừa thấy tình hình lộn xộn, cùng bộ dạng bị trói của Song Nhi, vừa giận vừa sợ lập tức hô “Dừng tay! Đừng dừng tay!”

Thiên tổng nhận ra Tiêu Diễn cười nói “Lão Tiêu, huynh làm sao lại tới đây? Huynh không phải sợ nhất người ta nói huynh uống rượu hoa đạo kỹ viện sao?”

Hắn còn chưa dứt lời, đã thấy Tiêu Diễn mặt âm trầm đẩy bọn người họ ra, mắt nhìn thấy mu bàn ta bị thương của Song Nhi, sau đó xoay người lại quát “Là ai đã thương hắn?”

“Là ta, là sao vậy?” Thiên tổng khó hiểu hỏi “Tiểu tử này chống đối ta, bắt quá ta chỉ giáo huấn hắn một chút mà thôi.”

Tiêu Diễn chỉ tay vào Thiên tổng, ra lệnh với người mình đem theo “Bắt hắn lại cho ta.”

Tình thế xoay chuyển, người ở đây ai cũng chấn động.

Tiêu Diễn ngẩng đầu nói “Đem tất cả đến gặp Nguyên tướng quân.” Hắn nói với thiên tổng “Dương đại nhân, không phải tại hạ không cho ngài mặt mũi, nhưng thật sự ngài đã đắc tội với tâm phúc của Nguyên Tướng quân. Tướng quân có lệnh, ta không thể dể thương một cọng lông tơ của hắn, hộ tống hắn hồi phủ kết quả hắn bị người làm cho bị thương, người sống hay chết ta không làm chủ được, tướng quân sẽ tự mình xử lí.”

20. Chương 20: Chương 8.1

Tướng quân phủ...

Một đám người âm âm bị đưa đến trước mặt Nguyên Phi Ngạo, hắn đang đứng ở đình nghỉ mát kinh ngạc không thôi, nhưng vẫn không nói một câu, cho đến khi ánh mắt nhìn thấy Song Nhi trong đám người mới trầm giọng hỏi “Sao thế này?”

“Tướng quân, là tiểu tử này khiêu khích thuộc hạ trước...” hắn ra tay trước có lợi nói

Hắn lạnh lùng liếc người nọ một cái, khiến cho đối phương lập tức im miệng, không dám nhiều lời nữa. Hắn dùng cảm hướng về phía Song Nhi nói “Song Nhi, nàng nói.”

“Ta vừa rồi đi hồng doanh, vô tình gặp được đại nhân này...”

Cổ Vô Song vừa mới mở miệng nói, Nguyên Phi Ngạo trừng mắt như hạt đào nhìn nàng

Cổ Vô Song thân mình run lên, kỳ thật so với người khác càng chột dạ “Ta... ta chỉ nghe nói ở đó chơi vui, cho nên muốn đi tìm hiểu cho biết, ta cũng không biết nơi đó là quân kỹ doanh...”

Nàng lén liếc người quỳ bên cạnh, là Kim Liên cũng bị mạng tới đây, nghĩ đến cùng là thân nữ nhi, nàng cố lấy dũng khí lớn tiếng nói “Tướng quân, ta nghĩ ngài là đệ nhất võ tướng của Hạo Nguyệt quốc, ngài luôn trị quân nghiêm minh, vậy tại sao lại cho những tên biến chất này ở trong quân lại còn ngồi ở vị trí cao như vậy?”

Nguyên Phi Ngạo nhíu mày rậm “Có ý gì?”

Nàng lấy tay chỉ “Vị tổng thiên đại nhân này, vào hồng doanh giấu võ vương oai, kêu tất cả mọi người đều ra tiếp hắn, không chỉ bắt tất cả các cô nương phải tiếp đón hắn, còn đối với các cô nương không nghe lệnh hắn ra ngoài ghênh tiếp hắn dùng bạo lực. cho dù các cô nương này sống ở quân kỹ doanh, nhưng không thể còn lại chút tôn nghiêm sao?”

Tướng quân ở trên chiến trường bỏ quên sinh tử là vì cái gì? Không phải là bảo vệ quốc gia sao? ai là quốc gia? Chỉ có một mình đệ hạ sao? chẳng lẽ dân chúng Hạo Nguyệt quốc không phải là người thân của ngài? Chẳng lẽ các cô nương xuất thân đệ tiện không phải là người Hạo Nguyệt quốc, ngài không bảo vệ các nàng,

lại để cho thủ hạ dưới tay mình tùy ý chà đạp các nàng, coi đây là thú vui, vậy ngài còn là đại tướng quân, là anh hùng sao?”

Nguyên Phi Ngạo giận, trừng mắt nhìn nàng, còn chưa có nói chuyện, phía sau liền truyền đến tiếng vỗ tay. Sau đó nghe Chu Ung cười nói “Tiểu tử này là ai? Lại làm cho người á khẩu không trả lời được. Từ Kiếm người dưới tay người đều là người tài giỏi như vậy, quân của Nguyên gia tất nhiên vô địch.”

Nguyên Phi Ngạo bắt đầu nói “bệ hạ đừng khen ngợi nàng, một nữ nhân nho nhỏ, ở đây nói năng loạn xạ, là thần quảng giáo không nghiêm, làm cho bệ hạ chế giễu.”

“Nữ nhân nho nhỏ?” đêm qua Chu Ung nhìn thấy là Song Nhi không có mang mặt nạ, hôm nay nàng thay đổi hoàn toàn tướng mạo làm hắn nhận không ra.

Nói đến đây nàng đã muốn không cần che giấu, xé mặt nạ xuống, nàng lớn tiếng nói “Bệ hạ, cho dù là nữ nhân nhỏ bé, cũng không phải là không có khí khái nam tử, bệ hạ hôm nay ta thay mặt tất cả nữ nhân tuyền thành xin người một ân huệ, không biết người có đồng ý không?”

Chu Ung bị khơi ra hứng thú hỏi “Được, người muốn ân huệ gì?”

“Hy vọng bệ hạ có thể bỏ quy tắc trọng nam khinh nữ, bãi bỏ địa phương vô lý như hồng doanh, cũng chph phép các cô nương ở đó trừ bỏ quá khứ, trở lại làm một nữ nhân bình thường.”

Mọi người không ai đoán ra được những lời nói này của Cổ Vô Song, không chỉ làm Kim Liên choáng váng, ngay cả Dương Long đều trợn mắt há mồm. Hắn trăm triệu lần không ngờ tới tên tiểu tử thú kia lại là nữ tử, xem ra quan hệ với Nguyên tướng quân không phải là ít.

Chính là hắn tông quân đã hai mươi mấy năm, đây dễ dàng bị lật đổ như vậy? lúc này nghe nói có hoàng đế trong này, liền xen vào nói “Bệ hạ đừng nghe nàng nói hươu nói vượn, quân kỹ doanh là nơi cho binh lính tiêu khiển, nếu giải tán đi, sau này lòng binh lính tan rã thì làm sao?”

“Phi.” Song Nhi quay đầu phun cho hắn một ngụm, “Thê tử của người, muội muội của người tại sao không đến quân kỹ doanh cho người ta tiêu khiển đi? Người cũng biết các nàng trải qua cuộc sống như thế nào? chỉ vì niềm vui nhất thời của đám nam nhân các người, mà các nàng phải ngày đêm lau lệ. bệ hạ nếu ngài muốn sử dụng cách này để nắm giữ lòng quân vậy toàn bộ binh của ngài đều là phường hảo sắc.”

“Tốt lắm.” Nguyên Phi Ngạo bỗng nhiên cao giọng quát làm cắt đứt tranh luận của Song Nhi và Dương Long. Hắn bước xuống mấy bậc thang, cầm tay nàng nghiêng răng hỏi “Làm sao vừa mới một chút đã mang lại phiền toái cho ta?”

Cổ Vô Song bị hắn nắm lấy tay bị thương, đau đến hút một ngụm khí

Nguyên Phi Ngạo chú ý đến sắc mặt của nàng không đúng, mới phát hiện tay nàng sưng phù lên, hắn tức giận kêu lên “tiêu Diện đây là chuyện gì?”

Tiêu Diện vội vàng chen lại đây, ngập ngừng nói “Chuyện này... là Dương Long nhất thời xúc động...”

“Dùng cái gì đánh?” Nguyên Phi Ngạo không có kiên nhẫn, cắt ngang lời hắn

“Hình như là... roi...” trong lòng Tiêu Diện đã muốn thay Dương Long cầu nguyện

Hắn bỗng nhiên buông tay nàng ra, bước lại gần thân cây chặt một nhánh cây xuống, đánh xuống trên mặt Dương Long, lập tức đem gương mặt kia sưng phù lên.

“Tướng quân, huynh đệ theo ngài mười mấy năm, lập nhiều chiến công...” Dương Long không phục kêu

Nguyên Phi Ngạo lạnh lùng nhìn hắn, “Công của người, ta và bệ hạ đều ghi nhớ rõ, nhưng người người làm bị thương là vị hôn thê của ta, thân là nam nhân ta sẽ không bỏ qua cho người.”

Mọi người ở nơi này sững sờ.

Nguyên Phi Ngạo kéo nàng lại gần trầm giọng nói “Nữ nhân này, người nhớ cho kĩ, nàng là thê tử chưa vào cửa của Nguyên Phi Ngạo ta, sau này người còn sẽ kêu nàng một tiếng tướng quân phu nhân, nếu sau này người mạo phạm nàng ở đâu, cho dù là huynh đệ theo ta thập tử nhất sinh, cũng đừng trách ta trở mặt vô tình.”

p/s: vâng Ngạo ca là đại diện cho trọng sắc khinh bạn, cơ mà ta thích

21. Chương 21: Chương 8.2

Tiêu Điển vẫn chưa hay biết gì, vẫn còn chưa rõ ràng tình huống trước mắt. làm sao từ một cái xú tiểu tử muốn ám sát tướng quân lại biến thành một cô nương xinh đẹp, lại là vị hôn thê của tướng quân?

Vốn Chu Ung đứng bên cạnh sống chết mặc bây, lại cười nói “Trăm hôm nay đúng là nhìn được một màn phấn khích, ngay cả gánh hát trong cung xướng khúc cũng không được phấn khích như vậy. Tử Kiếm, người chọn tướng quân phu nhân thật đúng là hay thật, ngay cả trăm vẫn muốn giơ ngón cái lên khen ngợi.”

Song Nhi thừa cơ mở miệng “Vậy bộ hạ có đáp ứng thỉnh cầu vừa rồi của dân nữ không?”

“Người nói là bãi bỏ quân kỹ doanh?” ngữ điệu của hắn đột nhiên kéo dài “chuyện này cũng không phải nói ra là có thể quyết định. Chuyện khác không đề cập tới, ta chỉ hỏi người, sau khi rời khỏi quân kỹ doanh các nàng có thể thuận lợi về quê, bắt đầu cuộc sống mới sao?”

“Vì sao không thể?”

Chu Ung lắc đầu “thật sự không thể. Người nhà các nàng hoặc là đã chết hoặc là xem các nàng như đã chết, nếu những người khác ở quê biết nàng từng sống ở đây, vậy các nàng còn mặt mũi gặp người sao?”

Cổ Vô Song bị hỏi nhất thời sửng sốt, nhưng sau đó nhanh chóng trả lời “Chuyện này chứng minh các nàng có bao nhiêu đáng thương, chẳng những không nơi nương tựa mà còn phải làm đồ chơi tiêu khiển cho các nam nhân, ngài cũng biết trong lòng các nàng không cam tâm bị người khác đùa giỡn. như vậy đi, nếu bộ hạ tin ta, xin hãy giao quân kỹ doanh cho ta, ta cam đoan trong một năm không những làm dân chúng Tuyên thành giàu có mà còn làm những nữ nhân ở đây thay da đổi thịt.”

“Song Nhi, chuyện này không thể nói đùa!” Nguyên Phi Ngạo ngăn cản nàng mở miệng.

Chỉ thấy ánh mắt nàng kiên định nhìn thẳng hoàng thượng, tỏ vẻ mình không nói đùa.

Chu Ung nhìn nàng một lúc, lại nhìn nhìn Nguyên Phi Ngạo “Tử Kiếm, trên đời này có một số chuyện rất kì quái, trăm nguyên cho rằng cho dù hai người các người thành thân cũng không thể là đôi vợ chồng tốt, nhưng hiện tại xem ra nàng có thể làm một thê tử tốt của khanh. Được, trăm nề mặt mũi khanh cũng nề mặt nàng, quân kỹ doanh sau này liền giao cho các người, một năm sau trăm chờ các người làm như thế nào để các nàng thay da đổi thịt.”

Nghe vậy, Song Nhi thở ra nhẹ nhõm quỳ xuống tạ ơn “Dân nữ nhất định không phụ thánh mệnh.”

Chẳng lẽ Song Nhi là trân bảo duy nhất hắn gặp được qua ba mươi mấy năm của mình, lại còn là phúc tinh của hắn?

Lúc này Vô Song đã đứng lên, mỉm cười kiêu mị với hắn. giờ khắc này nàng lại biến về cô gái ngây thơ thích ở bên cạnh hắn, dựa dẫm vào hắn.

Ba tháng sau....

Song Nhi vừa đi đến trước cửa ‘Phượng Hoàng phường’, liền có một người đâm sầm vào nàng, hại nàng chút nữa là té ngã.

Nàng vỗ vỗ ngực cười, kêu lên “A Lan, chạy cái gì? Chẳng lẽ bên trong chấy nhà sao?”

A Lan vốn toàn tâm toàn ý định đi về phía trước, vừa nghe thanh âm của nàng, lập tức quay trở lại, khoát tay lên vai nàng, thân thiết hỏi “Là tướng quân phu nhân a, làm sao lại đến đây?”

“Chán ghét, đã bảo đừng gọi ta tướng quân phu nhân này nọ, kêu ta Vô Song là tốt rồi.” Cổ Vô Song lòi kéo nàng “Rốt cuộc là chuyện gì gấp? nhìn người chạy vạy đã muốn tung ra.”

A Lan bày ra khuôn mặt như quả mướp “Còn không phải đánh cược cùng nha đầu Kim Liên thua sao, nàng nói trong vòng mười ngày nàng có thể thêu ra bức “Phượng vũ” rộng một trượng dài bảy thước, ta nói không thể, bọn tỷ muội ta cùng nàng đánh cược, không nghĩ tới nha đầu kia vì muốn thắng ta, liền mấy ngày mấy đêm không ngủ, thêu ra bức “Phượng vũ” kia. Ai! ta thua nàng hộp son Cẩm Vân trai, nàng buộc ta đi mua liền đây.”

Cổ Vô Song cười nói “Xem ra các tỷ cũng rất thích thú, vốn tướng quân sợ các nàng không thể giao bức thêu đúng hạn, kêu ta đến đây xem có được không, hiện tại xem như đến không rồi.”

“Mấy tháng trước chúng ta cũng không dám nghĩ đến ngày hôm nay, Vô Song thật sự cảm ơn người. Ngày hôm qua mẹ ta vụn trộm đến thăm ta, đem theo đặc sản quê hương cho ta. Người biết không, ta đến quân cơ doanh đã ba năm, trong nhà chưa từng gọi cho ta một tờ giấy,.. ta ôm mẹ khóc một đêm, người xem mắt ta sắp thành quả đào rồi đây. Ai nha, không nói với người nữa, ta phải nhanh đi mua, nếu ta mua về muộn, nha đầu chết tiệt kia còn muốn gấp đôi, ta không tiếp người nữa.”

Nói xong, nàng nhanh nhẹn chạy đi

Cổ Vô Song nhìn bóng dáng nàng nhanh nhẹn rời khỏi, trong mắt tràn đầy ý cười.

Đâu chỉ có A Lan không nghĩ tới, chính nàng cũng không nghĩ tới, một đoàn nữ nhân khổ cực lại có thể cải biến cuộc đời mình nhanh như vậy.

Lúc trước nàng nhất thời đề nghị với hoàng thượng muốn sở hữu quân cơ doanh, nhưng đúng như lời hoàng thượng nói, còn muốn thay đổi cuộc sống cho các cô nương ở đây không dễ. Nàng suy nghĩ mấy ngày liền, trong lúc vô tình, nàng phát hiện các cô nương ở đây ai cũng khéo tay, có một tay thủ công rất tốt, vì thế linh cơ vừa động nàng liền lập tức đem hồng doanh đổi thành Phượng hoàng phường, biến nơi đó sau này thành nơi thêu của các cô nương.

Kim Liên các nàng càng không muốn thua kém, trong vòng một tháng thêu ra mười bức “Giang sơn cẩm tú”, sau đó Nguyên Phi Ngạo phái người đưa đến kinh thành.

Hoàng thượng nhìn rất tán thưởng, phong cho phượng hoàng phường là chi nhánh phường thêu hoàng gia ở Tuyên thành, cũng kêu các nàng thêu bức cống phẩm chúc mừng mười năm ông ấy đăng cơ.

Kể từ đó, thanh danh Phượng hoàng phường lan xa, các người có tiền ở vùng khác. Đều cầm một số tiền lớn cầu xin thêu cho mình một bức, cho dù là khăn tay nho nhỏ, giá trị cũng xa xỉ.

Các cô nương từng bị nam nhân chà đạp ngày đó, nay không chỉ có tài phú mà còn có tôn nghiêm. Bởi vậy các nàng ai cũng cho Cổ vô Song là ân nhân cứu mạng là bồ tát sống.

Cổ Vô Song vừa vào tới cửa, liền nghe bên trong vang lên tiếng cười nói trêu chọc, Kim Liên lớn giọng nói, rồi từ bên trong xông ra...

“Rồi sao? Là ta thích Tiêu phó tướng đây, có gì ám muội chứ? Có người khác ở đây ta cũng dám nói.”

“Vậy người tìm hắn nói rõ đi, ở đây ồn ào có ít gì?” một tỷ muội khác trêu chọc nàng.

Song Nhi nghe được cười nói “Là ai coi trọng Tiêu Điển? có muốn ta làm mối hay không?”

Kim Liên vốn đứng trong đám người hai tay chống nạnh, một bộ dạng vênh váo tự đắc, nhìn thấy nàng đến đây, lại nói như vậy, nhất thời đỏ mặt cúi đầu xuống, xoay người qua chỗ khác.

“Vô Song cô nương sao hôm nay lại đến đây?” bọn nữ tử đều quay quanh nàng.

“tới thăm các người xem thêu như thế nào?” Cổ Vô Song đứng trong viện, nhìn cái chần phượng thật lớn kia, cười nói “Nghe nói, Kim Liên đem chần “phượng vũ” kia thêu gấp để hoàn thành? Là bức này sao? thêu thật đẹp, chính là không biết lúc nàng thêu, trong lòng không biết là đang nghĩ tới bệ hạ hay là tướng công tương lai của nàng a?”

Kim Liên đỏ mặt kéo nàng “Vô Song cô nương, người cũng đừng có nói đùa với ta, chúng ta chỉ là chúng tỷ muội đùa giỡn, thuận miệng nói đùa mà thôi. Người mau xem ta thêu như thế nào? có thể để được trên bàn, hoàng thượng để vào mắt hay không?”

“Đương nhiên là có thể để trên bàn rồi. không chừng hoàng thượng cao hứng còn thưởng bạc cho người nha.” Cổ Vô Song thấp giọng nói “Coi trọng nam nhân thô lỗ Tiêu Diễn kia bao lâu rồi? ta làm sao lại không biết hai người các người xem nhau vừa mắt nhỉ?”

“Đều là nói đùa thôi.” Nàng đã đỏ đến tận cổ

“Bất quá nói thật, tên Tiêu Diễn kia nói chuyện có chút thối, tính tình kém một chút, nhưng tâm địa thật tốt, đối với người khác toàn tâm toàn ý, tương lai nhất định là người chồng tốt.” Song Nhi cố ý trêu chọc nàng, Kim Liên bụm mặt, dậm chân, không muốn để ý nàng nữa.

Nàng lại nhìn các bức tranh thêu khác nhau, mỗi cái đều làm cho người khác vừa lòng, cứ như vậy, cuối cùng nàng đã có thể an tâm.

22. Chương 22: Chương 8.3

Bức tranh thêu đẹp nhất của Hạo Nguyệt quốc nàng đã thấy qua, bởi vì hằng năm hoàng gia sẽ ban thưởng không ít đồ cho ngân hàng tư nhân Thiên hạ, bức tranh thêu tinh xảo nàng cũng đã có dùng qua. Chính là khi nàng nhìn thấy, bức tranh thêu trên đó đẹp thì đẹp thật, nhưng lại không có sức sống. bất quá đó chỉ là ý hòa theo, cũng chỉ là vật chết mà thôi.

Nhưng những bức tranh các nữ nhân ở đây thêu không giống như vậy. có thể kỹ xảo của các nàng cũng không thể tính là cao siêu tuyệt thế gì, nhưng những bức tranh này ẩn chứa khát khao, khát vọng được sống hạnh phúc và tương lai của họ, mỗi đường kim mũi chỉ đều chứa đựng chân tình, đều làm cho người khác vừa nhìn đã không rời ánh mắt đi được.

Đó không còn là tác phẩm bình thường nữa, mà phải gọi là bảo vật. nàng tin tưởng không phải chỉ một mình nàng mới hiểu, hoàng thượng cũng sẽ hiểu.

Hôm nay nàng chỉ định qua phượng hoàng phường nhìn một chút sẽ đi, nhưng các tỷ muội ở đây lôi kéo nàng ở lại ăn cơm chiều, hơn nữa A Lan không chỉ đi mua hộp son Cẩm Tâm trai mà còn mua về một vò rượu ngon lâu năm, bắt nàng phải uống vài ly. Cứ nàng một ly, Vô Song một ly, cuối cùng cũng không biết nàng đã uống bao nhiêu ly, đi về tướng quân phủ cũng muốn đi không được rồi.

Đi đến trước Kiếm Các, thân mình nàng xiêu vẹo một cái may mắn vịn được cửa tròn nếu không đã té ngã ra rồi.

“Làm sao lại uống nhiều như vậy?” Không biết lúc nào bên cạnh đã có thêm một người xuất hiện, nhẹ giọng trách cứ.

Nàng lắc lắc đầu, mở mắt ra nhìn kĩ mới biết người tới là ai.

“Triệu tỷ tỷ a, ta đi đến phượng hoàng phường một chuyến, bức tranh đều đã thêu xong không sai biệt lắm, mọi người vui vẻ, mới uống nhiều một chút. Các nàng còn nói chờ ngày mai, tỷ dạy các nàng mấy câu thơ mới.

Trên đời này cũng có nhiều chuyện thật kì quái, lúc đầu Cổ Vô Song cảm thấy Triệu Đông Cúc không phải là người có thể bạn, nên mới tránh nàng ấy, nhưng từ lúc nàng ở trước mặt bệ hạ xin lại nhóm nữ nhân ở hồng doanh. Thái độ của Triệu Đông Cúc đối với nàng liền biến đổi.

Đêm hôm đó nàng ta chủ động đến tìm nàng, thảo luận làm như thế nào để nhóm nữ nhân ở đó có thể chân chính thoát được cảnh khổ, cũng đảm nhiệm vị trí dạy các nàng học chữ, viết văn.

Nàng nói “Nam nhân nói nữ tử không tài mới có đức, thật sự là lời nói hèn hạ, bọn họ sợ nữ nhân lợi hại hơn bọn họ, làm cho bọn họ không thể hàng phục được. nay chúng ta muốn để cho nam nhân và nữ nhân toàn thiên hạ nhìn thấy, cho dù là nữ nhân bị bọn họ coi khinh như cỏ rác, cũng có thể làm được chuyện bọn họ không tưởng nổi.”

Từ đêm hôm đó, Cổ Vô Song nhìn Triệu Đông Cúc bằng cặp mắt khác xưa. Hơn nữa có nàng trợ giúp mọi chuyện càng thuận lợi, hai nữ nhân vì thế trở thành bằng hữu tốt.

Triệu Đông Cúc cũng không quá thân mật với nàng, mà có vẻ giống như một vị lão sư nghiêm túc, lúc nào cũng ở bên cạnh nhắc nhở nàng những chuyện cần chú ý.

Mà năm trăm lượng bạc ca ca nàng để lại kia nàng dùng thật cẩn thận, nàng suy nghĩ rất nhiều cách, mà Nguyên Phi Ngạo đối với kinh doanh thương vụ không biết gì, nói cho hắn nghe hắn cũng không có nhiều ý kiến. nhưng thật ra Triệu Đông Cúc luôn có thể nói đúng trọng điểm vô cùng lợi hại, còn là điểm quan trọng, điều này làm cho hảo cảm của nàng đối với Triệu Đông Cúc tăng lên rất nhiều.

Lúc này nàng cảm giác được Triệu Đông Cúc nâng cánh tay của mình lên, muốn đem nàng nâng vào phòng, không khỏi cười nói “Triệu tỷ tỷ, người đừng quan tâm ta, chút rượu ấy không là gì, tửu lượng của ta rất tốt.”

“Tửu lượng tốt còn say thành như vậy? nếu không phải là ta đi ngang qua chỗ này, chỉ sợ là muối sẽ ngủ ngay ngoài cửa mất.”

Triệu Đông Cúc khẽ nói

“Sao lại thế này?” Nguyên Phi Ngạo trùng hợp đi tới thấy các nàng ôm ôm kéo kéo một khối, bộ dáng đi đường cong cong vẹo vẹo, vội vàng chạy tới hỏi.

Triệu Đông Cúc đem Cổ Vô Song đẩy vào lồng ngực Nguyên Phi Ngạo “vừa vặn, đem nàng giao cho huynh. Nàng uống chút rượu, đại khái là say rồi.”

Hắn cau mày “Uống rượu gì? Cánh tay tốt rồi, bả vai cũng tốt, liền không chịu ngồi yên suốt ngày chạy ra bên ngoài.” Nói xong hắn ôm lấy nàng, bước vào Kiềm Các.

Nguyên Phi Ngạo đem Cổ Vô Song ôm một đường vào tắm phòng đặt lên giường ngủ, lại cẩn thận rót ly trà, đỡ nàng ngồi dậy cho nàng uống.

“Từ Kiềm đừng mắng ta, hôm nay ta thật vui.” Nàng tuy rằng đã say nhưng biết Nguyên Phi Ngạo sắp nói gì, trước mặt người ngoài nàng gọi hắn là tướng quân, chỉ khi hai người ở cùng nhau, nàng có chút làm nũng, học theo hoàng thượng gọi tên tự của hắn.

Mỗi lần nàng làm nũng như vậy, cho dù Nguyên Phi Ngạo có giận hơn nữa cũng ổn định xuống. hôm nay cũng như thế.

“Có gì cao hứng? không phải cũng chỉ thêu vài bông hoa vài con chim sao?” hắn hừ nhẹ một tiếng.

“Chàng cũng đừng có xem thường mấy bông hoa mấy con chim này, chàng biết làm sao? ta đã vận trộm hỏi các tỷ muội, mỗi người hiện tại làm việc, mỗi người đã kiếm được mấy chục lượng bạc. ta nói với các nàng, số tiền này không cần giao cho tướng quân phủ, chính các nàng dùng đi, thật nhiều tỷ muội đã liên lạc lại với gia đình, người nhà các nàng không còn xem các nàng là người đã chết nữa.”

“Vì tiền mới cùng các nàng liên hệ, có chuyện gì tốt chứ?” hắn xem thường nói.

“Cho dù là vì tiền đi, nhưng ít nhất cũng có người là tình cảm thật. tốt xấu gì đây cũng là ba tháng đầu tiên, thời gian ít như vậy đã làm được bước này cũng không phải dễ dàng.” Nàng tựa đầu lên ngực hắn, đắc ý nói “Bên Diêm Thành cũng truyền tin tức tới, nói nhóm cây ăn quả đầu tiên gieo trồng đã trưởng thành, mùa thu sang năm là có thể thu hoạch lượt trái đầu tiên, ta thật sự cao hứng.”

“Phải chờ tới mùa thu sang năm, lúc đó đã qua ước định với ca ca nàng rồi?”

“Không sợ. quả đó ta đã bán đi hết rồi.” Cổ Vô Song mỉm cười nhìn hắn cười “Chàng cả ngày không gặp ta biết ta làm gì không? Không chỉ là môi giới mua bán trái cây cho hoàng cung, ngay cả một ít thương nhân Thu Kế quốc cũng đã liên hệ kí hiệp định với chúng ta, trước phân ra một ít tiền đặt cọc, sau khi sang năm hoa quả thu hoạch xong, giao hàng lại thanh toán phần còn lại. ngay cả số đặt cọc cũng sắp bằng số tiền vốn rồi, sau này tiền thu được là của chúng ta.”

Về mặt Nguyên Phi Ngạo là kinh ngạc và kinh hãi, không khỏi tán thưởng “Nàng đúng là thiên tài kinh thương, mới có mấy tháng lại có thể làm nhiều chuyện như vậy.”

“Hiện tại chàng đã biết thê tử tương lai của mình có bao nhiêu lợi hại chưa?” Cổ Vô Song cười đến càng thêm thoải mái “Về sau ta sẽ làm đương gia chủ mẫu tốt nhất, cho chàng thật an tâm làm đại tướng quân.”

Hắn cười đem nàng ôm vào lòng “Được, nghe nàng nói vậy, ta cũng an tâm. Mấy ngày này ta không ở đây xem ra nàng có thể sống tốt rồi”

“Cái gì?” nàng như bị đánh một gậy vào đầu, nhất thời thanh tỉnh không ít, kéo vạt áo hắn hỏi “Cái gì không ở đây? Chàng muốn đi đâu?”

“Trong triều có biến, Tần vương là phản, ta phải mang binh đi bình định, sáng sớm mai dẫn binh xuất phát, vốn nghĩ có nên dẫn nàng theo bên cạnh hay là kêu người Cổ Gia đón nàng về nhà mấy ngày, nhưng thấy nàng làm việc vui vẻ như vậy, ta nghĩ nàng nên ở lại đây, toàn lực làm chuyện buôn bán đi.”

Cổ Vô Song mở mắt to nhìn hắn kinh ngạc, đánh vai hắn nói “Chàng nói việc đem binh đánh giặc đơn giản như vậy? liền bỏ ta lại chỗ này, giống như quăng con chó nhỏ không cần tới.”

Nguyên Phi Ngạo mặc cho nàng đánh nhẹ giọng nói “Đánh giặc đối với chúng ta đúng là việc bình thường, một năm không đánh nắm tay đều ngứa. thủ đoạn của Tần vương ta thật là đã biết rõ ràng, trên chiến trường không cần bỏ quá nhiều công sức là có thể bình định hắn. ta dự tính không đến một tháng sẽ có thể khải hoàn trở về.”

Nàng vẫn bất mãn cong môi “Tử Kiếm, chàng là lão tướng sa trường, sao còn nói mấy lời khinh địch này? Đánh giặc mà khinh địch trước không sợ bị đánh thua không còn mặt mũi sao?”

Nguyên Phi Ngạo cả kinh, không nghĩ tới cô gái nhỏ này lúc say so với hắn càng tỉnh táo hơn. hôm nay nhận được thánh chỉ, quyết định xuất chinh, hắn cùng bộ hạ đã bàn qua kế hoạch tác chiến, sĩ khí trong quân đều rất cao, tin tưởng tràn đầy, làm cho hắn nhất thời tự mãn, thật là khinh địch.

Thật đúng là ít nhiều nhờ cô gái nhỏ này nhắc nhở.

“Được được được, ta tuyệt đối không khinh địch, đáp ứng nàng ta sẽ toàn lực ứng phó, đánh thắng trận này.” Hắn nhẹ nhàng vỗ lưng nàng trấn an “Nàng cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi trước đi...”

“Còn có nhiều sổ sách phải xem... không đúng, chàng muốn xuất chinh, ta còn muốn thay chàng chuẩn bị hành trang ” nàng xoay người xuống giường “Thủ hạ của chàng toàn là đại nam nhân, không biết cách chiếu cố chàng.” Nàng đột nhiên xoay người “Hay là ta đi theo chàng.”

“Làm càn.” Nguyên Phi Ngạo không đồng ý “Ta là mang binh đi đánh giặc, đem nàng theo làm cái gì?”

“Ta có thể giặt quần áo, nấu cơm, còn có thể ở bên cạnh chàng hiến mưu kế.”

“Không được.” hắn kiên quyết cự tuyệt “Bên cạnh ta có đám người Tiêu Diễn là được, không có nghe nói tướng sĩ nào đi đánh trận còn mang theo cả thê tử của mình.”

Nói đến Tiêu Diễn, Cổ Vô Song nhớ đến một chuyện “À Tiêu Diễn có thê tử chưa?”

“Không có, hắn lúc trước có lão bà, nhưng đã bị bệnh chết, chi vậy?” Nguyên Phi Ngạo khó hiểu nhìn nàng đột nhiên nói đến đề tài này

“Chàng xem đem Kim Liên hứa gả cho hắn được không?” nàng thế nhưng đem tâm sự của tỷ muội để trong lòng.

Hắn nhíu mi phản đối “Không tốt đâu, trước đây Tiêu Diễn ghét nhất Hồng doanh, nay kêu hắn thú hồng doanh cô nương...”

“Nơi đó đã không phải là hồng doanh.” Nàng nghe xong giận dữ mắng mỏ, “Đàn ông các người nói nữ nhân chúng ta lòng dạ hẹp hòi, kỳ thật con mắt của các người còn nhỏ hơn. nam nhân các người đùa nữ nhân, bất luận đùa bao nhiêu cũng nói là phong lưu, nữ nhân đáng thương bất quá làm lại cuộc đời, lại vĩnh viễn bị người khác chỉ trích, quở trách bất hạnh năm đó của các nàng sao?”

Nguyên Phi Ngạo cải không lại nàng, cuối cùng bất đắc dĩ khoát tay nói “Được rồi, ta thừa nhận mình sai lầm, để ta đi hỏi Tiêu Diễn xem hắn có ý gì hay không?”

Trông mắt nhỏ xoay chuyển, nàng lại hỏi “Tần vương làm phản ở đâu? Kinh thành sao?”

“Kinh thành không phải là địa bàn của hần hần không dám. Lần này hần lấy danh nghĩa tuần tra biên phòng xuất binh. Binh lính Hạo Nguyệt quốc hiện tại phần lớn đều là người của ta, chỉ có bảy vạn ở phía nam là thuộc hạ cũ của hần, hần lần này là ở phía nam Hải Thành tạo phản.”

“Bảy vạn?” nàng cười nói “So với binh mã của chàng kém nhiều như vậy mà cũng muốn tạo phản?”

“Phía nam có biển, còn có rải rác các đảo nhỏ, người của hần thật nhiều người am hiểu thủy chiến, nếu như để cho hần chạy trốn ra biển, ở các đảo kia xưng vương, thì sẽ thật phiền toái, vì thế bệ hạ kêu ta mau chóng bắt hần trở về.

Bất quá cũng thật kì quái, Tần vương biết rõ đánh cùng ta, cũng biết rõ Hải thành cách nơi này bất quá hơn năm trăm hải lí, vì sao còn muốn mạo hiểm? Tiêu Diễn nhận được tin tức, vẫn không thể xác định được phương hướng chính xác của Tần Vương, xem ra hần có mưu đồ đã lâu, lúc này đã chuẩn bị đầy đủ. Nàng nói đúng ta không nên khinh địch. Tần vương xem ta như cái đinh trong mắt, xem ra lần này có thể mục đích hần tạo phản là muốn lật đổ ta...

Hần lăm băm một lúc, bỗng phát hiện thiên hạ trong lòng không có phản ứng, cúi đầu nhìn, không khỏi nở nụ cười, chỉ thấy Cổ Vô Song nhắm hai mắt, an nhiên đi vào mộng đẹp.

23. Chương 23: Chương 9.1

“Tháng này số lượng màn lụa chúng ta bán ra là bảy vạn tám ngàn sáu trăm hai mươi tư lượng, đặt cọc cây ăn quả là mười tám vạn bốn ngàn sáu trăm ba mươi lượng, còn có người buôn bán đồ sứ với người Thu Kế quốc, trước kia thương nhân khác vận chuyển hao hụt hết gần hai phần mười, bất quá bây giờ là binh mã của tướng quân hộ tống, không đi đường núi đồi qua đi đường lớn, tổn hại không đến một phần mười, bán ra toàn bộ thu được hai mươi vạn lượng chắc là không thành vấn đề.”

Triệu Đông Cúc ở một bên báo cáo sổ sách cho Cổ Vô Song nghe, nói nửa ngày mới phát hiện đối phương nhìn thì dường như là đang nghe, nhưng ánh mắt mơ màng, tâm hồn cũng không biết trôi đi đâu rồi

Nàng lấy cán bút trong tay gõ vào lưng Vô Song, “Vô Song, ta đang nói chuyện với muội, muội suy nghĩ cái gì?”

Nàng thở dài “Cũng không biết bọn người của tướng quân đi đến chỗ nào rồi?”

“Không phải buổi sáng mới dùng bữa câu đưa tin đến, nói bọn họ mới vừa qua khỏi Diêm thành, bất quá mới đi có một ngày, thì sẽ đi tới đâu chứ? Ít nhất buổi tối ngày kia mới có thể đến bên ngoài Hải thành.”

Khủy tay Cổ Vô Song chống lên bàn nhìn Triệu Đông Cúc “Triệu tỷ tỷ, tỷ nói trận chiến này Tử Kiếm sẽ thắng sao?”

“Tướng quân không phải là từ trước đến nay luôn bách chiến bách thắng sao?” lực chú ý của Triệu Đông Cúc còn nằm trên quyển sách “Dựa theo tình hình trước mắt cuối năm thu về một trăm vạn lượng bạc là không thành vấn đề, nhưng nếu đúng hạn sang năm trả lại cho ca ca của muội năm trăm vạn lượng thì rất khó khăn. Muội có cao kiến gì không?”

Nàng vẫn ngồi nâng má, nửa ngày vẫn không trả lời.

Triệu Đông Cúc thở dài “Hôm nay nếu muội không có tâm tình, hôm khác chúng ta bàn tiếp.”

Cổ Vô Song nhanh tay giữ chặt tay nàng “Ta đang suy nghĩ chuyện quan trọng. triệu tỷ tỷ, tỷ nói chỗ của Tần vương ở Hải thành xung quanh toàn là hải vực, là nơi phong phú tài nguyên biển của Hạo Nguyệt quốc, vì sao không lợi dụng cho tốt chứ? Nếu đánh hạ được Tần vương, thành lập một khu vực tự do cho dân chúng đánh bắt nuôi trồng, có phải là sẽ rất tốt hay không?”

“Muội điên rồi! bệ hạ làm sao mà đồng ý chứ? Trên biển trước giờ vẫn do hoàng gia tự mình độc chiếm.”

“Chưa hẳn là không thể thay đổi. cũng bởi vì trên biển là hoàng gia độc chiếm, cho nên ngư dân xung quanh rất nghèo khó, kỳ thật trong bọn họ có không ít người mạo hiểm tính mạng xuống biển đánh bắt, nghe nói có người vì vậy mà mất mạng. nếu như có thể mở ra một khu hải vực, để cho họ tự do nuôi trồng, đánh bắt sau đó hằng năm nộp thuế lên triều đình, đối với hoàng gia không chỗ nào là không tốt.

Ngược lại thuyền đánh cá của hoàng gia, mỗi năm đánh bắt nhiều lắm là hai tháng, phần nhiều là vì lấy lòng hoàng thân quốc thích, có thể kiếm được bao nhiêu chứ? Bệ hạ là người thông minh, chỉ cần nghĩ qua cũng biết là chỗ nào có lợi. triệu tỷ tỷ, tỷ viết văn hay, mau giúp ta đem ý này viết ra trình báo với bệ hạ, xin ý chỉ của bệ hạ.”

Nói xong, nàng vỗ tay xuống bàn đứng lên.

“Muội muốn đi đâu?” triệu Đông Cúc vội hỏi

Cổ Vô Song hướng nàng nháy mắt “Ta nghĩ rồi, nếu như bây giờ ở đây chờ tin tức của Tử Kiếm không bằng ta lặng lẽ đuổi theo. Dù sao bên này cũng đã theo quỹ đạo có tỷ ở đây là được rồi.”

“Muội muốn đến chiến trường?” Triệu Đông Cúc vội vàng nắm nàng lại “Muội điên rồi? Tướng quân trước đi đi không phải đã dặn dò muội ngàn lần là ở nhà chờ huynh ấy về sao?”

“Nếu muội là dạng nữ nhân ngoan ngoãn ở nhà đợi nam nhân, muội đã không xuất hiện ở đây.” Nàng cười đáp “Muội đi thu thập chút quần áo, trước nói với người trong phủ, nói... à nói muội đi dạo. nếu là hỏi muội đi đâu, thì trả lời là không biết.”

Vừa nói xong, chỉ thấy nàng lại sôi nổi, nói là đi, Triệu Đông Cúc giật mình sửng sốt hồi lâu, lắc đầu cười khổ, trải ra tấm giấy, chấm mực bắt đầu viết.

Đến cách bên ngoài Hải thành hai mươi dặm thì Nguyên Phi Ngạo cho dừng lại, bắt đầu hạ trại. Sau đó sai người đưa cho thành chủ Hải thành một phong thư, nói là nếu Tần vương không đầu hàng sẽ trực tiếp công thành.

Bên Tần vương trả lời rất đơn giản, có thể hạ thành hay không là bản lĩnh của người.

Câu nói thực khiêu khích kia, là cho Nguyên Phi Ngạo tức giận đem thư xé làm hai mảnh.

“Tướng quân không cần khách sáo, đêm nay chúng ta công thành bất ngờ đi” Tiêu Diễn hưng phấn xoa tay muốn thử.

“Không vội.” Nguyên Phi Ngạo khoát tay “Đôi phương khẩu khí lớn như vậy, cũng không có gì là sợ chúng ta, chúng ta không thể liều lĩnh xông vào, trước phái vài người tìm hiểu thử xem.”

“Tướng quân, quân số của ta gấp mấy lần quân địch, sao lại còn sợ tới sợ lui...” Tiêu Diễn vẫn còn đang kiên trì với ý tưởng của mình

“Cẩn thận để khỏi phải hối hận vạn năm.” Trước khi đi, Song Nhi lẩm nhẩm không ngừng dặn dò hẳn phải cẩn thận mọi chuyện. nha đầu kia không hiểu binh pháp nhưng mà thông hiểu lòng người, mọi chuyện đều cân nhắc rồi mới hành động.

Hắn thật đúng là nhạt được bảo vật!

“Phía sau có người đưa tin tức mới sao?” hẳn hỏi người liên lạc

“Còn chưa có, có thể sẽ chờ khoảng một canh giờ. Hiện tại khoảng cách với Tuyền thành đã xa hơn hôm qua.” Linh liên lạc nhắc nhở.

“Đúng vậy, lại xa hơn một chút.” Hẳn cảm khái nói

Trước kia như thế nào cũng không nghĩ là xa, xuất binh đánh giặc, thế nhưng hẳn không có chuyên tâm, mỗi ngày đều chờ đợi thư của nàng cũng quan trọng như tin tức của địch.

Tối hôm nay một canh giờ nữa mới được xem thư của nàng, không, phải trễ thêm một canh giờ nữa, một chút nữa hẳn phải tự mình đi xung quanh quân doanh xem xét, trở về đã là nửa đêm, nên ít nhất cũng phải hai canh giờ nữa...

24. Chương 24: Chương 9.2

Cổ Vô Song một mình cưỡi ngựa vào tiền tuyến, vẫn dịch dung như cũ để tránh phiền toái.

Muốn đổi kịp đội quân cũng không khó, bởi trên đường hành quân có lưu lại nhiều manh mối, cho dù là đại đội có tăng tốc nhanh hơn nữa, cũng không thể nhanh bằng một người một ngựa.

Nhưng lúc sắp đuổi kịp Nguyên Phi Ngạo nàng lại thả chậm tốc độ lại. nàng còn chưa nghĩ ra được lúc gặp hắn nên nói gì, có thể thấy được lúc hắn thấy nàng xuất hiện ở đây có khả năng sẽ mắng nàng dữ dội.

Muốn làm sao để tiếp cận hắn mà không để hắn phát hiện là một đề khó.

Vừa rồi nàng phát hiện một đội binh nhỏ của hắn ở trong thôn, đội người này xem như là phần hậu thuẫn của mười vạn đại quân của Nguyên Phi Ngạo, khoảng cách từ đây đến vùng binh lính chủ chiến là khoảng hai mươi dặm.

Nàng làm bộ là thiếu niên thân thiện bình thường chào hỏi bọn họ, mấy binh lính này thấy nàng còn nhỏ, lại không hiểu sự tình, liền coi nàng như thiếu niên nhiệt huyết mà đối đãi.

Chỉ mới một ngày, nàng đã xưng huynh gọi đệ với tất cả huynh đệ xung quanh, đến cuối cùng, tiểu đội trưởng hỏi nàng có muốn tòng quân đánh Tần vương hay không, nàng lập tức gật đầu, vỗ ngực nói muốn dẹp đáp quốc gia, bình định phần quân, cứ như vậy trở thành một thành viên trong đội ngũ.

“Cổ huynh đệ, nhìn người nhỏ yếu như vậy, nhưng hành trình đi vẫn không được chậm. Tối hôm nay chúng ta sẽ tập hợp với đại quân, có khả năng sáng mai sẽ công thành, người trăm ngàn lần đừng bị rút lại phía sau nha.”

Đội trưởng họ Vương, tên Vương Hải, tất cả mọi người đều gọi hắn Vương đại ca.

Nàng cười đáp “Đệ ở nhà thường giúp cha mẹ làm việc, không thành vấn đề gì.”

“Người tiếp tục khoe khoang đi, nhìn da thịt người trắng nõn mềm mại như vậy, khẳng định chưa có làm việc nặng, có phải là có cô nương nhà ai khóc nháo đòi gả cho người, người sợ đến mức đào hôn nha?” binh lính khác lên tiếng trêu chọc

Cổ Vô Song không nghĩ đến ánh mắt đám binh lính này lợi hại như vậy, vừa nhìn đã nhìn ra sơ hở của nàng, nàng đành phải thuận thế nói dối “Đệ đã đọc sách vài năm, cũng có giúp đỡ làm thủ công, chỉ là cha nương đệ sợ mệnh đệ sống không lâu, nên nuôi dưỡng đệ như nữ tử, không cho đệ chạm vào việc nặng, các huynh nhìn xem hai tay này, người không biết còn tưởng ta là nữ nhân.”

Mọi cười cười vang, nàng thuận lợi che dấu sơ hở

Vương Hải vội vàng nói “Nói đùa thì nói đùa, chân các huynh đệ cũng không được chậm lại, nếu đến muộn, phải chịu quân pháp.”

Cổ Vô Song nói “các huynh rất sợ Nguyên tướng quân sao?”

“Sợ, tất nhiên là sợ rồi, binh lính không sợ tướng quân, đội quân sẽ không còn pháp luật. “ Vương Hải cười giải thích ”nhưng chúng ta là sợ nhưng lại “Kính”. Toàn đất nước này , hỏi Nguyên tướng quân ai mà không dựng ngón cái lên khen? Nguyên tướng quân nhiều lần đánh trận làm gương cho tướng sĩ, người không thấy được một thân vết thương của tướng quân, có vài chỗ đều là vết thương trí mạng, nếu tướng quân là người tham sống sợ chết, binh lính còn có ai liều mạng theo ngài ấy chứ?”

“Đúng vậy nha, năm năm trước chúng ta đại chiến cùng Thu Kế quốc, trận đánh kia thật sự là đổi sắc thiên địa, ước chừng đánh hơn ba tháng, đến cuối cùng hai bên đều kiệt sức, ngựa hết hơi, ngưng chiến chừng suốt mười hai thì thần. khi đó ta chỉ là một hộ vệ nho nhỏ bên cạnh tướng quân. Khoảng cách với tướng quân ước chừng trăm trượng, địch nhân bỗng nhiên phát động tấn công đánh lén, khoảng chừng một, hai vạn người, đem ba ngàn quân của chúng ta vây trong sơn cốc.

Ta cho là mình sẽ chết trong trận chiến kia, kết quả tướng quân chúng ta không sợ quân địch hùng mạnh, cầm đao lao vào quân địch trước tiên, trái chặt phải chém, trong chốc lát cả người đều là máu, trên người có máu của mình cũng có máu của quân địch. đừng nói quân địch nhìn thấy choáng váng, ngay cả ta cũng kinh hồn. người nói dưới tình huống như vậy, binh lính bên người tướng quân ai mà không liều mạng chứ?

Trận chiến ấy ngay cả ta cũng giết chết sáu người, này các người xem vết đao trên mu bàn tay này, chính là lưu lại trong lúc đó, bất quá so với hai đao ở bụng của tướng quân, thì vết thương nhỏ của ta đây không tính là gì. Một lần khác tướng quân trúng mười đao, bụng trúng ba đao.”

Song Nhi nghe kim lòng không được nắm chặt tay, thì thào lẩm bẩm “Hắn liều mạng như vậy?”

Đột nhiên nhớ tới đoạn nói chuyện trước đây của hai người, hắn từng nói qua: Về sau hắn sẽ vì ‘ai’ mà quý trọng thân mình. Khi đó nàng không nghĩ tới, cái không quý trọng thân mình của hắn lại khinh tâm động phách như vậy?

Bất luận như thế nào, nàng cũng phải nhanh chóng đến bên cạnh hắn, tuyệt không cho hắn cơ hội lấy thân mình đi mạo hiểm như vậy.

“Đội trưởng, phía trước có hai đường, một đường hướng tây nam, một hướng đông nam cả hai đường này đều dẫn đến Hải thành, chúng ta chọn đường nào?” binh lính dò đường bẩm báo

“Thế đường nào gần?”

“Thuộc hạ đã hỏi qua dân chúng địa phương, họ nói đường lớn là đông nam, nhưng hơi xa một chút, đường nhỏ tuy khó đi, nhưng gần hơn, trời tối là có thể đuổi kịp đội nhân mã của tướng quân.”

Vương hải vung tay lên “chúng ta là quân bộ, không có mang theo vật tư gì quan trọng, trước đuổi kịp theo tướng quân rồi nói sau, chúng ta đi đường nhỏ”

Nàng nghi ngờ “Đi đường nhỏ sẽ không có mai phục chứ?”

Vương hải nghe xong cười ha ha “Tiểu tử, trong phạm vi năm mươi dặm xung quanh đây đều là quân của Nguyên tướng quân, địch nhân đều đang ở trong Hải thành run sợ, ai dám mai phục chúng ta? Người cứ an tâm mà theo sát chúng ta đi. Các huynh đệ kiểm tra thật tốt, chúng ta xuất phát!

Hắn vẫy tay một cái, hơn trăm binh lính đi theo đều hét to, bắt đầu đi lên, Cổ Vô Song cũng tăng tốc độ, trong lòng nàng hiện tại càng rung động thành thịch, cũng sắp được gặp Nguyên Phi Ngao...

Sắc trời đen tối, Nguyên Phi Ngao đã thay xong y phục dạ hành. Mặc dù binh lính đã đứng giờ hồi báo tình hình di chuyển của quân địch, nhưng mỗi lần trước cuộc đại chiến, hắn nhất định tận mắt xem tình hình quân địch bày trận, tận lực chuẩn bị một cách tốt nhất có thể.

Lúc này đây, ông trời cũng đang giúp hắn, trời không có một ánh trăng, che dấu hắn trong bóng đêm, hắn tiến gần tới một dặm xung quanh Hải thành, vẫn bình an vô sự.

Nhưng sự yên lặng này làm hắn nghi ngờ. cả bảy vạn quân đều trốn trong Hải thành sao? Chẳng lẽ đối phương không muốn giao chiến với hắn ở ngoài thành, quyết định chết cũng ở trong thành? Phải biết rằng, tuy hải thành là một thành lớn ở hạ Nguyệt quốc, nhưng chỉ cần hắn đem mười vạn đại quân bao vây, gắt gao vây khốn ở trong. Cho dù chỉ vậy không đánh, người ở trong cũng không thể chịu được lâu.

Tần vương là một lão già gian trá, không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì?

Tiêu Diễn là phó tướng của hắn, tất nhiên lúc này cũng theo bên cạnh hắn, cho dù là người cầu thả như Tiêu Diễn cũng cảm nhận được không khí quỷ dị ở đây.

“Tướng quân, lão già Tần vương kia là chuẩn bị chết trong thành này sao?”

“Cũng may, khoảng cách từ Hải thành ra tới biển còn hơn mười dặm, nếu hắn muốn tháo chạy ra biển cũng không thể chạy tới ngay lập tức, có thể ra lệnh cho Thiết vệ quân nghĩ cách đi dọc theo bờ biển, đánh đến cửa Nam hải thành. Nơi đó là nơi rút quân tốt nhất, chỉ có phá hủy được nơi đó, mới có thể đánh tan được âm mưu của Tần lão tặc này.”

Nguyên Phi Ngạo nhìn chăm chăm đèn lồng màu đỏ trên tường thành trong đêm tối, thanh âm tuy rằng mơ hồ, nhưng từng tiếng ra lệnh lại nghe được rõ ràng.

Lúc đang tìm hiểu đường lui của quân địch, đột nhiên bốn phía trong rừng cây xuất hiện ánh đuốc....

Phía sau ánh đuốc thể nhưng có bóng người lay động, xuất hiện một đội nhân mã, trong đó có người hô “là đoàn nhân mã thám dò của Nguyên Phi Ngạo, toàn bộ đốt cháy hết bọn chó săn này cho ta”

“Tướng quân, bọn họ thể nhưng lại có mai phục.” Tiêu Điển cả kinh nói “ngài lui trước, ta yểm trợ bên này.”

“Người đi trước.” Nguyên Phi Ngạo trấn định ra lệnh, cũng nói thêm một câu chặn lại lời của Tiêu Điển “Đây là mệnh lệnh.”

Tiêu Điển bất đắc dĩ, đành phải dẫn quân phá vòng vây ra ngoài. Lúc này trong rừng cây bắn ra vô số tên lửa, bởi vì là quân dò đường nên không thể tạo ra tiếng động quá lớn, nên toàn bộ đều bỏ ngựa đi bộ mà đến, cũng không có đem theo binh khí dài, đành phải đem kiếm tùy thân, phá hủy toàn bộ tên bên người, một bên nóng lòng mong ngóng tình hình của tướng quân bên kia.

Nguyên Phi Ngạo mang theo vài tinh binh phá vòng vây mà ra, chỉ thấy bóng người ánh lửa đột nhiên thay đổi, một mảnh lửa cháy lớn.

Bỗng nhiên có người trong đám người đó nhận ra hắn, hô to “Đó là Nguyên Phi Ngạo! Mụ nội nó, đúng là Nguyên Phi Ngạo! Bắt lấy hắn, trận chiến này chúng ta thắng chắc.”

Tiêu Điển cả kinh vội vàng quay trở lại, nhưng vào lúc này, bên trái bỗng nhiên xuất hiện một đội người ngựa, hắn vốn tưởng là quân địch, tâm cảm thấy lạnh, bỗng nghe được có người hô...

“Tiêu tướng quân, tướng quân ở nơi nào?”

Hắn tập chung nhìn kĩ, dĩ nhiên đó là hộ vệ trước kia, huynh đệ của hắn Vương Hải, Tiêu Điển vui mừng, giờ tay lên chỉ “Tướng quân ở bên kia.”

25. Chương 25: Chương 9.3

Thì ra đội quân của Vương Hải đi từ đường nhỏ kia mà tới đây, dọc theo đường đi, bởi vì đi nhầm vài lần, thể nhưng lại đi tới trước mặt quân địch. Nghe tiếng âm thanh đánh nhau, liền theo âm thanh kia lần đến, cuối cùng chạy đến đây.

Trong đó người là Cổ Vô Song nghe thấy có người la tên Nguyên Phi Ngạo, còn tưởng là nghe lầm, nhưng nàng liếc mắt một cái liền nhận ra mọi người đang chém giết Nguyên Phi Ngạo. Nàng vội vàng quên nguy hiểm trên chiến trường, nhặt một thanh kiếm của một người đã chết, liền nhảy vào cuộc chiến.

Tuy rằng nàng luyện qua võ công, nhưng kinh nghiệm thực chiến cũng không nhiều, chỉ có một lần trong sơn cốc cùng Nguyên Phi Ngạo đánh một trận với địch nhân, cũng chỉ là vội vàng ra tay, vội vàng kết thúc, không giống như bây giờ.

Nàng biết rõ nếu như lúc này nàng có một chút mềm yếu của nữ nhân, sẽ chẳng thể cứu được Nguyên Phi Ngạo, mà ngay cả mạng của mình cũng không giữ được. cho nên bất cứ giá nào, chỉ cần nhìn thấy không phải là quân của Nguyên gia, liền ra sức chém giết.

Nơi đây cũng không có nhiều quân địch mai phục, chỉ có hai ba trăm người. mai phục đám người không đến con số hai mươi của Nguyên Phi Ngạo thì không khó, nhưng có quân của Vương Hải gia nhập vào, thoáng chốc cuộc chiến liền thay đổi.

Không thể hạ được, trong giữa đám người của quân địch có người hét lên “Bắt tên kia, bắt tên kia! Không thể bắt sống thì có thể lấy thủ cấp của hắn...”

Người nọ còn chưa dứt lời, yết hầu liền bị một người đâm vào, trợn mắt lên, đầu tiên là đứng yên tại chỗ, sau đó ngã xuống.

Cổ Vô Song cảm thấy may mắn vì lúc xuất phát mang có theo ám khí, nhưng ngay lúc nàng phóng ám khí lên người khác, phía sau chợt có kiếm đâm tới sau lưng nàng.

Một cổ kinh phong đánh tới bên cạnh nàng, tiếp theo nàng rơi vào cánh tay rắn chắc, bay ra khỏi đám người, đặt nàng xuống trên cây cổ thụ.

Nàng thở hổn hển, chợt bên tai vang lên tiếng âm thanh quen thuộc “Tiểu huynh đệ, chiến đấu, trừ bỏ ác chiến còn phải có đầu óc.”

Là Tử Kiếm! nàng kiếm lòng không được than nhẹ “Ta đã biết...”

Tuy chỉ là bốn từ ngắn ngủi, lại làm cho Nguyên Phi Ngạo chấn động, không dám tin được thốt lên “Song Nhi...”

“Chàng đừng tức giận...” nàng còn chưa dứt lời, mặt nạ trên mặt đã bị tháo xuống, tiếp theo là một tiếng sét đánh xuống, thiếu chút nữa làm điếc tai nàng.

“Làm càn.”

Nàng co người che lỗ tai lại “Chàng trước đừng tức giận, chúng ta rời khỏi đây trước, ta tùy chàng xử lí.”

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói “Nàng thành thật đợi ở đây cho ta, không được đi xuống!”

“Ta một mình ở đây nếu quân địch tới bắt, ta cũng không thể trốn sao?” nàng sợ hãi nói

Nguyên Phi Ngạo trừng mắt nhìn nàng một cái, không nói gì nữa, thả người bay xuống tiếp tục giết địch.

Cổ Vô Song nở nụ cười, tuy rằng mới vừa rồi có chút sợ hãi, nhưng nàng đã có thể gặp được Tử Kiếm, chẳng may cùng hắn tử trận, nàng cũng không thấy sợ hãi.

Nàng ở trên cây cao nhìn xuống, có thể nhìn trận chiến một cách rõ ràng. Quân địch mặc dù có ưu thế về tên lửa, nhưng đã nỗ lực hết sức, phần thắng tất là của Nguyên quân.

Vương Hải nghe được tiểu huynh đệ mình mang tới bị tướng quân mạnh mẽ mang đi, không khỏi chấn động “Tiểu huynh đệ kia có vấn đề gì sao?” hắn vội hỏi. Chẳng lẽ mình chiêu mộ gian tế?

Tiêu Diễm chụp bả vai hắn cười nói “Huynh đệ đừng sợ, nàng không phải người xấu. ngược lại, người hộ tống nàng vào tiền tuyến, coi như có công, sau này tướng quân sẽ ban thưởng.”

“Tiểu tử kia rốt cuộc là ai? Là hoàng thân quốc thích sao?”

Tiêu Diễm cười ha ha “Hoàng thân quốc thích cũng không có mặt mũi lớn như nàng, nói thật cho người biết, tiểu tử kia là nữ giả nam trang, là tướng quân phụ nhân tương lai của chúng ta.”

Vương Hải trợn to mắt, choáng váng

Giờ phút này, vị tướng quân phụ nhân làm Vương Hải choáng váng đang đứng ở giữa liêu chủ soái, đầu cúi thấp, đang cung kính lắng nghe cơn giận của Nguyên Phi Ngạo

“Trước khi đi, ta ngàn dặn, vạn dặn nàng phải ở lại trong phủ, là vì sợ nàng theo ta ra chiến trường. nàng cho là đối phó với tên Tần vương ngụy quân tử kia, có chút kiến thức là được rồi sao? Nói nàng nghe, đó chỉ là một góc. Hôm nay nếu không phải có ta, nàng đã sớm đi gặp Diêm vương rồi.

Nàng xem trong mười vạn đại quân có ai giống ta, đánh trận còn mang theo nương tử cản đường phía sau? Nàng nói xem ta phải giải thích với huynh đệ như thế nào? Nói ta có một nương tử không biết nghe lời? hay nói ta là quỷ háo sắc?

Song Nhi ta đem việc nhà việc nước đều giao cho nàng xử lí, đã nói lên ta tín nhiệm nàng, nhưng nàng lại phụ lại tín nhiệm của ta!”

Hắn thao thao bất tuyệt, không ngừng nhắc đi nhắc lại, nói đã hơn nửa canh giờ, Cổ Vô Song vậy mà không nhúc nhích yên lặng đứng nghe.

Chờ hần rót cục nói mệt, đưa tay rót ly trà, nàng nhanh tay lẹ mắt lấy ly trà của hần, cung kính đưa lên “Tướng quân mời uống trà.”

Thấy bộ dáng của nàng như vậy, hần cũng không biết nói gì nữa, trừng mắt nhìn nàng một lúc, mới thở dài ra một hơi “ta như thế nào mà lại coi trọng nha đầu điên như nàng chứ?”

Nàng cười, ôm lấy cổ hần “Ta cũng không biết tại sao lại coi trọng khẩu pháo đồng như chàng, bề ngoài vừa lạnh lại cứng, lúc giận lên cũng rất khủng bố, nhưng chính là coi trọng chàng, chàng nói xem nên làm gì bây giờ?”

Nguyên Phi Ngạo thở dài gỡ hai tay nàng ra, để nàng ngồi trên chân mình “Song Nhi những lời vừa rồi ta nói không phải là nói đùa, nàng phải nhớ trong lòng. Sau này ta ra chiến trường cũng không phải là một hay hai lần, nàng nếu là phu nhân của ta cũng không thể nhiều lần đem mọi người bỏ lại trong nhà, sau đó theo ta ra chiến trường, như vậy không hợp qui củ.”

“Lòng ta hiểu được, nhưng không thể khống chế được chính mình.” Tay nàng vẽ vòng vòng trước ngực hần “Ta cuối cùng cũng cảm thấy được bên cạnh chàng rất nhiều nguy hiểm, để cho ta ngoan ngoãn ở nhà đợi chàng về, thật sự lòng ta không an tâm. Nghe nói trên bụng chàng có vết thương, miệng vết thương đã tốt rồi sao?”

“Đã là chuyện của nhiều năm trước, vết thương đã lành rồi” Nguyên Phi Ngạo kéo tay nàng “Đi, đến bên ngoài nhìn xem.”

Cổ Vô Song khó hiểu theo sát hần bước ra liêu vải, trong nháy mắt màn vải được xốc lên, nàng ngây ngẩn cả người

Chỉ thấy mười vạn quân hạ trại khắp núi, tuy rằng đêm nay không có trăng, nhưng mỗi một trại đều có một bó đuốc lớn, nhiều ánh lửa rơi vào liêu vải màu trắng, như là một bức họa, giống như ngọn lửa màu trắng, lại như là mây trắng trong đêm, vừa nhìn, lại thấy nhiều cảnh đẹp

“Thật đẹp...” nàng kim lòng không được cảm khái

“Nhưng ngày mai có thể sẽ có người phải chết, trong chiến tranh lửa khói, hết thảy không có tươi đẹp, mà chỉ có tàn nhẫn.”

Hần bình tĩnh nhìn nàng “Trong mắt ta, nàng là đẹp nhất, cho nên ta phải bảo vệ phần tươi đẹp này, để cho nó ở trong lòng ta mãi mãi, sẽ không có gì có thể thương tổn chút nào hết.”

Nàng lập tức ngào vào trong ngực hần nói “Không, phần xinh đẹp này chỉ muốn có chàng. Nếu trên đời này chỉ có ta, không có chàng ta liền không biết như thế nào là xinh đẹp. bởi vì có chàng nên ta mới biết trên đời này còn điều thú vị. nó có thể làm cho ta mỗi ngày lúc thức dậy hay trước khi đi ngủ, có thể nhớ đến một người đã tỉnh hay ngủ say, Nhưng mà Tử Kiếm, chúng ta không thể làm cho phần này thêm xinh đẹp hay sao?”

“Có ý gì?”

“Có thể cùng đàm phán với Tần Vương hay không?”

Nguyên Phi Ngạo lắc đầu “Không thể, lúc này ta cùng với Tần vương chỉ có một kết cục ta chết hay hần chết mà thôi.”

“Nếu như vậy, chàng phải sống, ngàn vạn lần phải sống.” nàng gắt gao ôm hần, lúc này hai người không còn một khe hở.

Nguyên Phi Ngạo cũng dùng sức ôm eo nhỏ của nàng, lồng ngực cũng lộ ra tiếng lòng như vậy, cho dù không nói ra, nhưng nàng có thể nghe được - đúng vậy, hần phải sống, vì nàng vẫn phải sống tốt.

26. Chương 26: Chương 10.1

Cổ Vô Song bị tiếng quân hiệu ồn ào bên ngoài là cho tỉnh lại, nàng vội vàng mặc quần áo lung tung rồi chạy ra bên ngoài, vừa lúc đụng vào Nguyên Phi Ngạo đang đi vào.

“Muốn đi đâu?” Nguyên Phi Ngạo đỡ lấy nàng

“Có phải đã khai chiến hay không?” nàng ngóng cổ ra bên ngoài

“Chỉ là chiến tranh thử với quy mô nhỏ, còn chưa phải là trận chiến thật, do Tiêu Điển chỉ đạo.” hần đem nàng quay trở lại liềm, “Cho dù là khai chiến thật, nàng cũng phải ngoan ngoãn chờ ở đây cho ta.”

“Tần vương muốn tạo phản, bệ hạ có ý gì không?”

“Bệ hạ là huynh trưởng của Tần vương, đương nhiên không muốn nhìn thấy kết cục huynh đệ tương tàn, cho nên hi vọng ta có thể bắt sống Tần vương đem về.”

Nàng dẹt miệng “Bệ hạ nhân từ, ta muốn xem nếu bệ hạ ác một một chút, cũng sẽ không nuông chiều huynh đệ mình thành hư như thế này.”

“Ta cũng có ý này, nhưng ý chỉ của bệ hạ khó trái, Nếu Tần vương đầu hàng, ta cũng sẽ không đuổi tận giết tuyệt.”

Hần ở trong liềm bồi nàng một chút, lại ra ngoài chờ tin báo.

Cổ Vô Song ngồi một mình trong liềm thật nhàm chán, vừa lúc đầu bếp đưa điểm tâm tới. nàng mở nắp của một cái nồi nhỏ nhỏ, mùi cá diếp nóng thơm ngào ngạt ập vào mũi. Lúc này mùa đông rét lạnh đã sớm bắt đầu, hơi nóng này thật là thích hợp.

Nàng ngạc nhiên “ở đây có thể ăn cá sao?”

Đầu bếp cười nói “Kế bên đây là biển, ngày hôm qua vài người phụ bếp xuống bờ biển bắt cá, trước mời tướng quân và phu nhân nếm thử.”

Cổ Vô Song không nghĩ tới thân phận của mình sớm đã bị lộ, đỏ mặt, bưng một chén canh cá đã nấu chín lên, cũng không nghĩ là có nóng hay không, ừng ực vài cái liềm uống hết.

Đầu bếp ở bên cạnh cười nói “bộ dáng ăn canh của phu nhân và tướng quân thật giống nhau, tướng quân chúng ta thích nhất là ăn chân heo, thích uống nhất là canh cá.”

“Thật sao?” nàng nâng mắt lên “Ta cứ nghĩ hần thích uống cháo.”

“Tướng quân nói ăn cá rất phiền toái, nên không thường xuyên ăn cá.”

Nàng dùng ống tay lau miệng “Ta ở nhà có ăn qua một loại cá, cũng không có nhiều lắm, giống như nó gọi là... cá nheo.”

“Ở Hạo Nguyệt quốc chúng ta cá này không sống ở sông, nhưng xa xa ngoài biển một chút thì lại có rất nhiều, bắt quá cá bắt được đều giao cho hoàng tộc, dân chúng bình thường không được hưởng, phủ tướng quân đại nhân lại cách kinh thành khá xa, hoàng thượng cũng sẽ không ban thưởng cá xuống.”

Nghe vậy hai mắt Cổ Vô Song phát sáng “Ở biển có? Vậy biển ở đây có hay không?”

“Có lẽ là có, nhưng loại cá lớn này sống ở vùng nước cạn sao? chúng ta lại không có công cụ bắt cá.”

Nàng cười nói “Không sợ, ở bờ biển chắc có một ít ngư dân bắt trộm cá phải không? Chúng ta mua mấy con ở chỗ bọn họ là được rồi.”

Đầu bếp thấy nàng muốn tự mình đi tìm cá, vội vàng ngăn cản “Phu nhân, ngài đừng nên đi ra ngoài, bây giờ đang có chiến, nếu làm lạc mất ngài, tướng quân có thể sẽ chém đầu chúng ta đó.”

“Ta sẽ trở về nhanh thôi, cùng lắm là một canh giờ, hần bận chỉ huy tác chiến trời chưa tối sẽ không nhớ đến ta đâu.”

Một khi nàng đã quyết định thì đừng mong ai có thể ngăn cản được. nàng thay một bộ quần áo thoải mái, ở trong doanh tìm được một con ngựa, lại hỏi đường đi, liền xuất phát ra bờ biển.

Trước khi đi, nàng gặp Vương Hải, hần vội hỏi “Phu nhân, ngài muốn đi đâu?”

“Đến bờ biển mua cho tướng quân vài con cá.” Nàng ở xa xa phất tay.

Vương Hải thấy nàng cưỡi ngựa đi xa, vội nói với mấy thuộc hạ của mình “Cái này không thể được, sao lại có thể để phu nhân cưỡi ngựa một mình đi ra ngoài, vài người các người, theo ta đi bảo vệ phu nhân.”

Chỉ thấy Vương Hải mang theo bảy tám người đuổi theo Cổ Vô Song

Như Cổ Vô Song đã nói, một cái thôn nhỏ bên ngoài Hải thành có một vài hộ dã lao ngư, gọi là dã lao vì họ bắt cá không được triều đình cho phép, phạm pháp bắt cá. Cho nên họ đều tương đối cẩn thận, nói nhỏ, cũng không có làm lộ ra bên ngoài nghề của mình.

Nàng là người bên ngoài đến, sao có thể hỏi mua được cá nheo, ngay từ đầu đã không ai trả lời nàng, cho đến khi nàng nói nhỏ là mua cá cho Nguyên tướng quân ăn, dân chúng ở đây mới hưng phấn nói “Ngài mua cá cho Nguyên Phi Ngạo tướng quân? Nguyên tướng quân lão nhân gia có khỏe không?”

Tử Kiếm mới không già đâu! Nàng âm thầm ghen cười “Nguyên tướng quân lão gia thân mình thật cường tráng, nhưng là muốn ăn cá, lại ngại xương cá nhiều, nghe nói các người có nhiều cá, cá lớn sẽ ít xương?”

“Người đi theo ta.” Một đại nương ngoắc ngoắc nàng, đem nàng vào trong phòng tối, chỉ thấy bên trong mấy cái lu có mấy con cá đang vẫy đuôi “Loại cá này xương rất ít, chúng ta gọi nó là ‘cá không xương’ ”

Cổ Vô Song thật vui mừng, vội vàng móc bạc ra trả, đại nương dè tay nàng lại nói “Cô nương, nếu là người khác mua cá, ta trăm ngàn lần cũng không đem con cá này ra, nhưng nếu là Nguyên tướng quân muốn ăn, ta cũng không lấy một xu tiền. mấy năm nay Nguyên tướng quân vì dân chúng, dẫm máu chiến trường, chiến đấu hăng hái, quên sống chết, ta tặng ngài ấy con cá có gì mà không được? nghe nói Nguyên tướng quân sắp có chuyện vui, cũng không biết là cô nương nhà ai tốt như vậy, ta không có phúc khí nhìn đại hôn của bọn họ, cho nên con cá này xem như là hạ lễ chúc mừng đi.”

Cổ Vô Song đỏ mặt, vội vàng nói cảm ơn, đại nương giúp nàng đem miệng cá xỏ vào dây thừng, để nàng thuận lợi đem cá về.

Bỗng nhiên ở cửa thôn có một đám người tiến tới, la to, hướng bên đây đi tới, đại nương hô nhỏ một tiếng “Không xong, là bọn người xấu đó, cô nương đi mau.”

“Là ai vậy?” nàng nhìn kĩ, đồ đám người đó mặc trên người không phải là quần áo của Nguyên gia quân.

“Là người của Tần Vương, thường xuyên đến đây lấy cá cho tần vương.” Đại nương muốn đóng cửa lại, nhưng đã không kịp rồi

Những người đó vừa nhìn một cái đã nhìn thấy cá trong tay Cổ Vô Song, buồn cười nói “Ta đã nói nơi này nhất định có cá! Những điều dân này lại nói không có, cũng không cho chúng ta xem nơi này. Thủ lĩnh, con cá này nhìn có vẻ ngon, đem con cá này cùng với mỹ nhân xinh đẹp, có muốn đem về cùng hay không?”

Cổ Vô Song không nghĩ tới sẽ đụng phải người của Tần vương ở đây, trong lòng hoảng hốt, nhưng rất nhanh trấn định lại, dùng đuôi mắt đánh giá xung quanh, muốn xem thử mình có thể trốn thoát hay không, lại thấy một đầu khác của thôn lại xuất hiện một đám người, ltrong có thấp thoáng dáng của Vương Hải.

Trong lòng nàng biết là Vương Hải đến vì bảo vệ mình, nhưng trước mặt lại có đến hai mươi mấy người, mà đoàn người của Vương Hải không đến mười người. nếu thật sự đánh nhau, phần lợi chưa chắc gì về phía bọn họ, còn có thể sẽ liên lụy người vô tội. vì thế nàng dùng ánh mắt ra hiệu cho Vương Hải không được mạo hiểm cứu mình.

Trong quân địch của người cười hì hì chạy đến “Cô nương không phải là người ở đây phải không? Trong thôn lâu nay không có cô nương xinh đẹp như vậy, nàng đến Hải thành tham quan phải không? Muốn đi cùng chúng ta vào thành hay không?”

Cổ Vô Song tránh cái tay của người nọ, cười nói “Đi vào thành chơi? Được, ta và Tần vương còn là chỗ quen biết cũ nữa đây.”

Nàng vừa nói ra, làm cả đám người kia sửng sờ.

Có người không tin cười lạnh nói “Nàng chỉ là một tiểu cô nương, sao có thể quen biết với Tần vương chứ?”

27. Chương 27: Chương 10.2

“Cũng không thể nói như vậy được, có biết hay không là xem giao tình, chứ không phải là xem tuổi tác, các người nếu không tin, chờ khi ta gặp được Tần vương, tự nhiên sẽ sáng tỏ.”

Nói xong, nàng đem con cá trong tay thả vào ngực của một gã binh lính trong đám nói “Đây là con cá ta đưa cho Tần vương làm lễ gặp mặt, người cầm đi, các người đi phía trước dẫn đường, chúng ta đi gặp Tần vương.”

Một thân khí thế này của nàng làm cho nhân mã của Tần vương dao động, mọi người hai mắt nhìn nhau, đội trưởng trong đám bọn họ cười nói “Sao lại sợ một tiểu cô nương như vậy? mang nàng đi gặp Tần vương, nếu nàng nói láo, ta liền xin Tần vương đưa nàng cho ta làm lão bà.”

“Chỉ sợ người không có phúc khí đó.” Cổ Vô Song xoay người đi vào trong đám người, Khóe mắt liếc lại chỗ Vương Hải, chỉ thấy Vương Hải xoa tay, nghiêng rằng nghiêng lợi như sắp không nhận được nữa, giống như tùy lúc có thể lao lại đây bất kì lúc nào.

Nàng cao giọng nói “Tần vương có gì đáng sợ, bất quá là đệ đệ của hoàng thượng mà thôi. Người lợi hại hơn so với hắn ta cũng đã gặp qua, nếu các người biết thân phận của ta, sẽ không dám xem thường ta. Khuyên các người dừng hành động thiếu suy nghĩ, làm ta bị thương các người sẽ không có kết quả tốt đâu.”

Ngoài mặt lời này là nói cho bọn người của Tần vương nghe, nhưng cũng là ngầm nói cho bọn Vương Hải nghe.

Bọn người của Tần vương tất nhiên không hiểu dụng ý trong lời nói của nàng, cười ha ha “Việc lạ hằng năm đều có nhưng năm nay đặc biệt nhiều, một cái nhóc con còn hôi sữa thế nhưng lại có thể nói đối không biết đỏ mặt.”

Cổ Vô Song ngầm quan sát thấy Vương Hải lùi về sau mấy bước, trong lòng biết được hắn hiểu được lời nói của nàng, nhẹ nhàng thở ra. Nhưng sau khi nàng đi bước cờ này, nguy hiểm vô cùng, chỉ có thể tùy cơ ứng biến, nếu đi nhầm một bước, chỉ sợ là không còn được gặp Tử Kiếm của nàng nữa.

Ca ca lúc trước từng nói qua, tuy là hiểm chiêu có thể bức người ta đến tuyệt cảnh, nhưng cũng có thể đem địch nhân bức đến tuyệt cảnh, đến lúc đó ai trở mình vẫn còn chưa biết được đâu.

Chương 10.2

Nguyên Phi Ngạo sau khi nghe nói Cổ Vô Song bị đám người của Tần vương dẫn đi, liền đập nát ly trà trong tay

“Rốt cuộc sao lại thế này? Người trở mắt nhìn nàng bị bắt đi?” hắn bước đến kéo cổ áo của Vương Hải, thiếu chút nữa là đem Vương Hải nắm chết rồi

Mặt Vương Hải đỏ bừng “Người của chúng ta ít hơn bọn họ, phu nhân dùng tiếng lóng nói không cho chúng ta hiện thân, nhưng ta đã cho binh lính dưới tay âm thầm đi theo bảo vệ. nghe nói phu nhân không sao cả, phu nhân nói mình là người quen của Tần vương, cho nên bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

“Nàng sao lại biết được Tần vương chứ?” đây rõ ràng là kẻ hoàn binh. Nguyên Phi Ngạo thoáng bình tĩnh lại, buông Vương Hải ra, bước qua bước lại.

Lúc đầu Tiêu Diễn cũng rất run sợ nhưng sau đó bình tĩnh lại phân tích “Tướng quân, hiện tại phu nhân chưa có bại lộ thân phận, trong xui xẻo có may mắn. khi Tần vương nhìn thấy nàng sẽ cho nàng là một nghĩ tử bình thường. cho ta nói câu không nên nói, công phu nói dối của phu nhân rất cao thâm, nói không chừng đã có thể lừa gạt được Tần vương, ngược lại nếu lúc đó bọn Vương Hải manh động cướp người có thể sẽ làm phu nhân bị nguy hiểm.” “Vậy người nói nên làm gì bây giờ?” Nguyên Phi Ngạo thở phà phà, ánh mắt đỏ tươi.

“Hôm qua chúng ta thử tác chiến, nhìn ra được bên Tần vương có kế hoạch vô cùng bảo thủ, tướng quân có nghĩ tới đó chỉ là giả bộ bề ngoài thôi không? Bây giờ phu nhân đã vào được thành, có lẽ chúng ta nên nghĩ phương pháp xin phu nhân truyền tin tức ra ngoài...”

“Không được” Nguyên Phi Ngạo phủ định một cách quả quyết. “Song Nhi dù sao cũng không phải là binh sĩ, không có kinh nghiệm tác chiến, không hiểu được làm sao để bảo vệ mình, nàng chỉ là nhất thời dũng cảm, như vậy rất nguy hiểm. lại nói các ngươi cam đoan là trong thành sẽ không có người nào biết thân phận của nàng sao? việc cấp bách hiện tại là đem nàng cứu ra ngoài. Đúng rồi, không phải người của các ngươi đã vây Hải thành lại sao? Vậy làm sao mà người của Tần vương có thể ra vào thành?”

Vương Hải vội vàng nói “Kỳ quái chính là chỗ này, người của thuộc hạ theo chân bọn họ đến sau núi, đi một vòng lại không nhìn thấy đâu cả.”

“Xem ra có đường hầm trong núi.” Tiêu Diễn hưng phấn đứng lên “Nếu chúng ta tìm được đường hầm, có thể đem quân trực tiếp đi vào trong Hải Thành, đánh cũng không cần đánh nữa.”

“Toàn lực tìm cho ra mật đạo này.” Nguyên Phi Ngạo hạ lệnh “Cố gắng tiến vào Hải thành, đêm nay bất luận thế nào cũng phải cho người lẻn vào trong đó, ta muốn biết tình trạng của Song Nhi như thế nào.”

“Vâng.”

Tình huống hiện tại của Cổ Vô Song đã sắp không xong rồi, nàng bị đưa lên trước mặt Tần vương, Tần vương nhìn nàng chăm chăm, sau đó một lúc hỏi “Nha đầu này là ai?”

“Vương gia, nha đầu này là người chúng thuộc hạ gặp ở ngoài thành, nàng nói là quen biết với vương gia.”

“Quen biết ta?” Tần vương đi xung quanh nhìn nàng “Ta không biết nàng, tại sao lại đưa ra một dã nha đầu, lôi ra ngoài.”

Nàng vội vàng nhắc tay lên “Vương gia, ngài đã quên sao? đầu năm nay ngay thời điểm chúc thọ ngài, cặp ngọc Kì Lân kia, là chính tay tôi đã chọn cho ngài.”

Tần vương ngẩn ra, quay lại nhìn chăm chăm nàng “Người là người của Cổ gia?”

“Vâng, ta là thị nữ bên cạnh Cổ đại thiếu.” Cổ Vô Song tươi cười xinh đẹp “Lúc chúc thọ đầu năm cho ngài, Đại thiếu tặng ngài hai món lễ vật, trong đó có khối ngọc Kì lân kia là do ta giúp đại thiếu chọn, không biết vương gia có thích hay không?”

Tần vương hừ cười “Người của Cổ gia làm sao lại chạy tới đây? Ta nghe nói Cổ Liên Thành đang bận rộn gả muội muội hần cho Nguyên Phi Ngạo, hần không phải là phái người đến làm thuyết khách chứ?”

Nàng vội xua tay “Không phải không phải, là Đại thiếu phái ta đến gặp ngài, đại thiếu của chúng ta có chuyện muốn bàn với ngài.”

“Chuyện gì?” Tần vương nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt sắc bén, tựa như có thể nhìn thấu lòng nàng.

Cổ Vô Song vừa nói, vừa suy nghĩ lí do, nghĩ ngàn vạn lần cũng không thể cho đối phương nhìn ra sơ hở của nàng “Đại thiếu nhà chúng ta luôn kính trọng thái độ làm người của vương gia, nghe nói vương gia lần này khởi nghĩa, không biết có tính toán gì không? Đại thiếu nói... bên ngoài Nam hải có không ít đảo lớn nhỏ, , nghe nói trên đó cũng có không ít bảo vật cần khai thác, đáng tiếc bệ hạ dẫn đệ đệ cổ hủ, vẫn không nghe lời hần khuyên bảo. nếu vương gia ngài xưng vương ở đây, hần hy vọng có thể hợp tác cùng ngài.”

“Thật sao?” Tần vương nhìn nàng hoài nghi “Cổ Liên Thành không sợ bệ hạ biết được sẽ xử tử hần sao?”

“Cho nên đại thiếu mới không trực tiếp nói chuyện với vương gia, cũng sẽ không có giấy tờ gì lưu lại chứng minh chuyện này, chỉ là nha đầu ta đến đây báo tin cho ngài, để tránh có phong phanh. Đại thiếu còn nói, nếu lần này vương gia thất bại, hần sẽ không từ chối không biết chuyện này, lúc đó mong vương gia đừng trách hần vô tình vô nghĩa.”

Tần vương hừ lạnh “Quả nhiên là người làm ăn, trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn.”

Cổ Vô Song thuận theo nói “Lời của ta đưa ra, mong Vương gia suy nghĩ kĩ, dân nữ cáo lui trước.”

Nàng nghĩ muốn trốn, nhưng Tần vương lại hét lên “Từ từ đã”

Trong lòng nàng lại nhảy dựng lên, không biết là có chuyện gì.

Chỉ nghe Tần vương nói “Bên ngoài đã bị binh mã của Nguyên Phi Ngạo bao vây, nếu ta cho người ra ngoài, binh mã của Nguyên Phi Ngạo sẽ có cơ hội tiến vào, mất nhiều hơn được, người muốn đi, để ta thắng một trận người có thể đi rồi.”

Cổ Vô Song trong lòng kêu khổ, phải biết là nàng nhất lời nói ba hoa lừa gạt Tần vương, cũng không biết lời nói dối này chống đỡ được bao lâu, nàng cũng không dám chắc. nàng đang suy nghĩ, tiếp theo nên lấy cái gì để mà trốn đi, lại thấy có một tên lính chạy lại nói gì đó với Tần vương.

Tần vương sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói “Nha đầu kia còn có mặt mũi tới gặp ta? Dem nàng vào”

Cổ Vô Song không khỏi buồn bực, cô nương nào mà đắc tội với Tần vương?

Đang suy nghĩ, chỉ thấy một hai tên lính áp giải một nữ tử có thân hình mảnh khảnh đi vào đại sảnh, ép nàng quỳ xuống trước mặt Tần vương.

“Triệu Đông Cúc, người cũng dám lừa gạt bổn vương?”

Cổ Vô Song cả người chấn động, cái gì? Triệu Đông Cúc? Trên đời này sao lại có chuyện trùng hợp như vậy? nhưng khi nàng lên nhìn, nữ nhân kia tuy rằng cúi thấp người xuống, nhưng nàng lại có thể khẳng định rằng nàng chính là Triệu Đông Cúc.

Nàng ta không phải đang ở Tuyền thành giúp nàng và Tử Kiếm trông coi sổ sách sao? sao lại ở chỗ này?

Âm thanh của Triệu Đông Cúc truyền đến rõ ràng “Vương gia, ta đến thỉnh tội với ngài, mong ngài ban tội chết cho ta.”

28. Chương 28: Chương 10.3

“Người đáng chết.” hai mắt Tần vương căm giận “Ngày đó bổn vương phái người đến bên cạnh Nguyên Phi Ngạo, đã căn dặn người như thế nào? người phải nghĩ biện pháp tiếp cận hắn, sau đó mặc kệ người bỏ độc hay hạ sát hắn, tóm lại là đem hắn xử lý, mà không phải là bây giờ để hắn ở Hải thành giêu vớ vương oai với ta. Triệu Đông Cúc! Người không muốn bảo vệ cái mạng của mẹ con người nữa hay không?”

Cổ Vô Song lại chấn động, quả thực không thể tin vào tai mình. Triệu Đông Cúc là thích khách Tần vương phái đến bên cạnh Nguyên Phi Ngạo.

Thanh âm của Triệu Đông Cúc vẫn lạnh nhạt như cũ “Vương gia, ta thật cảm tạ ngài đã cứu mẫu thân của ta một mạng. cho nên mới đồng ý làm việc cho ngài. Ngày đó những gì ngài nói với ta, ngài còn nhớ rõ sao? ngài nói Nguyên Phi Ngạo không hợp ý với phụ thân ta, mới âm thầm giở trò hãm hại phụ thân ta, làm cả nhà ta gặp nạn, phụ thân bị trảm, ta bị xung quân kĩ. Ngài một lòng chính nghĩa mới ra tay cứu giúp ta, hy vọng ta có thể diệt trừ con sâu một cửa triều đình như Nguyên Phi Ngạo.”

Tần vương nhíu mi “Những lời này là ta nói, thì sao?”

“Vương gia, ta đã ở bên cạnh Nguyên Phi Ngạo một năm, nhìn thấy rõ ngài ấy trung thành với triều đình như thế nào, đền đáp quốc gia. Vương gia, triệu Đông Cúc cho dù là một nữ nhân, nhưng một trung thần như vậy sao ta có thể ra tay được chứ?”

Tần vương cầm cái chén trên bàn ném vào người Triệu Đông Cúc “Cho nên người viết vài thông tin giả dối về để lừa gạt bổn vương, làm bổn vương nghĩ là Nguyên Phi Ngạo đang bệnh nặng, sẽ mau chết, làm cho bổn vương từng bước đi lên con đường tạo phản này phải hay không?”

Triệu Đông Cúc bị ly trà làm vỡ đầu, nhưng cũng không kêu một tiếng, trấn định nói “Vương gia, phản vua, phản nước là con đường ngài đã chọn, ai có thể xúi ngài, ngài có thể trách ai được?”

“Dem nàng lôi xuống, ngày mai đem nàng tế trước thành.” Tần vương tức giận giơ tay, sai người đem nàng kéo xuống.

Ngay lúc Triệu Đông Cúc xoay người đứng lên, ánh mắt của nàng vừa vặn đối diện với Cổ Vô Song, Vô Song khản trương ngừng thở, không biết đối phương có vạch trần thân phận của nàng hay không.

Ánh mắt Triệu Đông Cúc ánh lên kinh ngạc, sau đó thu hồi ánh mắt, không nói nửa chữ.

Cổ Vô Song lẳng lẳng nhìn Triệu Đông Cúc. Tần vương bên cạnh lại mở miệng hỏi “Người tên gì?”

Nàng vội hoàn hồn, lại lần nữa tươi cười “Ta gọi là Đan Đan.” Nói xong chính nàng cũng cảm thấy xấu hổ, sao lại lấy tên quái lạ như vậy. nàng chỉ sợ nếu nói “Song Nhi” nguwoif trong quân có thể sẽ nhận ra, tình thế cấp bách nàng liền nói “Đan Đan” dù sao thì Đan Đan cũng thành Song thôi.

Tần vương gật đầu, không có nghi ngờ nàng, nói với người bên cạnh “Chuẩn bị một nơi nghỉ ngơi cho nha đầu này. Ăn uống hầu hạ, làm cho cẩn thận, ta không muốn bị người Cổ gia nói ta không biết đạo lý đãi khách.”

“Tạ ơn Tần vương.” Cổ Vô Song cười hì hì, trong lòng tim đập thành thịch, không phải vì mình chưa thoát được hang cộp, cũng vì Triệu Đông Cúc đột nhiên xuất hiện trong hang cộp, làm cho kế hoạch chạy trốn của nàng không thể không sửa đổi.

Đêm khuya, Cổ Vô Song tay cầm rượu, tay nâng váy, sờ xoạng tìm được nơi canh giữ phạm nhân ở Hải thành.

“Thủ vệ đại ca, huynh vất vả rồi.” nàng vịn thắt lưng, cười nói, đem bầu rượu đưa đến “Một người bạn của ta bị giam ở đây, ta muốn nhìn nàng một cái, không quá một tuần trà đâu, huynh xem được không?”

Binh lính giữ cửa chần chờ nhìn bầu rượu trong tay nàng, lại nhìn khuôn mặt đang tươi cười của nàng, nuốt nước miếng, lắc đầu “Không được, bây giờ là thời gian nguy hiểm, hai quân đã gần giao chiến, Vương gia có lệnh, mọi nơi đều phải canh phòng nghiêm ngặt.”

“Thủ vệ đại ca, giữ nghiêm thì đúng là phải giữ nghiêm, nhưng mà tình người cũng phải chiếu cố chút phải không? Ta sợ sau này không thể gặp lại vị bằng hữu này nhiều nữa, trong lòng muốn nói với nàng hai câu. Đại ca vừa nhìn đã biết là người thành thật, chắc huynh cũng không muốn nhìn thấy vị bằng hữu kia của ta trước khi chết không có ai để nhắn lại đôi điều.”

Nói đến đây nàng lại đưa tới một món đồ vật. binh lính kia thông minh, tuy rằng không thấy đó là gì, nhưng vừa sờ, cũng biết ít nhất là hai mươi lạng bạc, hơn nữa năm quân ngân của hắn.

Vì thế hắn nhận lấy, cẩn rắng một cái “Được người vào đi, nhưng đừng dài dòng.”

“Cảm ơn đại ca.” cổ Vô Song theo khe cửa chui vào trong.

Phòng giam tối đen như mực cũng không lớn, có vài gian phòng nhỏ giam giữ phạm nhân, nàng dễ dàng tìm được Triệu Đông Cúc, bất ngờ là Triệu Đông Cúc không có ngủ, cuộn mình ngồi ở góc sáng nhất.

“Triệu tỷ tỷ, ta đến thăm tỷ...” nàng ngồi xổm ngoài cửa sắt, nhỏ giọng nói.

Triệu Đông Cúc vừa ngẩng đầu thấy nàng, rất kinh ngạc, lại cẩn thận trả lời “ Muội... , quá mạo hiểm rồi, ta không đáng.”

“Triệu tỷ tỷ, trước đây tỷ chiếu cố ta như vậy, sao ta lại không đến thăm tỷ được.” Cổ Vô Song vươn tay.

“Ta biết muội có nhiều lời muốn nói.” Triệu Đông Cúc nắm lấy tay của Vô Song, dùng giọng gần như là thì thầm nói “nhưng hiện tại ta không có biện pháp nói rõ cho muội hiểu được. ta đã sớm xem như là người đã chết, khi cả nhà ta nhận được án tử, ta từng oán trời trách đất, cho nên lúc Tần vương nói là do Nguyên Phi Ngạo tướng quân hại, ta đã tin.

Nhưng một năm nay ở bên cạnh Nguyên Tướng quân ta mới hiểu được, là do cha ta làm quan không tốt mới có kết cục này, không thể trách ai được. ta không đi theo tiên phụ, sống tới giờ này đã là bất hiếu, tướng quân cứu ta, ta lại có tâm tư khác, là bất nghĩa. Cho dù vương gia không giết ta, ta cũng không muốn sống...”

“Tỷ tỷ, người vạn lần đừng nói như vậy. cho dù tỷ có sai, nhưng hiện tại đã biết, thì phải sống cho tốt, muội còn muốn thỉnh giáo tỷ nhiều chuyện lắm, nếu không có tỷ tỷ, muội xem như là mất một cánh tay, nhà chúng ta ít người... nếu hắn biết mất đi tỷ, sẽ rất đau buồn.”

Triệu Đông Cúc cười khỏ nói “Hắn sẽ không để ý đến sống chết của ta. Muội muội, ta và muội là tri kỷ, kỳ thật trong lòng ta cũng thích hắn, nhưng hắn chính là quân tử, đối với ta chính là tình cảm huynh muội, không còn gì nữa, ta cũng đã dần chết tâm. Muội muội, hắn là người tốt, muội phải cùng hắn sống tốt cả đời này.”

Cổ Vô Song nhìn nàng, nước mắt không chịu được chảy xuống.

Nàng không dám ở trong lao quá lâu, vội vàng nói với Triệu Đông Cúc vài câu rồi chạy ra ngoài.

Bởi vì Triệu Đông Cúc có lên lúc đưa tin qua lại với Tần vương, nên Tần vương nói với nàng mật đạo ở đâu. Cổ Vô Song nghe lời Triệu đông cúc chỉ dẫn, thừa dịp đêm tối tìm đượ mật đạo bên trong Hải thành, đó là cái giết nước của dân chúng ở hậu viện. bên ngoài nhà dân có binh lính canh gác, nhưng nàng quyết định đi vào, cũng nghĩ ra biện pháp đánh ngã mấy tên lính canh kia, đỡ nắp giếng lên nhảy vào đó.

Trong mật đạo gặp ghềnh ẩm ướt, nàng cẩn thận chậm rãi đi tới, tay lần theo vách tường đá, một đường đi ra.

Lối ra cũng có một tảng đá chắn lại, nàng dùng hết khí lực, thật vất vả đem tảng đá chắn ngang dịch qua một góc, vừa đủ để thân hình nhỏ bé của nàng chui qua.

Mới ra khỏi mật đạo, nàng thở ra một hơi, bỗng nhiên ánh kiếm chiếu ngang mắt nàng, tiếp theo một âm thanh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn lạnh lùng vang lên “Đừng nhúc nhích, nếu người kêu lên một tiếng, ta sẽ cắt đứt đầu người.”

Cổ Vô Song toàn thân chấn động, sau đó môi cong lên cười nói “Ta chẳng những dám kêu mà còn dám hat nữa đây, chàng muốn làm như thế nào?”

“Song Nhi?” nàng lại rơi vào vòng tay ấm áp

Nàng cười “Tử Kiếm, ta không phải muốn dọa chàng nha.”

Hắc y nhân kia đúng là Nguyên Phi Ngạo, thuộc hạ của Vương Hải nói nhân mã của Tần vương mất tích ở vùng này, cho nên hắn ra lệnh phải tìm cho ra mật đạo ở đây. Nhưng hắn mang người đến đây tìm kiếm đã nửa ngày nhưng vẫn không có manh mối, đang thất vọng lại nghe được bên trong có âm thanh kì quái, cũng không nghĩ tới là Song Nhi từ bên trong chạy ra.

“Tốt lắm, nàng đã bình an vô sự, Tiêu Diễn thông báo cho Kiện Vệ doanh, Hồ Báo doanh, giờ tý đêm nay toàn bộ tấn công Hải thành.”

“Chờ một chút” nàng nắm tay hắn lại, vội vàng kêu lên “Nhà tù trong thành còn đang giam giữ Triệu Đông Cúc, Tử Kiếm chàng phải bảo vệ nàng ấy.”

“Triệu Đông Cúc?” Nguyên Phi Ngạo cứ nghĩ là mình nghe lầm “Không phải là ở Tuyên thành sao? tại sao lại ở chỗ này?”

“Này... về sau lại nói cùng chàng, nhưng chàng nhất định phải cam đoan, tuyệt đối phải bảo vệ nàng bình an, nàng đã đủ đáng thương, ta không muốn nàng ấy bị thương tổn nào nữa.”

Nguyên Phi Ngạo thấy bộ dạng nàng nóng lòng như vậy, thở dài “Nàng cũng biết trong lòng ta nếu nàng có bất kì thương tổn nào, ta sẽ đau bao nhiêu? Nha đầu nàng đem lại cho ta không ít phiền toái. Được rồi ta đáp ứng với nàng là sẽ bảo vệ an toàn cho nàng ta. Bây giờ nàng ngoan ngoãn về doanh trại nghỉ ngơi đi.”

“Không, ta muốn xem chàng đánh thắng trận này.” Nàng nũng nịu cầu xin, nắm tay hắn lắc lắc, như là một đứa nhỏ.

Tiêu Diễn ở một bên nhìn không được cười nói “Tướng quân trận chiến hôm nay để thuộc hạ chỉ đạo cho, phu nhân vừa mới trải qua nguy hiểm, chỉ sợ cần phải nghỉ ngơi, tướng quân cùng phu nhân quay lại doanh trại đi. Ta cam đoan trước hừng đông ngày mai ta sẽ đem Tần vương về gặp tướng quân.”

Nguyên Phi Ngạo liếc nhìn hắn một cái, lại nhìn Song nhi một cái “Được rồi, vậy giao cho người.”

Hắn tin tưởng năng lực của thuộc hạ mình, tuyệt đối thuộc hạ của hắn sẽ không làm cho hắn thất vọng.

Trận chiến này, Nguyên quân thắng cực kì đẹp. đầu tiên mấy ngàn tinh binh theo đường mật đạo vào thành, mở cửa Hải thành ra, sau đó đại đội binh mã nối đuôi nhau mà vào như nước thủy triều, làm cho binh mã của Tần vương đang ngủ say bị diệt trồn. Tiêu Diễn bắt sống Tần vương đem về.

Khi Tần vương bị đưa đến trước liêu của Nguyên Phi Ngạo. Trong liêu...Nguyên Phi Ngạo đang uong canh cá tự tay Song Nhi làm

“Ta làm canh cá này thật vất vả, chàng mau uống hết đi!” Song Nhi gơ cái chén lên đuổi theo hấn

Nguyên Phi Ngạo một bên vừa trốn một bên lại bắt đắc dĩ nói “Ta lúc trước thấy nàng sai người khác nấu cơm, nói ba hoa chích chòe, phải là một cao thủ, không nghĩ tới nàng làm canh cá vừa sống lại tanh, ta uống nước trắng chứ không uống canh cá này.”

Nàng bủ môi “Ta là lần đầu làm canh cá, không ngon cũng cho ta mặt mũi đi, cho dù không thích uống cũng giả bộ thích đi, bằng không về sau... ta không nấu canh cho chàng nữa.”

“Ta làm người từ trước đến nay luôn thẳng thắn, khó uống thì nói khó uống, làm gì phải giả vờ nói lời trái với lương tâm?”

Đang lúc hai người rượt đuổi, Song Nhi chuẩn bị nhào lại hấn, bỗng có tiếng mở cửa, đột nhiên nàng đổi mặt với Tần vương đang bị áp giải vào.

“Người?” Tần vương kinh ngạc “Tại sao ngươi lại chạy đến nơi đây?”

Người áp giải Tần vương vào là Vương Hải hấn cười nói “Đây là tướng quân phu nhân tương lai của chúng ta.”

“Cái gì?” Tần vương nổi giận “Nguwoi không phải là người hầu Cổ gia kêu là “Đan Đan sao?”

Nàng cười hì hì, hành lễ với vương gia “Tên thật của dân nữ là Cổ Vô Song, quả thật là người của Cổ gia, Vương gia không biết là số lẻ thêm số lẻ, lại trở thành số chẵn sao?”

“Song Nhi nói hươu nói vượn cái gì, còn không mau vào trong.”

Nguyên Phi Ngạo ở trên cạnh rồng to, nàng liền ngoan ngoãn bước vào

“Tướng quân, là Tần vương đưa.” Vương Hải lớn tiếng nói

Cổ Vô Song ghé vai tai Nguyên Phi Ngạo nói nhỏ “Hay là chúng ta chiêu đãi Tần vương nôi canh này, để ngài ấy nhắm nháp một chút?”

Nguyên Phi Ngạo liếc mắt nhìn nàng không tiếng động cười nói “Được”

Nàng xốc màng lên “Cho mời vương gia...”

Tần vương bị bắt, trong sách sử Hạo Nguyệt quốc ghi lại là “Tần vương tạo phản”, hoàng đế Chu Ung bởi vì niệm tình huynh đệ, chỉ đem tần vương bãi bỏ tước hiệu lưu đầy, không có giết hấn, cũng phong cho Nguyên Phi Ngạo làm Bình Nam Hầu, Nguyên Phi Ngạo tuy rằng từ chối vài lần, nhưng bộ hạ một mực muốn phong, nên đành chấp nhận.

Dưới sự trợ giúp của Cổ Vô Song, trong vòng một năm, lấy Tuyền thành làm trung tâm, trong vòng bán kính mấy trăm dặm kinh tế ở đây đều đã có phát triển, dân chúng ngày càng giàu có, có thể so sánh Tuyền thành với kinh thành của Hạo Nguyệt quốc.

Không cần thiết nói, năm trăm vạn lượng Cổ Liên Thành đưa cho lúc trước, Nguyên Phi Ngạo đã có thể trả lại hết nợ. mà ngày vui của Nguyên Phi Ngạo và Cổ Vô Song, lễ vật của ngân hàng tư nhân thiên Hạ đưa tới còn muốn nhiều hơn lễ vật của hoàng thượng ban thưởng.

Dưới sự tác hợp của Cổ Vô Song, Tiêu Diễn cưới Kim Liên, Mỗi cô nương ở Phượng Hoàng phường đều có thể tìm được người mình có thể trao hạnh phúc.

Khi Triệu Đông Cúc được cứu ra khỏi Hải Thành bình an, vốn muốn nói sự thật rồi từ biệt với Nguyên Phi Ngạo, nhưng Cổ Vô Song cản lại. Nguyên Phi Ngạo đã biết chân tướng lại vui vẻ giả như không biết, chỉ

hỏi Triệu Đông Cúc vài chuyện quá khứ, cùng tại sao bị nhốt ở Hải thành. Không lâu sau, mẫu thân nàng bị Tần vương giam lỏng ở Hải thành cũng được đưa về Tuyền thành.

Cổ Vô Song lén nói với nàng “Triệu tỷ tỷ, đời người vội vàng, bất quá chỉ là trăm năm, làm gì phải suốt đời lo lắng với quá khứ? Hiện giờ cả Tuyền thành, hay cả Hạo Nguyệt quốc đều vui vẻ hân hoan, muội hy vọng trông lòng tỷ có thể nở một đóa hoa vui vẻ.”

Nàng nhìn khuôn mặt đang tươi cười của Cổ Vô Song, cười nhẹ “Ta cũng không biết lòng ta có nở hoa hay không, nhưng ta biết được muội là đóa hoa đẹp nhất trong lòng người nào đó.”

Cổ Vô Song cười ngược ngừng, lại nhanh nhẹn chạy ra phía trước.

Rất xa truyền đến tiếng hét của Nguyên Phi Ngạo “Cổ Vô Song! Đại phu không phải đã nói nàng mang thai không thể chạy loạn sao? nàng còn chạy như vậy?”

Triệu Đông Cúc nhìn bầu trời trên đầu, không khỏi cảm khái, bầu trời trong xanh như vậy, thật là cảnh sắc thật xinh đẹp, trước kia nàng cúi đầu mà sống, chưa từng ngẩng đầu lên nhìn cảnh đẹp như vậy, từ nay về sau nàng muốn cảnh đẹp này mãi lưu giữ lại trong lòng nàng.

Song Nhi nói đúng, đời người vội vàng, bất quá chỉ trăm năm, đã đến lúc lòng của nàng nở hoa mới đúng.
hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-muoi>